

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
И СРПскоГ ЧЕТНИЧКОГ ПОКРЕТА

ЦЕНА
70
ДИН.

БРОЈ 12

ГОДИНА III

БЕОГРАД

ФЕБРУАР 1992.

ЖИВЕЋЕ СРПСКИ ВУКОВАР!

АРМИЈА ПОХВАЛИЛА ЈЕДИНИЦЕ
ДОБРОВОЉАЦА СРС

У РОВОВИМА СА СРПСКИМ
ДОБРОВОЉЦИМА

АНТЕ МАРКОВИЋ И ЊЕГОВА
АНТИСРПСКА ДЕЛАТНОСТ

ПЛЕМЕНСКИ МИТ КАО ПРОПАЛИ
ИЗБОРНИ ЦОКЕР

ЗОРАН (ЋИНЋИЋ) МИЊУШИЋ

МОЛИТВЕ НА РАТИШТУ

КОНЦЕРТ ЗА КЛАВИР И КАЛАШЊИКОВ

ОСЛОБОДИОЦИ НА ПОСТАМЕНТУ СРУШЕНОГ СПОМЕНИКА

снимци: Томислав Петернек

карикатуре:
Сипиша Аксентијевић

У ОВОМ БРОЈУ

ЖИВЕЋЕ
СРПСКИ
ВУКОВАР

стр. 2

АДИО
МОНАРХИЈО

стр. 24

Томислав Петернек:
ВУКОВАРСКИ
ФОТО
БИЛТЕН

стр. 40

ТРАГОМ
ВЕСТИ

стр. 46

РАТНЕ
АКЦИЈЕ
КРАГУЈЕВА-
ЧКОГ
ЧЕТНИЧКОГ
ОДРЕДА

стр. 55

МОЛИТВЕ
НА
РАТИШТУ

стр. 62

БОЖИЋНИ ПОЗДРАВ СРПСТВУ

Драга браћо Срби
и сестре Српкиње,

Ево нас у 1992-тој години да славимо Божић, рођење спаситеља света, Господа Исуса Христа, сина Божијег, који је дошао међу људе да спасе род људски и покаже свима пут у вечан живот. Да све који га следе избави од смрти и уведу у вечан живот. Дан Његове појаве међу људима, то је дан радости неба и земље, људи и анђела чија је песма одјекивала небом и земљом:

Слава на висини Богу, на земљи мир, међу људима добра воља!

И та је песма дубоко зарезана у душу српског народа који се, у божићне дане, поздравља поздравом радости:

Мир Божји – Христос се роди! Како је то величанствен поздрав, пун радости и вере у Бога! Тако се и ове године поздрављамо: Мир Божји – Христос се роди! Јер наша вера у Бога не може бити смањена ни поколебана ни у сретне дане, ни у дане страдања какви су нам сада дани у којима морамо да се боримо за живот и опстанак против многих душмана који су се окомили да нас истребе. Овако судбоносне дане доживљавао је српски народ више пута у својој прошлости, али је вагда – са вером у Бога, све невоље савлађивао и све душмане побеђивао, и стао достојно на позорницу света међу све културне народе као Божји народ који никад није туђе отимао, нити је у борби за слободу и опстанак клао, убијао и затирао неборачко становништво, раскопавао туђа огњишта, нити рушио храмове подигнуте у славу Божију – као што су то радили Хрвати у оба светска рата, и сада по трећи пут раде у ове наше тешке и трагичне дане, у којима опет настоје да нас бришу са лица земље и затару сваки траг нашег постојања.

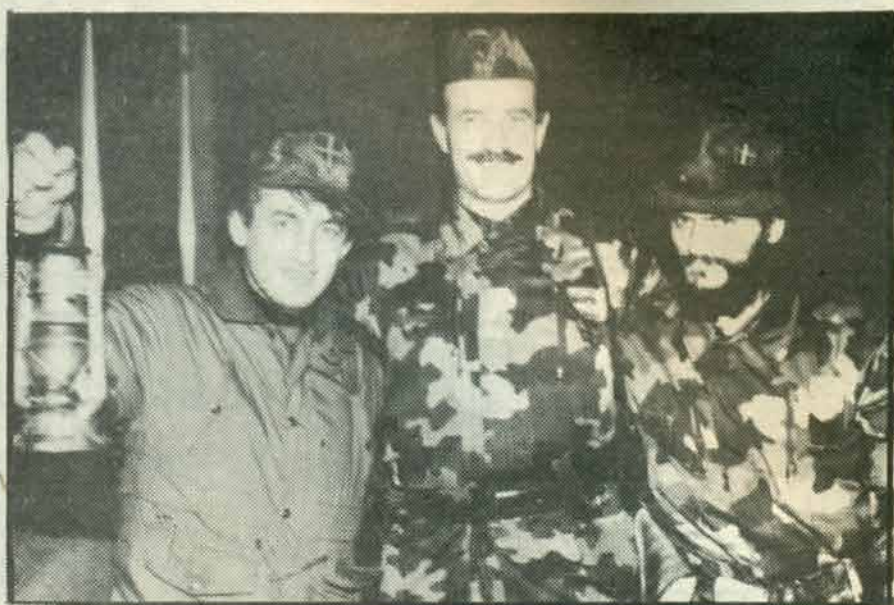
Јесте, овај нам је Божић дошао у тешке и судбоносне дане у којима морамо стати и опстати, надвладати свако зло и извојевати слободу да нам буду бољи и сретнији дани. Није био радостан Божић ни онда кад се узмицало пред душманима и ишло голготским путем преко Албаније, до Грчке и солунске војне. Али се ишло са вером у Бога и победу, за истину, правду и слободу. Са том вером извојевана је победа и слобода. И само са таквом вером и наше поколење може да извојује слободу и обнови државу. Читали смо из Солунске војне како су српски војници на Божић, Ускрс и дан њихове Славе – у рововима палили свеће, делили са ракијом и парчетом хлеба и са вером у Бога славили те велике дане. И са том вером они су преко Солуна, Кајмакчалане и Црне Реке извојевали победу и смлатили све душмане. И ми треба да се у свему вратимо вери наших отаца и са том вером идемо кроз борбе до победе и слободе – под благословом наше мученичке Цркве. И сад је време да се сви Цркви вратимо, а она да се не веже ни за појединце, ни поједине партије, нити да се угине пред насилним безбожним режимом којег треба оборити и образovati народну Владу Спаса састављену од крштених, богољубивих и родољубивих Срба који ће народне интересе дини изнад свега и свих. Док то не урадимо, све ће наше жртве бити узалудне и безциљне. Треба да се једном за свагда отресемо заблуда о постојању Југославије и братству са Хрватима, тим црним кољачима Ватикана. Да се отресемо и заблуде да земљу могу да спасу они који су је довели до руба пронасти, до рата и нових покоља Срба и раскопавања њихових прадедовских огњишта. То треба да нам је поука и наравоученије у овим трагичним данима кад водимо борбу за слободу и опстанак. То треба да нам буде и овогодишња Божићна поука и порука у нашем даљем ходу у будућност у коју треба да закорачимо са вером у Бога, победу и слободу у којој ћемо сретно и радосно славити Божић. Браћо и сестре, у Отабини и земљама слободног света, са том вером и ја вас поздрављам радосним поздравом неба и земље:

Мир Божји – Христос се роди! – Сретан вам Божић и Нова година!

Војвода Момчило Р. Бујић

Разговор са
Миланом
Ланчужанином
– КАМЕНИМ,
командантом
ТО Вуковара

ЖИВЕЋЕ СРПСКИ ВУКОВАР

"Камени" (држи фењер) и мајор Веселин Шљиванчанин – сарадња са ЈНА

Почетком децембра пошао сам са групом добровољаца, у Вуковар, град који више не постоји.

Барокно место на ушћу Вуке у Дунав, окружено виноградима, где се пре рата долазило на рибљи паприкаш и добро вино, где су тамбураши свирком испраћали госте на сокак, претворено је у згариште у гомилу шута.

Још у Шиду смо упозорени да се крећемо само по асфалту и бетону, избегавамо земљане површине и водимо рачуна о "паштетима", ми нама мањих димензија и тешко уочљивих у лому и отпаду који су усташки злочинци претворили у клопке смрти.

Пут преко Товарника, Илаче, Шидских Бановаца, Оролика и Негославаца, којим се некада, релативно брзо стизало у Вуковар онемогућавао је бржу вођњу због

оштећења и многобројних контролних рампи кроз које се није могло без пропусница.

Мрак нас је ухватио на прилазу Вуковару, у Митници. Иако су, у том делу, ратне операције биле завршене из свих оруђа, светлећим мещима, се пуцало у небо које је горело.

Над градом је откривен усташки "зракоплов", авион пољопривредне авијације, који је плинским боцама и експлозивним бумрадима рушио порушено. У Митници нам је пукла гума па смо у мраку морали да променимо точак. Изашли смо из аутомобила. Било је хладно; дувао је неки северац, можда из мађарских пусти, и ледио жиле. Чули смо брујање мотора авиона који је измицао сноповима светлећих граната и метака. Авион је, подигавши се на већу висину, нестао у мраку.

Бомбардовање – у потрази за заклоном

Наше одредиште је била кућа Ланчужанина у Левој Суподерици, недавно оспособљена за становање.

У Вуковар сам дошао да бих од непосредних учесника битке за ослобођење, и многих претходних битака, чуо и записао како је било. Мој саговорник је био домаћин Милан Ланчужанин звани "Камени" двадесет осмогодишњи командант Територијалне одбране Вуковара.

Командант "Камени", столар по занату и отац двоје деце, организатор отпора у овом крају, је стари усташки "познаник". 12. маја прошле године ухапшен је у Нуштру и у затвору претучен зато што је пијаним чуварима одбио да пева усташке песме. Тучен је до невести а онда су га, док је лежао крвав на поду, квасили мокраћом и враћали му свест. Тада још рат није вођен овом жестином па је премлаћен пуштен из затвора. Сматрали су да је то довољна казна за "непоћудног" Србина. Један од његових тамничара и мучитеља ухапшен је касније, у Ђорову Селу. Изручили су га "Каменом" који је тада био вођа једне групе устаника.

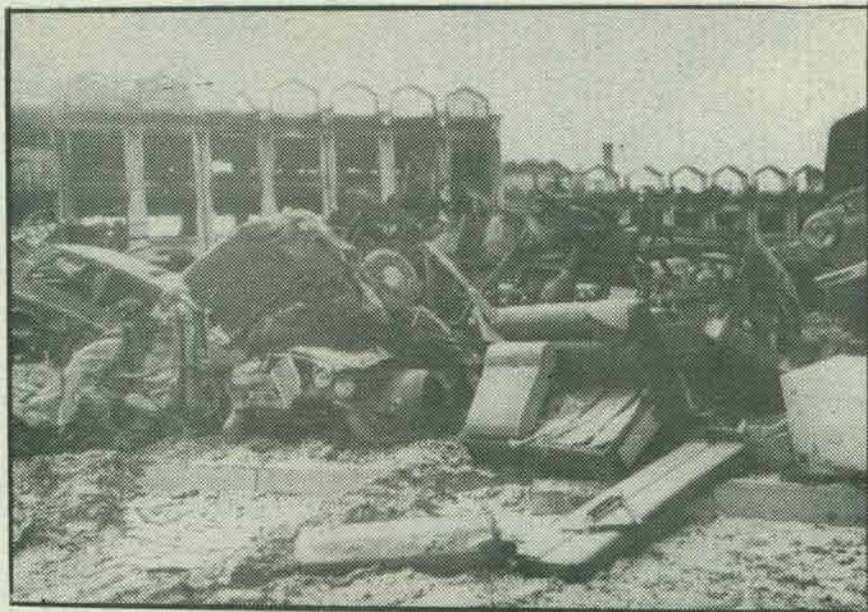
Некадашњег усташког силника који се, у промењеним околностима, тресао од страха и молио за милост, "Камени" није убио! Нешто батина му је вратио али ни приближно онако крвнички. Једина сатисфакција му је била да му усташа, и са њих ухапшена група, певају четничке песме! Они су, за разлику од "Каменог" који је, по цену батина, то одбијао, били претерано ревносни. Касније су размењени за ухапшене Србе.

Кућа Милана Ланчужанина "Каменог" је била тешко оштећена, том приликом му је и мајка погинула, али је провизорно поправљена и у њој се сада налази штаб четничког одреда "Лева Суподерица".

"Камени" је плавокоос човек, жилаве грађе и оштрих црта лица, дубоког и грубог гласа што је последица удисања усташких бојних отрова који су му нагризли душник и гласне жице. Повремено добија нападе кашља које са напором савлађује. Ипак, не помишља на одлазак у позадину на лечење.

"Морам да вам кажем да су нама у овом рату најважније оружје били: бомба, тромблон, зоља и мацола. Мацола је, знате, онај тешки чекић", започео је разговор командант "Камени" који је тај надимак добио по оцу Каменку.

"Нисмо се могли кретати улицама и Вуковар смо освајали пробијајући се кроз зидове кућа! Рупе смо правили зољама а проширивали их мацолама. Касније смо добили експлозив па је то ишло брже. Освајали смо куће из из ње на суседној отварају руше, провлачили се кроз

Апокалипса сада

Затварање круга око Вуковара

Четнички "бус"

Кућа нобеловца Лавослава Ружичке

њу, напали трећу кућу и тако редом. Имали смо и подршку наших минобацача. Четничко минобацачко одељење под командом Миће Ђушковића је боље и најпрецизније на свету."

Вуковар је ослобођен 18. новембра, да ли је то био заиста последњи чин драме порушеног града?

Када се гардијска дивизија, чији је допринос победи несумњиво велики али не и одлучујући, повукла из града, операције чишћења преузеле су четничке јединице. Не обазирајући се на опасност, улазимо у њихова скровишта, канализацију и ископане катакомбе, и уништавамо их. То су најокорелији злочинци, углавном покатоличени Херцеговци који због почињених злочина и заслужене казне нису смели да се предају. Притајили су се као змије и надају се у помоћ својих "јастребова". Ноћу излазе из својих јазбина и као побеснеле звери пуцају на све што се креће. Потрошили су залихе дроге а до нових не могу да дођу па су још луђи!

Њихов број се сваки даном смањује тако да ускоро очекујемо коначан мир у нападеном Вуковару.

Чули смо да сте у катакомбама "ухватили" и светог Бонифација, заштитника Вуковара.

Нисмо га ухватили, пронашли смо га у "пацовском каналу" испод франчевачког самостана. То је балсамована мумија у одежди украшеној златом и драгуљима непроцењиве вредности.

Свети Бонифације, или Боно како су га од милоште звали, је био заштитник Вуковара. Постоји неколико верзија легенде како се он обрео у граду. Највероватније је она везана за Мохачку битку из 1526. године када је тело светог бонифација Дунав, код Вуковара, из-

бацио на обалу. Његовим доласком престала је куга која је харала па га је народ прихватио као свог спасиоца и заштитника.

Наше страже се непрекидно смењују код стакленог саркофага светог Бонифација и чувају га од усташа а и неких војних кругова који су хтели да га предају франчевачком самостану у Ђакову!

Нећемо га никоме дати! Ко зна, можда ће опет бити куге! нашалио се "Камени".

Разговор са Миланом Ланчужанином "Камени" продужио се до дубоко у ноћ. Разговарали смо о свему. Правили смо и планове за обнову несрећног града.

Заноћно сам у његовој кући. Соба је била неподношљиво хладна па сам у сред ноћи устао и прешао у дневну собу, једину у којој је ложена пећ. На поду је спавало неколико четника. Сео сам за сто поред транзистора који је неко ук-

Народни музеј - дворца грофа Елца

ључио па заспао. Починио је пренос фудбалске утакмице "Црвене звезде" - "Коло-коло", на то сам потпуно заборавио! У овој ноћи пуној мрзлине добро ми је дошао да ми прекрати несаницу.

Те ноћи у Вуковару је опет био рат!

После Југовићевог гола пуцало се у небо као у јеку најжешћих битака које су овде вођене.

Три пута су се оглашавале пушке радоснице, после сваког гола! Славила се српска фудбалска победа. Више ми није било хладно!

Сутрадан сам обишао град, уствари рушевине.

То више није био онај Вуковар који сам са школском екскурзијом некада давно посетио. У ушима су ми одзвањале речи професорке која нас је водила: "Ово је кућа нобеловца Ружичке а ово је Народни музеј, дворца грофова Елч".

Остали су костури кућа да опомињу. И гроф и нобеловац су остали без својих кућа. Нико у Вуковару више нема кућу.

Улице су пуне шута и поломљеног грања и разних олупина склоњених у страну да не ометају пролаз војним возилима. Разгледао сам и фотографисао ту пустош. Код некадашње аутобуске станице видећи да сам дошљак пришао ми је неки човек и упитао ме одакле сам. Када сам му рекао да сам из Београда дао ми је телефон и име и кроз сузе ме замолио да некој његовој родбини јавим да је жив!

Када сам се, после неколико дана, вратио прва обавеза ми је била да испуним обећање. Одмах сам викнуо "жив је" да их непознати глас не би преплашио

ЧОВЕК ЈЕ ЖИВ! ОЖИВЕЋЕ И ВУКОВАР!

Бојан Тодоровић

ЧЕТНИЧКИ ВОЈВОДА НА РАТИШТУ

ВУКОВАРСКИ ФОТО ЗАПИСИ
ТОМИСЛАВА ПЕТЕРНЕКА

У жеку завршних борби, то је у више напрата чинио и раније, председник Српске радикалне странке и Српског четничког покрета, др Војислав Шешељ је, надгледајући ток операција, посетио Вуковар.

Појава четничког војводе подигла је борбени морал његовим добровољцима чији је допринос у борби против повампиреног усташтва, несумњиво, огроман.

Обилазак фронта

На првој борбеној линији

Напредовало се кроз
развалине и дворништа

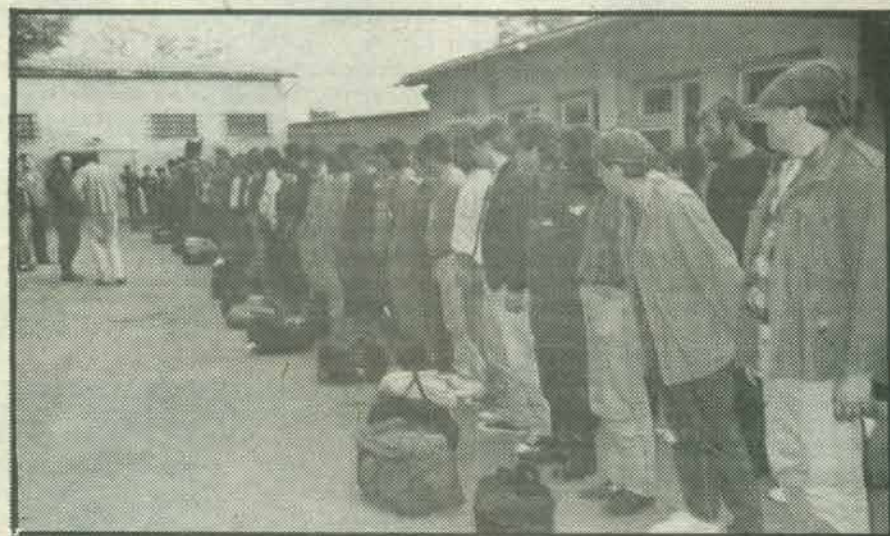
Казна за почињене злочине

СЛАВА ИМ!

ВЕЧНАЈА ПАМЈАТ

Полазак из Београда – угао Цорца Вашингтона и Далматинске улице

Добровољци у Ердуту

Смотра пред одлазак на ратиште

Хрватска апокалиптична власт је, спроводећи замисли свог умно поремећеног поглавника Туђмана у српским земљама, уместо жита, посејала гробља и згаришта.

Дахом подмуклог рата који се не разликује од некадашњих усташко-каптолских расних и верских погрома, запахнула је српска насеља, цркве, имања и нејач.

Тој запењеној, прљавој пошасту која циклично, сваких неколико деценија, прокључа и проспе крв, супротставили су се потомци некадашњих српских граничара.

Хрлећи им у помоћ, преко Дунава су прешле хиљаде добровољаца из свих крајева осакаћене и степњене Србије.

У окршајима са подлим и бестијалним непријатељима, многи су положили животе на олтар српства које су, храбро и до последњег даха, бранили. Са дужним пијететом и свим почастима, њихови посмртни остаци се сахрањују а јунаштво и допринос вечној борби против сила зла записује и памти.

У свете српске књиге уписана су имена погинулих добровољаца чланова Српског четничког покрета и Српске радикалне странке:

Мирко Лавадиновић – Београд
Градимир Пешић – Рупље
Слободан Јошић – Земун
Милан Игњатовић – Вировитица
Драган Топаловић – Чачак
Александар Мирковић – Београд
Невојша Величковић – Врање
Захија Ковачевић – Лукавац
Предраг Васић – Београд
Душко Микановић – Приједор
Добрица Дишић – Смедерево
Владимир Радић – Пожега
Бранко Вукмир – избеглица из Славоније
Момчило Јовановић – Јазовник
Радисав Станојевић – Сребреница

Жељко Станковић – Ђаково
Миро Тарана – Београд
Сафет Бехуљи – Земун
Душан Вучковић – Стари Јанковци

Бранимир Кулић – Сремска Митровица
Драган Надић – Аранђеловац
Дејан Пауновић – Београд
Драго Вранеш – Пљевља
Драги Лазаревић – Београд
Славиша Стевановић – Куршумлија

Јован Ђирковић – Земун
Зоран Матић – Сомбор
Драгољуб Дурутовић – Никшић
Жарко Милачић – Медаре

СРПСКИМ ИЗАБРАНИЦИМА

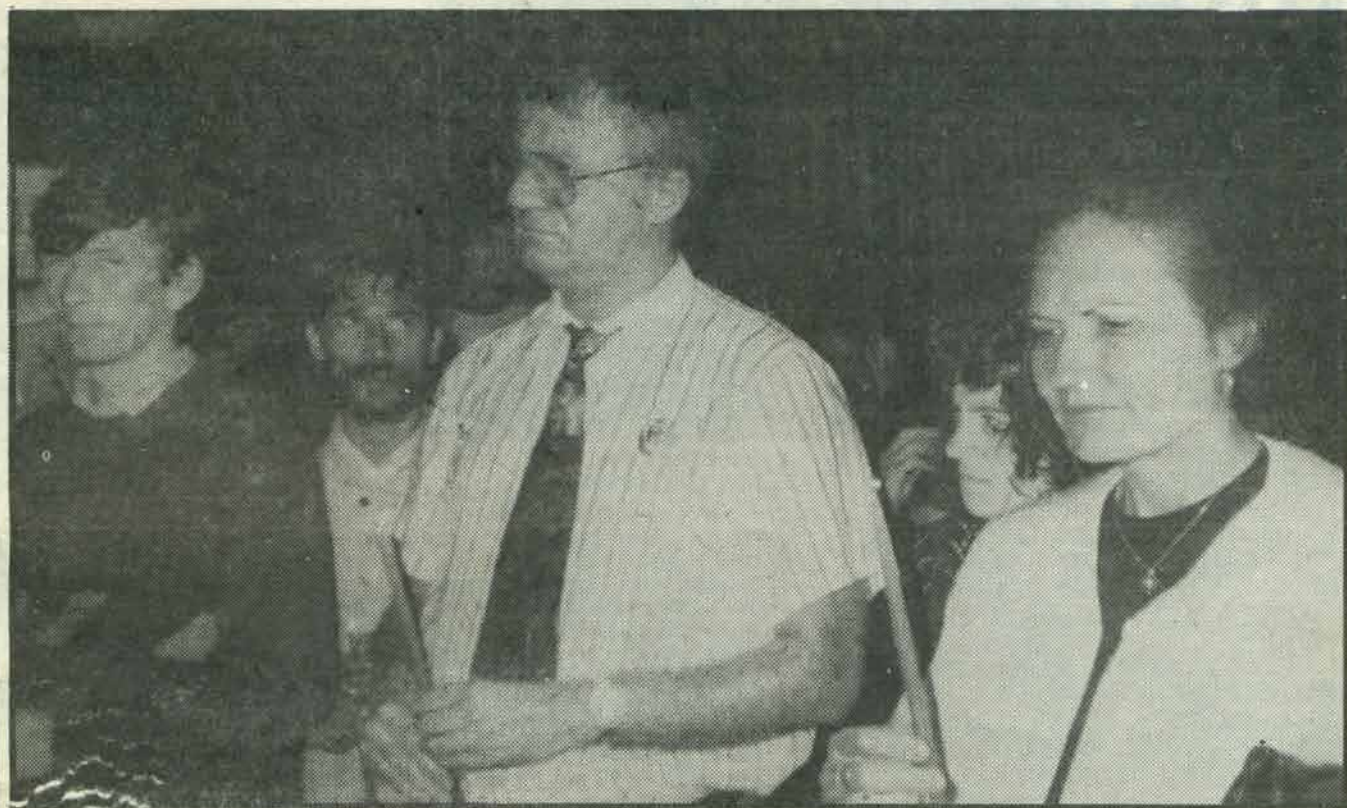

▲ Почасна стража
пород одра палог
јунака, магистра
шумарства,
Мирка Лавадиновића

◀ Плотун у славу
погинулог четника

Опело јунаку

Испраћај посмртних остатака четника Градимира Пешића

Спомен плоча мученику – четници насељени у Енглеској свом ђенералу

АКЦИЈА ОМЛАДИНСКЕ СЕКЦИЈЕ ЧЕТНИКА РАВНЕ ГОРЕ ЗА ЕНГЛЕСКУ

19 -ог октобра ове године, српска омладина у саставу Покрета српских четника Равне Горе у Великој Британији, је остварила свој велики дуг бесмртном генералу и војду 3-ег Српског Устанка, Драгољубу, Дражи, Михаиловићу, и осветила спомен-плочу у његово име.

Спомен-плочу је званично открио председник Покрета српских четника Равне Горе за Велику Британију, брат Драго Асановић који је рекао: "У ВЕЧИТУ СЛАВУ И ХВАЛУ НАШЕМ БЕСМРТНОМ ВОЈДУ ТРЕЊЕГ СРПСКОГ УСТАНКА ЂЕНЕРАЛУ ДРАГОЉУБУ, ДРАЖИ, МИХАИЛОВИЋУ И СВИМ ЊЕГОВИМ ПАЛИМ БОРЦИМА ДО ДАНА ДАНАШЊЕГА И ОВИМ ПУТЕМ И НА ОВОМ МЕСТУ, ПОДМЛАЂЕНИ СРПСКИ РОД, БРИТКА САБЉА НАШЕГА ПОКРЕТА, УЗ ПОМОЋ НАС ОКАЉЕНИХ БОРАЦА ДРАЖЕ МИХАИЛОВИЋА, ОДАЈЕМО ПОШТОВАЊЕ, ИЗРАЖАВАМО НАШУ БЛАГОДАРНОСТ, ВРАЋАМО СВОЈ ДУГ СРПСКОМ РОДУ, И ЂЕНЕРАЛУ ДРАЖИ ОСВЕЋЕЊЕМ ОВЕ

Извештај са освећења и званичног откривања спомен плоче бесмртном ђенералу Драгољубу, Дражи, Михаиловићу у Дому покрета српских четника Равне Горе за Велику Британију, хотел "Динара", у Граду Бирмингем, Енглеска

СПОМЕН-ПЛОЧЕ КОЈА СЕ ЧИНИ У ЊЕГОВО ИМЕ."

После отварања, протојереј, отац Радомир Анимовић, је обавио чин освећења спомен-плоче, у правом националном духу, како то доликује свештенику Српске православне цркве.

Одмах затим, народ се преселио у главну дворану нашега дома где је настављено са свечаном академијом. Председник омладинске секције Покрета, брат Ђорђе Бачковић је поздравио све присутне којих је би-

КЊИЖЕВНИК РЕБЕКА ВЕСТ

Двадесет година након смрти, Дража Михаиловић остаје незамагљен у својој слави као заштитник слободе против фашистичког терора, коју је такође бранио и од комунистичког терора. У њега није било тренутака слабости, нити горчине. Није ми познат случај да се светио онима који су се о њега огрешили издајством.

Пре двадесет година ја сам знала да је он невин у свим оптужбама које су биле дигнуте против њега, а отада сам стекла још више доказа његове невиности. Напуштање њега био је злочин, и као сви злочини није много користи донео својим извршиоцима.

Волела сам ваш народ пре рата, волим га и одајем му признање све више и више како године пролазе, и увиђам да томе хероју кога сте ви дали историји до данас још нема равна.

8. јули 1966

REBECCA WEST

**КОМАНДАНТ
АНГЛО-АМЕРИЧКЕ
ВОЈСКЕ
У СЕВЕРНОЈ АФРИЦИ**

А Телеграм Ђенералу Михаиловићу америчке одружане снаге у Европи и Африци поздрављају своју браћу по оружју одличне и храбре војне јединице под вашом одлучном командом. Ти јуначки људи који су приступили вашим редовима, у свом записчају, да би непријатеља изагнали из Отаџбине, боре се с пуном оданошћу и самопрегором за заједничку ствар Уједињених народа. Нека би им та борба донела потпун успех.
13. Јануара 1943.

DWIGHT D. EISENHOWER

ло у великом броју, који нису жалнили ни труда ни времена да дођу на овако велики и значајан дан.

Председник Покрета брат Драго Асановић је прочитао поздравни говор који нам је послао наш прослављени и у песмама опевани брат војвода Момчило Ђујић из сунчане Калифорније, који у писму каже да као и до сада следимо путеве наших старих у бори за права српског народа и остваривање српске државе на Балкану. Исто тако подвлачи да без духовне нема ни националне слоге. Захваљује се српској омладини на подизању ове спомен-плоче, која ће остати трајна успомена и важан историјски значај за сва будућа покољења и генерације. Поздравни говор војводе Момчила

Ђујића је био поздрављен са бурним аплаузом. Брат Драго Асановић је опет назначио вредност овог историјског дела спомен-плоче, и одржао један веома леп и сажет говор о значају и вредности бесмртног Ђенерала Драже.

Реч је узео наш вредан црквени радник и духовни пастир, протојереј отац Радомир Аћимовић, који је рекао да је дошао тренутак да сви будемо као један и духовно и национално, спомињући наш страдални народ, српски, у нашој отаџбини који у овом тренутку трпи нападе, терорисање и свакакве муке од стране оних повампирених усташа и црно-легионаша. Замолио је народ да се моли за душе оних Срба тамо у нашој отаџбини који су остали без крова над главом, за младу српску децу која су остала без родитеља, да се помолимо за по-

**ЕНГЛЕСКИ ИСТОРИЧАР
ТРЕВОР-РОПЕР**

Поштујем успомену на Дражу Михаиловића као првог вође народног отпора Нацистима у окупираној Европи. Својом храброшћу он је дао пример који је допринео крајњем поразу Немачке; а дао га је у најмрачнијим и најмучнијим временима. Његово погубљење после рата било је крупна и срамна неправда.

Као што је Сер Винстон Черчил написао, његови супарници "могу да жигосу његово име, али историја, увиђавнија, неће га избрисати са списка српских родољуба".

Мени је мило што се то име, које је значило тако много у најгорој години рата, ево спомиње и одаје му се част двадесет пет година дошње.

Оксфорд, 17 априла 1966.

H.R. TREVOR-ROPER

Дража и пуковник Мек Даул разгледају немачки топ заробљен новембра 1944.

Генерал Дража Михаиловић са америчком војном мисијом и српским народом у слободним српским планинама 1944.

кој душе свих умрлих и да по-мажемо нашу браћу из Енглеске са робом, децјом храном и лековима. Прота се осврнуо на вредност спомен-плоче и захвалио се омладини српској на труду око подизања исте.

Борђе Бачковић је затим прочитао поздравне говоре мајора Ричарда Фелдмана из Америке и госп. Мајкла Лиза. У свом поздравном говору мајор Фелдман, и као

БРИТАНСКИ КОМАНДАНТИ НА СРЕДЊЕМ ИСТОКУ
 Телеграм генералу Михаиловићу
 Са дилењем пратимо од вас вођене операције (у Моравско-Вардарској Долини), које су од неочењиве вредности за нашу савезничку ствар.
 Учинићемо све да вам се оружје достави што пре.
 Аугуста, 1942.

S.J. AUCHINLECK H. HARWOOD A.W. TEDDER

један од 500-ина америчких авијатичара који су спасени од стране генерала Драже и враћени у своје базе здрави и читави, поздравио је

рад српске омладине на подизању једне овакве историјске вредности и рекао да они тамо у Америци неће ни за корак одступити док се не подигне споменик генералу Дражи Михаиловићу у Америци.

Мајкл Лиз, човек који је провео једно извесно време са генералом Дражом Михаиловићем и један од ретких енглеских историчара који признаје издају Черчила према Дражи. Човек који је написао књигу "СИЛОВАЊЕ СРБИЈЕ", која је штампана и на енглеском и српском језику и која описује

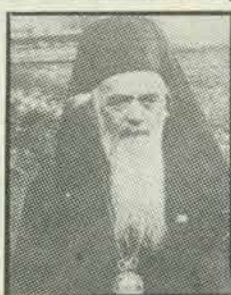
ПРЕДВОДНИК СЛОБОДНЕ ФРАНЦУСКЕ

Генерал де Гол одликовао је генерала Михаиловића Ратним крстом, 2 фебруара 1943, с овом похвалном наредбом:

Легендарни јунак, симбол најчистијег родољубља и највиших југословенских војничких врлина, тај генерал није престао водити борбу на окупираном националном тлу. Уз помоћ родољуба, он без суштања не да мира окупаторској војсци, тако припремајући онај коначни јуриш који ће довести до ослобођења његове Отаџбине и целог света, разме уз раме с онима који никад нису сматрали да се једна велика земља може да покори суровом завојевачу.

2. фебруара 1943

CHARLES DE GAULLE

Владика Николај

Поема владике Николаја Велимировића:

"ДРАЖИН ДУХ ГОВОРИ"

Дража Михаиловић

1.- Ој Србјо небројено гробље,
Срби браћо заробљено робље,
Ево мене да се вама јавим,
Из овога света небескога,
У светлости Христа спаситеља,
У сијању небеске Србије.

2.- Жив сам, браћо, живљи но икада,
У друштву сам бољем нег' икада,
У близини светитеља Саве,
Који сија као сто сунана;
Крај мене су и Милош и Марко,
Старац Богдан са девет синова,
И сва српска крстоносна војска,
Са Косова поља широкога,
Што изгибе за Крст и Слободу.

3.- Око мене безбројни ускоци,
Што бранише сиротињу рају,
Кроз векове од турских зулума:
Павле Бекић, страшни војсковођа,
Два Јакшића, два хероја дивна,
Хаџи Продан, Коча Капетане,
Хаџи Ђера и Хаџи Рувиме
И Авакум, дика мученика;

4.- Карађорђе и његова војска,
Са Мишара и са Иванковица,
Кнез Алекса, страшни Бирчанине,
Голи Зека и Змај од Ноћаја,
Хајдук Вељко и Курсула Јово,
Хаџи Милош и храбра Љубица,
И све српске изгинуле војске,
На Грахову, Лазу и Никшићу,
На Мишару и реци Тамишу,
На Анголи и на Марици' реци.

5.- Сви јунаци наши с Куманова,
С Куманова и са Облакова,
Са Битоља и с Кајмакчалана,
И босанско оковано робље,
Што му Арал беше костурница,
И сво српско нежидарско робље,
Што изгибе с глада и помора.

6.- Још су са мном сви моји четници,
Официри, храбри командири,
Што пет лета са мном четоваше,
Од тирана Србију бранише,
У биткама ил' по тамницама.

7.- Бројеви су људски премалени,
Да изброје сву небеску војску,
Сву небеску србинову војску
И вечиту светлост и красоту.

8.- Где је моја душа узлетела,
Кад ми јуде тело умрвише,
Без опепа у земљу забише,
Да се мени за гроб не дознаде.

9.- Ал' Бог види све скривене тајне,
Залуду су земље безбожничке,
Небеса се њима потсмевају,
Време иде и скоро ће доћи,
Да Србија буде слободија.

10.- Ја ћу неком пријатељу своме,
На сну јавит' и мој сан објавит,
Да се мени поје литургија,
Тогда света као и овога;

Све неправде људске су пред Богом,
Као плева пред вихором ветра.

11.- Дрште веру, слогу и поштење,
У томе је Србину спасење;
Не жалите за нама умрлим,
Ми смо живи где се не умире;
Не жалите за душама умрлим,
Што у телу као сенке крећу,
Што сатани против Христа служе,
Против Христа и свога народа,
Што Крст ломе и грбачу гњече.

12.- Храбри булге, ми смо с вама
стално,
И дан и ноћ Бога прослављамо,
И сви за вас Богу се молимо,
Ми смо јачи од свих људских војски,
Ми смо ваши моћни савезници.

13.- Земља Небу ололет не може,
Нити ико небеској Србији,
Чије число премашује звезде,
Чијој сили отпори су смешни,
Јер без муке побегнује беду,
И пре битке односи победу,
**СВЕ ПО ПРАВДИ БОГА ПРАВЕД-
НОГА**
А У СЛАВУ ХРИСТА ВАСКРСЛОГА!

НАПОМЕНА: Спевао бесмртни вла-
дика Николај Велимировић с јесени 1946
године у манастиру св. Саве у Либертви-
лу, САД.

стварно стање и околности под којима се генерал Дража борио. У говору каже да му је драго да је овако нешто урађено и да генерал Дражо може бити поносан на овакву омладину, који су његови прави следбеници.

На завршетку Академије секретар омладинске секције Покрета српских четника Равне Горе за Велику Британију, брат Момчило Балтић је захвалио свима присутнима који су дошли да поздраве свечано откривање и освећивање ове спомен-плоче, захвалио се протојереју Радомиру Анимиовићу на обављеном чину освећења, брату Драги Асановићу на откривању спомен-плоче и онако лепом говору, затим нашем Војводи Момчилу који нас увек лепо обрадује са његовим поздравним говорима па нам се чини као да је међу нама ту. Није заборавио ни мајора Ричарда Фелдмана а ни господ. Мајкла Лиза који су послали и своје поздравне говоре. Захвалио се и председнику омладинске секције брату Ђорђу Бачковићу на отварању академије. Рекао је да му је драго да генерал Дражо и дан данас има исте следбенике као и пре 50 година који се боре под истим оним знамењима које су носили српски борци у прошлом рату. Морамо подржавати борбу наших Срба у отаџбини и српске националне вође, Војводу Шешеља, брата Мирка Јовића итд. На крају, он се захвалио управи клуба и менаџеру који су дозволили ову салу, а исто се захвалио

ОРИГИНАЛНИ ТЕКСТ ТРУМАНОВЕ ПОХВАЛНЕ НАРЕДБЕ

General Dragoljub Mihailovich distinguished himself in an outstanding manner as Commander-in-Chief of the Yugoslavian Army Forces and later as Minister of War by organizing and leading important resistance forces against the enemy which occupied Yugoslavia, from December 1941 to December 1944. Through the undaunted efforts of his troops, many United States airmen were rescued and returned safely to friendly control. General Mihailovich and his forces, although lacking adequate supplies, and fighting under extreme hardships, contributed materially to the Allied cause, and were instrumental in obtaining a final Allied Victory.

March 29, 1948. (Signed) HARRY S. TRUMAN

БРИТАНСКИ МИНИСТАР ИНОСТРАНИХ ПОСЛОВА

Мислим да ће ми сваки мој сународник казати данас, да је Југославија већ осветлила образ у овом рату. Није наш посао покушавати да будемо историчари и да пишемо историју овога рата... Али се извесни датуми, мислим, већ увелико издвајају као обележене тачке у развоју и овога великог светског судара. Један о тих датума био је 27 март прошле (1941) године, датум преврата у Југославији...

Добро уређене војске – југословенске војске воде борбу против непријатеља на сопственом тлу, под необично храбрим вођством генерала Михаиловића. То је мислим, већ увелико издвајају као обележене тачке у тешкој дивизије које су преко потребне на руском фронту, или потребне на египатском фронту, задржаване су борбама у Југославији...

24. септембра 1942.

ANTHONY EDEN

ПРЕДСЕДНИК САД ХАРИ ТРУМАН

Похвална наредба уз орден Legion of Merit

Генерал Драгољуб Михаиловић изванредно се истакао као Главни заповедник југословенских оружаних снага и дошпије као Министар војни организујући и водећи крупне снаге отпора против непријатеља који је окупирао Југославију, од децембра 1941 до децембра 1944 године. Захваљујући неустрашивим напорима његовог тупа, многи амерички авијатичари били су спасени и безбедно враћени на савезничку страну. Генерал Михаиловић и његове снаге, упркос недовољном снабдевању и борећи се под изузетним тешкоћама, материјално су допринели савезничкој ствари и били судионици у извојевању коначне савезничке победе.

29. марта 1948

АМЕРИЧКО МИНИСТАРСТВО ИНОСТРАНИХ ПОСЛОВА

Влада Сједињених Америчких Држава има потпуно поверење у патриотизам генерала Михаиловића и велико дивљење за вештину, истрајност и храброст са којом он и југословенски патриоти окупљени око њега настављају борбу за ослобођење своје земље. Ми сматрамо да војна акција на коју се позивате (ово је одговор југословенској Влади на питање: како Влада САД гледа на покрет ДМ) претставља чињеницу у оријентисању вођства рата од стране Уједињених народа против Осовине.

4. јануара 1943.

SUMNER WELLES

НАЧЕЛНИК БРИТАНСКОГ БЕНЕРАЛШТАБА

Телеграм генералу Михаиловићу

У име Царског Бенералштаба не могу да пропустим двадесет четврту годишњицу од Уједињења Срба, Хрвата и Словенаца, а да не изразим честитање за дивне потхвате југословенске војске. Не мислим само на снаге које су се придружиле редовима наше војске на Средњем Истоку у овом победоносном часу (кад је Ромелова војска потучена), него и на ваше непобедиве Четнике, под вашом командом, који се боре дан и ноћ под најтежим ратним околностима. Уверен сам, Господине Министре, да ће ускоро доћи дан када ће све ваше снаге моћи да буду уједињене у једној слоједној и победничкој Југославији; дан када ће непријатељ, против кога се заједнички боримо раме уз раме, бити сатрвен заувек.

1. децембра, 1942.

ALAN BROOK

БРИТАНСКИ МИНИСТАР БЛОКАДЕ

Југословенском Министарству Иностраних послова

Бриљантно је оно што је генерал Михаиловић учинио и још увек чини. Имате разлога да будете горди на њега. Черчил је сад у Каиру начинио анкету код војних власти о акцији генерала Михаиловића, и извештаји које нам је о томе послало заиста су ласкави за Генерала.

Ми ћемо му упутити помоћ у оружју.

5. фебруара, 1943.

VISCOUNT WOLMER

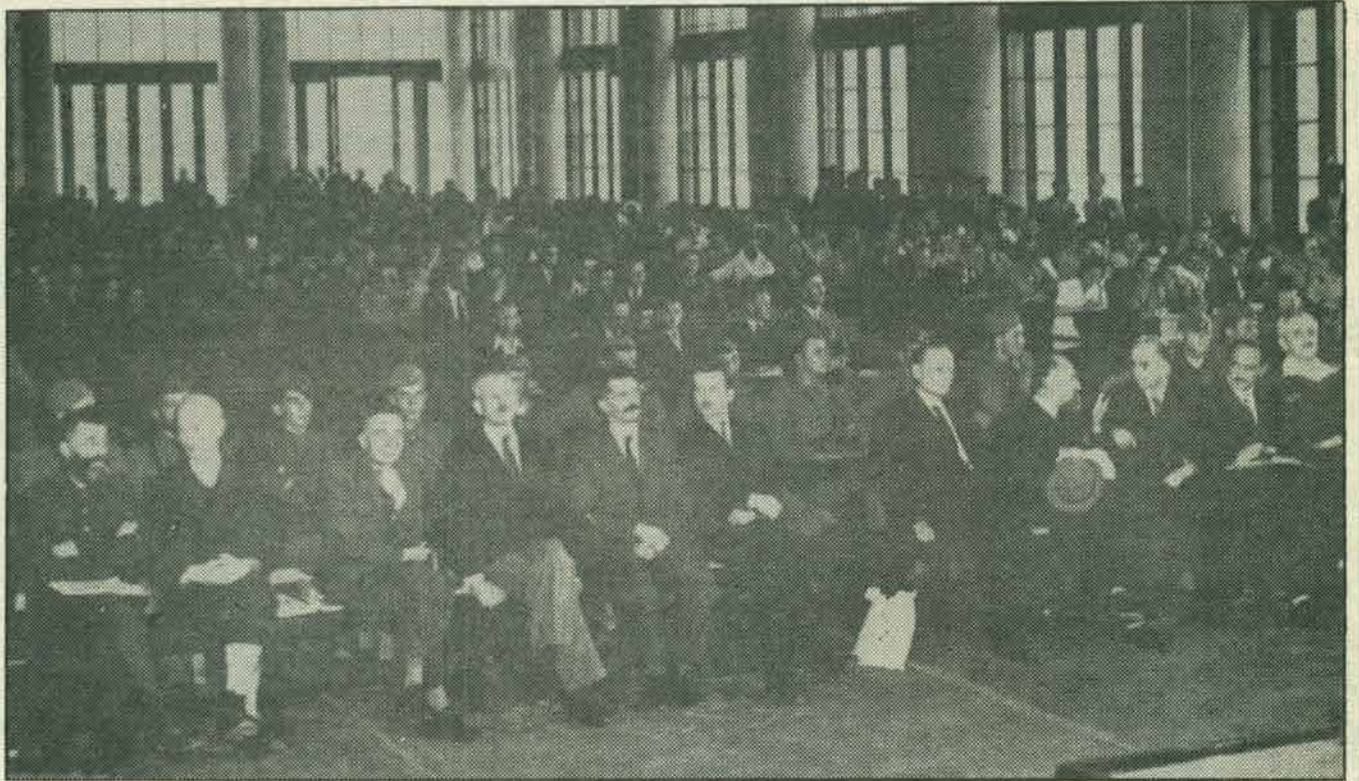
и Колу српских четничких сестара у вези припреме хране.

После Академије, настављено је са народним весељем. Хармоникаши браћа Устић из Оксфорда, и оркестар брата Миленка Дамјановића из Дербија је забављао народ са музиком, који је певао, веселио се и играо до касно у ноћ. Касније је и обављена лутрија која је била богата, а сав приход од продаје тикета је намењен за помоћ нашем нападеном српском народу у отаџбини. Пића и хране је било у изобиљу за све.

Извештај саставио секретар омладинске секције Покрета брат Момчило Балтић

ПОСЛЕДЊИ ДАНИ

ДРАЖЕ
МИХАЈЛОВИЋА

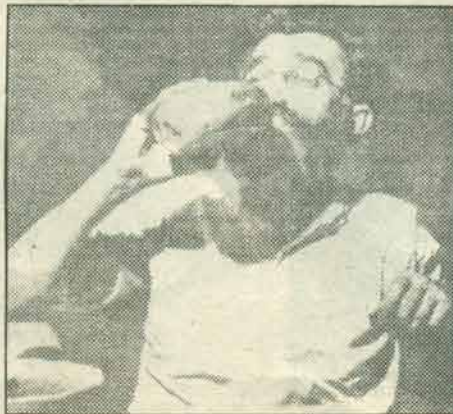
Дража Михајловић, први с лева до Стевана Мољевића, за време суђења.

Улазак у
"судницу" ▶

▶ Вођа III српског
устанка у
комунистичким
ланцима.

У затворској
хелији

Последња
вечера

Командант Динарске дивизије војвода Момчило Ђујић на парастосу Драги

ПОЗДРАВ СРПСКОЈ ОМЛАДИНИ НА СКУПУ У БИРМИНГЕМУ 19. октобра 1991. године

Драга наша млађа браћо, српски омладинци,
Радује ме ваше зборовање које ћете одржати у Дому нашег Покрета у Бирмингему 19. октобра. Верујем да ће то зборовање бити од користи по ваш даљи став и рад у служби нашем српском роду. Верујем да ћете да зборујете братски и српски и донети корисне одлуке за даљи рад. Својим досадашњим радом ви сте доказали да можете бити важан чиниоца у раду нашег Покрета и у даљој борби за Слободу Српства. Три су главна чиниоца у судбини сваког човека. То су: породица, школа и Црква. У Породици човек израста и добива темељно васпитање. Ту човек добива кућно васпитање, карактерне особине и правилне погледе на живот. На томе се наставља школско знање кроз школе, а кроз Цркву главна сазнања у животу, вери у Бога и вечан живот.

Али, све се то називајује на породично васпитање које чини темељ људске личности. Један велики мислион, научник и васпитач, казао је да будућност народа зависи од тога – каква му је омладина. Колико она има осећања части, поноса, људског достојанства, вере у Бога и љубави према свом роду. То су врлине које су кроз векове красиле српска поколења па је због тога српски народ могао да издржи петвековно ропство, извојује слободу и обнови своју државу. Такве генерације српству требају и данас, јер смо опет у ропству и без државе. На нас мало старије, и на вас који сада улазите у пуни живот пала је историјска улога да слободу извојујемо и државу обновимо. Тај се задатак сада ослања и на ваша плећа и ви ћете бити поколење које ће слободу извојевати и државу обновити.

Ја вам на вашем зборовању у Бирмингему скрећем пажњу на то

питање да се уреже у вашу свест, унесе у ваш живот и вашу борбу за Српство. Верујем да ћете у том правцу донети паметне и родољубиве одлуке – имајући вазда у виду да без српске духовне и националне слоге и јединства – ништа се не може постићи.

Ви имате тврђаву из које можете успешно да развијате ваш рад. То је Покрет Српских Четника Равне Горе у слободном свету. Покрет који стоји без узмака и колебања уз нашу Матер Цркву, у служби Богу и Српству, у борби за слободу и обнову српске државе на Балкану. Нека то буде и остане и ваш став и Бог ће благословити све наше труде и жртве и нашу борбу крунисати победом и слободом. То је вера са којом треба да живимо и дишемо. То је пут и вера која воли у победу. Са том вером и са тога пута и ја вам шаљем братски поздрав ЖИВЕЛИ!

Војвода Момчило Р. Ђујић

ДЕМОНСТРАЦИЈЕ У ЛОНДОНУ

Подршка роду у отаџбини

Српска омладина организована у Омладинску секцију Покрета српских четника Равне Горе у Великој Британији, уз помоћ Покрета и у сарадњи све српске четничке омладине из свих српских родољубивих и националних организација у Великој Британији, с највећом пажњом прати догађаје у нашој страдалачкој отаџбини, посебно на територији повампирене усташке Независне Државе Хрватске, на челу с новим Павелићем – Франом Туђманом.

Читајући у штампани, слушајући преко радија и телевизије лажи и клевете о српском народу широм света, ти хрватски србождери, који желе да увере слободни свет о својој слободи и демократији у којој не постоји опозиције. Србе клеветају и називају их терористима, разбојницима и слично. Та српска омладина у жељи да помогне своме народу, с њега скине љагу коју усташе шире и обелодане истину, у суботу 17. августа 1991. године организовала је демонстрације у Лондону престоници Велике Британије, у солидарности према своме српском роду. Да докажу Енглецима и целом свету да Срби никада у историји нису освајали туђе земље

и тлачили друге народе, него само бранили своје и увек се борили на страни правде, слободе и демократије.

И овога пута, та српска лична омладина, показала је своје достојанство и ако су наши непријатељи својом лажном пропагандом уверавали свет о српском дивљаштву, да ће за време демонстрација доћи до туче, лулаца излога по улицама и слично, грдно су се преварили. Срби су достојанствено показали свима и свакоме да су слободарски и демократски народ. И ако су Енглези, за обезбеђење мира и реда, у службу ставили хиљаду полицајаца који се сви нису показивали, а била су три довољна, само да покажу куда све треба да се иде, а то је и сам шеф полиције признао! То је била једна најлепша и најдемократскија демонстрација која је почела и завршила се без најмањег инцидента. Омладина је све унапред средила с властима одакле да се крене и где, и како да се заврши.

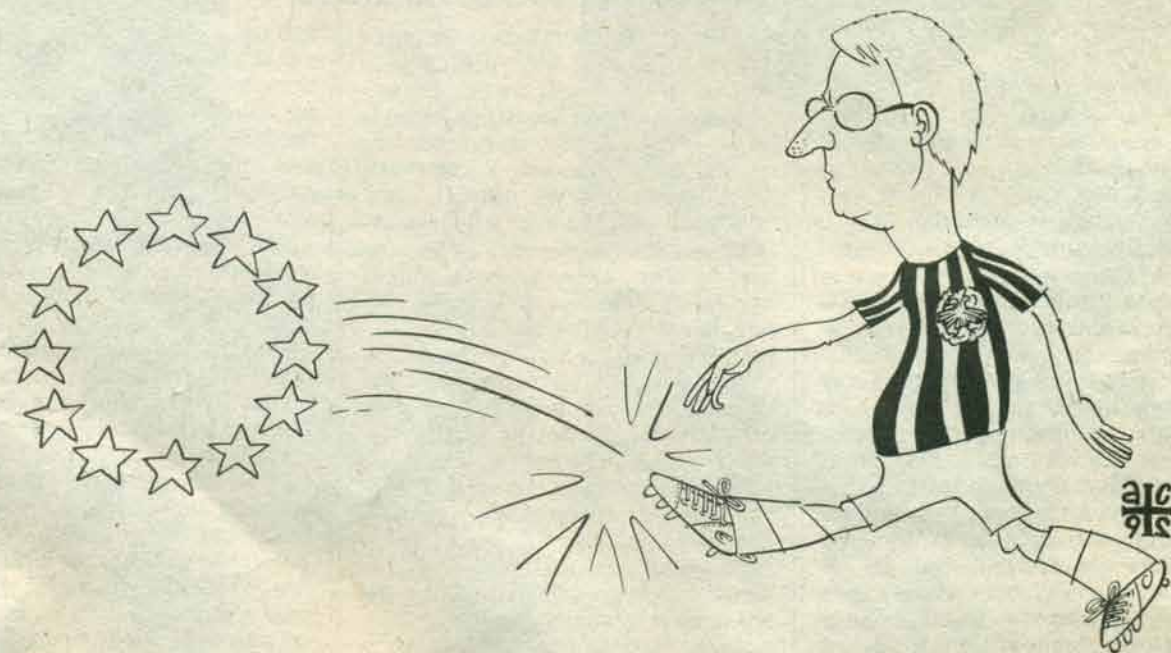
Почетак мирних демонстрација

Место окупљања: Bressenden Place, у близини железничке станице Викторија. Лепо сунчано време с ма-

њим ветром је увесељавало Србе и Српкиње који су аутобусима стизали са свих страна, аутобуси стижу, спуштају народ и одлазе на одређена места предвиђена од полиције. Вију се српске, четничке и британске заставе којих је било око 80 а народ весело рукује се, здрави и очекује покрет на законски заказано време. Најрадосније је било што су сви Срби и Српкиње као права браћа и сестре раме уз раме заједнички марширали у одбрани народа и Србије, а против повампирене Независне Државе Хрватске и новог Павелића – Фране Туђмана.

Демонстранти којих је било око 2000 напред су кренули на тачно заказано време у 1.45 после подне. На челу демонстраната ношена је Дражина слика, коју је носио председник Омладинске секције Покрета српских четника Равне Горе, брат Ненад Врањеш, демонстранти су ишли по четири у ред, у првом реду ишао је протојерјо о. Никола Котур с крстом у руци (свештеник Слободне српске цркве), председник Покрета С.Ц.Р.Г., брат Драго Асановић, председница свих четничких кола српских сестара у Енглеској, сестра Љера Горбица и брат Јергић из Derby. Дужина пута за де-

Без речи

Без речи

монстрације био је око два километра. Од саме полазне тачке до краја, раздрагана и поносна српска омладина је непрекидно повела четничке песме о Дражи, српским војводама: Ђујићу, Јевђевићу, Ђуришићу и младом четничком војводи др Војиславу Шешељу, српству и Србији. Пошене су плакате с разним написима против усташког геноцида и дељени лещи са сликама усташког злочина учињеном на Србима и Јеврејима у Другом светском рату, а који Хрвати понова желе да обнове.

Демонстранте и демонстрацију пренеле су британске телевизије: ITV и SKY, такође целу демонстрацију је снимила телевизија Београда. Крај демонстрација завршио је на ливади (парку) испред Министарства авијације и поред реке Темзе. Ту су припремљени микрофони и звучници за појачање говора. Најпре Оче наш је прочитао и благословио демонстранте протојереј о. Никола Котур, састављену Петицију на енглеском језику је прочитао омладинац Никола Стојсављевић, први говорник на српском језику био је председник Покрета српских четника Равне Горе, брат Драго Асановић, на енглеском језику говорио је инжењер брат Мишо Симић председник Црквене општине у Бедфорду и поново на српском језику говорио је брат Милић Петрић председник српске националне омладине у Лондону. Петицију за председника

британске владе господину John Major-у, послали: протојереј Никола Котур, Драго Асановић, Вера Торбица, господин Јергић и Зора Јанковић и у народној ношњи шестогодишња девојчица Данијела Балгић. Петицију је потписао брат Драго Асановић.

На крају све је завршено лепо и достојанствено, већина демонстраната кренула је према хотелу Равна Гора у Holland Park Avenue и Дому епископа Николаја Велимировића поред цркве Св. Саве на Lancaster Road-у у Лондону. Демонстранти су се ту одморили и освежили разним хладним пићима, водили разговоре и сакупљан је добровољни прилог

за Српску Крајину, прилоге су сакупљали брат Милан Стојсављевић и сестра Вера Торбица.

Ово је био дан српске слоге идући раме уз раме као права једнокрвне браћа без обзира, којој националној организацији или покрету припадају, сложено и уједињени стали су у одбрану Срба српства и Српске Крајине. Ово је био величанствен пример свој браћи Србима и сестрама Српкињама у слободном свету, јер данас је у питању општа национална ствар, а све остало да се остави по страни.

За омладинску секцију Покрета,
Миленко Торбица

Гуслар у дијаспори – Енглеска

АРМИЈА ПОХВАЛИЛА ЈЕДИНИЦУ ДОБРОВОЉАЦА СРС

Територијална
одбрана истакла
учинак српских
четника

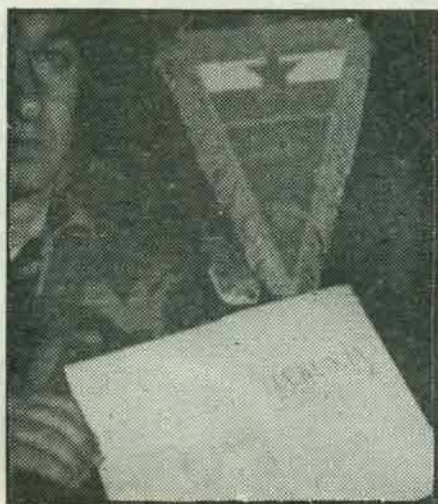

Признање ТО у правим рукама

У четничком штабу у селу Трпињи, недалеко Вуковара, истакнуте су, на видном месту, прелазна заставица Територијалне одбране, која се додељује најбољој јединици и књига са посветом у којој пише: "ХЕРОЈИМА, БРАНИОЦИМА СЕЛА ТРПИЊЕ, ЗА СВЕ ШТА СУ УЧИНИЛИ У БОРБИ ПРОТИВ ПОВАМПИРЕНОГ УСТАШТВА".

Признања на која су, са правом, поносни и која као реликвије чувају, српски четници, добровољци у рату за ослобођење Србије, заслужили су за многобројне подвиге и јунаштва.

Командант одликованог одреда и четнички командант за Славонију, Барању и западни Срем г. Бранислав

Гавриловић набројао нам је неке акције у којима су учествовали српски четници, проливали крв и губили животе.

"Знајући шта нас чека и знајући да ће овај рат бити суров и дуг одмах смо, по доласку у Трпињу, основали четничку болницу. Особље је било састављено од добровољаца који су са нама дошли. Касније је, међутим, то преузела Територијална одбрана."

После тога, четници су кренули у акције због којих су и добили признања. Командант Гавриловић је наставио: "Борбе за освајање осигуреног аеродрома су биле жестоке и крваве. Заузели смо га а наши стручњаци за демонтрање мина су

га рашчистили и учинили безбедним. На жалост, због неке политике која ми није увек јасна, или отворено речено због издаје једног дела војног врха, наређено нам је да се повучемо!

Учествовали смо у освајању Даља и чишћењу Нове Тење. Учествовали смо у три напада на Вуковар: 14., 15. и 16. септембра са Липовачке и Трпињске цесте. У новембру месецу учествовали смо и у његовом ослобађању. Слобода се не осваја без жртава и у свим тим акцијама смо умали и мртвих и рањених. Никада нећу заборавити Мирослава Мичића, добровољца из Трпиње, који је нагазио на мину и остао без ногу и једне руке. За њега је била срећа да је умро на путу за болницу! Погинуло је и рањено много четника који су дошли са друге стране Дунава. Четници су, у овом крају, поднели највећи терет".

На питање да ли има синхронизованих акција са ЈНА, кршни Сарајлија, висок преко 2 метра, нам је одговорио:

"Имамо неких заједничких акција али само са официрима до чина потпуковника који су већином Срби. Док су у саставу ЈНА били Шиптари и Македонци, чим би се мало одвојили од борбене линије, пуцано је по нама. Сада тога више нема. Издајници су се изјаснили и напустили војску. Желео би да са ЈНА продубимо сарадњу.

У бици на Трпињској цести спасли смо посаду једног тенка".

То нам је потврдио Сава Симић, потпоручник, члан посаде униште-ног тенка.

"На Трпињској цести, приликом напада на Вуковар, отприлике 100 метара од Славонске и Босанске улице наш тенк је погођен ракетом из "зоље". Нишанција и ја смо успели да се извучемо и напустимо тенк али је у њему остао возач. Тада смо позвали четнике који су били у близини, на положају. Покривали су ме ватром и помогли ми да извучем возача и да се сместимо у безбедан заклон".

Прелазна застава Територијалне одбране намењена најбољој јединици и књига са посветом су у правим рукама. Српски четници су, још једном, доказали да су изданици лозе јунака и непобедиви војници.

Синиша Аксентијевић

Бранислав Гавриловић,
четнички командант за Славонију,
Барању и западни Срем

Мирослав Вуковић-Челе,
заменик команданта

На Трпињској цести

одавно су постале канализација за отпад европске индустријске културе, па и ову данашњу битку београдских европејца треба посматрати као својеврсну подвалу чији је крајњи домет национални заборав. Ти европски чистунци, којима, баш као и Мирославу Крлежи смета "српски примитивизам", мирис белог лука и "воњ опанака", данас би да нас обогате европеизмом, односно европском културом, заборављајући да је свака српска фреска много старија од почетка периода европског хуманизма. По замисли тих културњака, ми, изгледа, немамо никаквог права да бар мало проживимо оно што смо негда били, већ да, попут овчица, колективно, грунемо у европски културни тор, па шта нам Бог да. Е, у том Богу лежи тај европски зец. Ако је ХУМАНИЗАМ, покрет у почетку Новог века у суштини био "облик побуне против средњовековља, неприкосновености феудалног хијерархијског поретка и против божанског ауторитета цркве" или простије речено био прелаз од "божанских" на "човечије" ствари (A DIVINIS AD HUMANA), онда садашња активност београдских европејца не значи ништа друго до покушај квашења крила васкрелом православљу. Зашто баш православљу? Па, просто зато што између "Хуманизма" са почетка Новог века и оновремених београдских "хуманиста" не постоје Бог зна какве разлике. Бар не у мотивима. "ХУМАНИЗАМ" Новог века је донео велике резултате европској култури: ослободио је људски дух, покренуо је развој науке и уметности, поставио је човека у средиште интелектуалних окупација. Данашњи београдски "хуманисти" би, бар кад је Србија у питању, да наставе тамо где су стали Данте, Петрарка, Еразмо Ротердамски, Рајхлин, Мелантон и други, не "схватајући" у коликој је мери светосавље уткано у историјску свест српског народа. Но, биће да та господа ипак добро разумеју садржину те свести јер су се често њом бавили, башкарећи се на Корчули као полазници "Корчуланске летње школе". Зато и хоће да нас прикаче за европску канализацију, јер сматрају да им, као бившим комесарима тоталитаризма, неће бити нимало тешко да, на већ постојећи "КАЛУП ЗА ЦОКУЛУ", уграде и прикључак за европско ђубре.

Уз сва поштовања према култури Европе (мада потписник ових редова признаје да не зна њено значење), наши европејци нам, обзиром на њихове биографије, не нуде ништа до оно што се европском канализацијом одлива.

Војин Ј. Вулетих

"БУЛДОГ" О ВУКУ

У сабирном центру ТО у Шиду, на Вашаришту, у хали пуној влажне мрзлине, војске, устајале сламе и мириса месног нарекса, у групи резервиста из Крушевца, срео сам човека, који је млатарајући рукама нешто објашњавао онима око себе. Био је средњег раста, снажног тела на коме је штрчала глава са изразито развијеном вилишом и жутиим очима, пуним љутње. Заинтересован шта се дешава, пришао сам групи и представио се као новинар "Велике Србије".

Жучни говорник ми је, чувши да сам новинар, препознатљивим "чарапанским" нагласком, не водећи рачуна о граматички, објаснио о чему је реч.

"Зовем се Зоран Андрејић, из Крушевца, звани "Булдог". Имам 33 године. 8 годне сам био неподобан за ово друштво, међутим, изненада једне ноћи, позвали су ме да служим ЈНА.

Ја нисам гласао за Слободана Милошевића, нити желим да се борим под његови симболи. Тражим да идему српску војску, у добровољци, уствари у војску од Шешеља. Тражим, већ 7-8 сати сам тражио, и шаљу ме у команду неку, код радио Шид. Тамо ме није нико примио, нит ће ме ко прими где. И чекам даље.

Оћу да идем у добровољци зато што су ми ови дошли до... (руком је прешао преко врата)...краја!

Гласао сам за Вука Драшковића ради тог што је имао највеће могућности, онда, да обори овај систем. Међутим, био сам од почетка за Шешеља и за његов програм али сам мислио да Вук има веће шансе

против ових. Сад сам променио мишљење. О Шешељу и даље све најбоље мислим, а о Вуку мислим да је један обичан певач, итд."

После подпитања шта му значи то "итд". "Булдог" је наставио:

"Па да је обичан певач, да је променљива личност, да његов говор може да се слуша само минут, два а после два минута, он се човек изгуби и не зна ни сам шта прича! Ја бих волео да га питам шта он прича после два минута и да ми понови његове приче, е!"

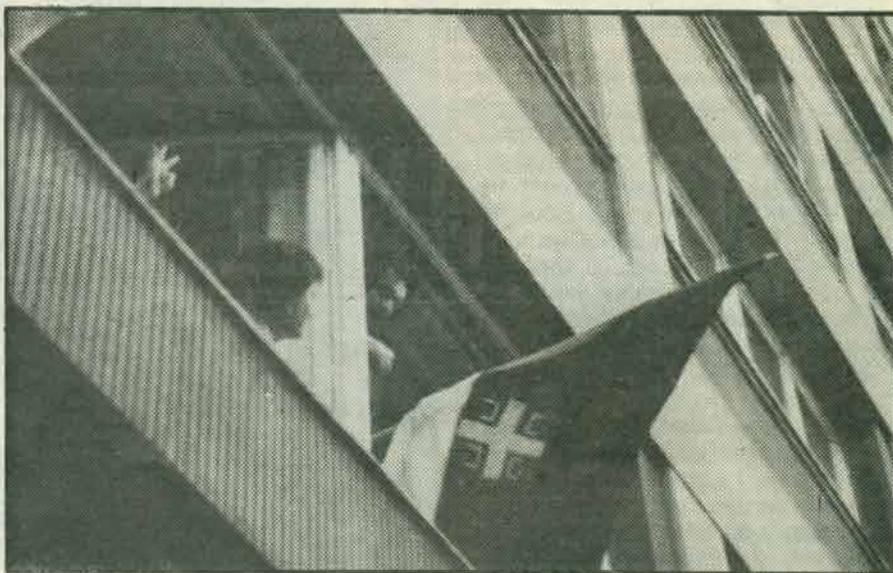

Лажни месија

Зоран Андрејић, звани "Булдог", је препознао Вука Драшковића који је изгубио сав некадашњи углед и све очиледније срља у политичку нирвану.

Шта је било са њим и да ли му је омогућено да пређе у "српски добровољци од Шешеља" нисам сазнао.

Сипиша Аксентијевић

"Храбри" барјактар-уљез у Народну скупштину; 9. март 1991.

Никодин Чавић

У РОВОВИМА СА СРПСКИМ ДОБРОВОЉЦИМА

**Хала "Борик"
тесна за
присталице
четничког
војводе**

У новембру 1991 године, допутовао је у Бања Луку српски војвода др Војислав Шешељ. Иако његов долазак није био најављен дошло је много Крајишника да види и поздрави цијењеног вођу Српског народа. У спортској дворани "Борик" у Бањој Луци окупило се око десет хиљада грађана и нестрпљиво чекало његов долазак. Да

је било могућности да се његов долазак објави у средствима информисања, претијесне би биле и двије дворане да приме присталице и чланове Српске Радикалне Странке из Босанске Крајине. Улазак др Војислава Шешеља у дворану поздрављен устајањем свих присутних и френетичним аплаузом. Дворана се проламала од узвика "Војо Србине", "Војводо" и сл.

Тога дана тј. 20. новембра 1991 године допутовали су у Бања Луку, многи представници Српске Радикалне Странке из читаве Босне и Херцеговине, да поздраве свога Председника. Присутни су били и представници АР Босанска Крајина. Председник скупштине Војо Купрешанин и председник владе

Анђелко Граховац са својим сарадницима. Такође су допутовали и представници власти из Западне Славоније. Председник скупштине Вељко Цакула и председник владе Вељко Вукелић са командантом Српских добровољачких јединица који се боре на Западно-славонском ратишту. Били су присутни и многи представници власти из Западно-крајишких општина, те многи јавни и културни радници широм Босанске Крајине.

**"Пођимо сви заједно у
борбу до побједе"**

Када су се стишали аплаузи и поздрави, присутнима се обратио Председник Српске Радикалне

Странке Босне и Херцеговине, адвокат Никодин Чавић из Бања Луке, поздравно је Војводу изразио му добродошлицу, затим је поздравно све присутне и између осталог рекао: "Ово није промоција Српске радикалне странке како су многи мислили, него, ово је договор свих српских странака на овом простору како да се помогне српском народу на ратом захваћеним подручјима. Читаво вријеме рата помажемо материјално те прихватањем и смјештајем избјеглица, а сада је потребно да их помогнемо у борби. Зато позивамо све мушкарце од 20-50 година, и старије који се осјећају способни да се сврстају у Српске добровољачке одреде и под командом ЈНА крену у одлучан обрачун са непријатељем наше Отаџбине и нашег народа. Позивамо и све избјеглице, који су способни да носе оружје, а којих има доста у Босанској Крајини, да се укључе у борбу против фашизма. Такође позивамо и оне наше, добровољце који су били на ратишту, па се мало уплашили или заморили, па дошли кући да се одморе, да се врате на фронт.

Ово нису позиви да би ми некога послали у борбу и на фронт, него су ово позиви: "Пођимо сви заједно у борбу до побједи!" Једини челник једне странке који се налази често међу својим борцима и добровољцима, јесте Предсјелник Српске радикалне странке војвода др Војислав Шешељ, и већина лидера СРС су укључени у добровољачке одреде, те дијеле зло и добро са својим члановима-Српским добровољцима. Требало би да сви вође српских странака, да се примјером ове странке укључе у борбу до побједи,

Витезови округлог стола

а страначка надметања да се оставе за послуже рата када буде слобода, па нека побиједи у страначкој борби ко је најбољи за српски народ. У ову борбу за уништење усташтва и фашизма позивају вас сви борци са фронта који се јуначки боре. Ово вас позивају мајке и родбина палих јунака. Ово вас позивају душе 40 недужне дјете-мученика из Вуковара, који никоме зло не помислише, а камо ли да нешто учинише.

Сви који се крију и избјегавају да помогну овим недужним жртвама неће моћи избјећи казну Божију и презир људи. Свако је зло пролазно а нарочито ово зло које је жестоко почело, брзо ће проћи. Како ћемо се послуже тога погледати у очи рећи где смо били, а знајте да се сада све зна где се ко налази. Ко буде

издајница и дезертер овај ће га епитет пратити док је жив.

Ове све поруке су у име Српске радикалне странке. Ми смо радикали са дугом традицијом, а о владавини радикала наши народи радо причају у најбољем сјећању. У програму СРС је да изврши радикалне промјене у Југославији. Треба радикално тј. потпуно све мијењати: Прво треба промијенити рат у мир, сиромаштво у богатство, безбожништво у побожност и многе друге ствари. Извршити у свему радикалне промјене на срећу и добро српског народа. И на крају позивам све представнике српских странака у БиХ да се ујединимо, сложимо и договоримо како на најбољи начин да помогнемо српском народу ван Србије који је изложен геноциду до уништења. Главни циљ ове скупштине је договор српских странака како помоћи српским крајевима захваћеним ратом."

Послије тога говорили су представници других српских странака из БиХ, и углавном сви су прихватили позив да се укључе у одбрану српског народа од повампиреног усташлука и фашизма.

"Победићемо Немце и трећи пут!"

Бурно поздрављен дуготрајним овацијама др Војислав Шешељ у једночасовном говору је инсистирао на слози и јединству свих Срба у одсудној и коначној бици против фашизма и усташа. Подсјећајући да Срби воде рат против четвртог Рајха др Шешељ је рекао да "...смо Нјемце побијелили два пут да ћемо и трећи. Одбијајући оптужбе да Српска радикална странка има неке своје посебне јединице и посебне команде др Шешељ је рекао, да смо сви једна армија и ми немамо посебних јединица нити посебних ко-

Барјак слободе

манданата. Ми смо сви под командом ЈНА и нису у праву сви они који нападају Армију. Она је сада очистила своје редове и она је углавном српска, јер 80% кадра је српске националности као што су и војници". Говорећи о издаји у редовима неких српских националних странака (СПО, војвођански аутономашки, европејци, реформисти, ујдијевци) др Шешељ се посебно осврнуо на деветомартовску епизоду, замјеривши протагонистима овог скупа, да су били спремни пролијевати српску крв на београдским улицама, али не и на фронту тамо гдје се брани српство, Србија, односно западне границе Србије". Интересантна је Шешељева градиција издајника у редовима српског народа. У прву линију издајника сврстао је антикомунисте који се данас на сва уста боре против комунизма, кад више од комунизма нема ни трага: у другу линију спадају они који се залажу за стварање српске војске, српске гарде. Др Шешељ је образложио сувишним стварање српске војске поред ЈНА која апсолутно штити интересе српског народа и свих оних којима је стало до нове Југославије. Стварање српске војске – био би својеврсни хендикеп и бумеранг српској држави и српској политици, јер та војска би била српска федерална војска која не би смјела да макне из својих граница, што значи да би српски народ у Хрватској био препуштен директној погибелји у Хрватској. А ако би српска војска прешла своје границе – то би изазвало директно ангажовање снага НАТО-пакта у Југославији, објаснио је др Војислав Шешељ.

Др Војислав Шешељ је рекао да Српска радикална странка неће ни у чему бити на сметњи Српској демократској странци Босни и Херцеговини већ напротив биће јој добра сарадница, подршка, потпора и све ће ствари које су од виталног интереса за опстанак српског народа на овим просторима – радити заједничким снагама и уз договор.

Осврћући се на статус Муслимана у Босни и Херцеговини др Шешељ је рекао да је српски народ њима испружио руку пријатељства и на њима је да је прихвати или одбаце. Позвао је Муслимане да откажу послушност онима из Загреба и Сарајева који муслимански народ желе по сваку цијену конфронтирати са српским народом и тако га гурнути у катастрофу.

Први човјек Српске радикалне странке је такође истакао да наша странка неће рушити легално изабрану власт у Србији, како то покушавају неке српске странке, него ће сачекати нове изборе и онда покушати да се на демократски начин избори за политичко преимућство.

Увек тамо где је српство угрожено

Обука на Папуку

Одлазак на бојиште

"Казна" за закашњавање у строј

На крају своје дуже бесједе др Војислав Шешељ је присутне подсетио да је Отаубина – једина, странка, те да смо сви та једна странка и сви једна армија".

Војвода на ратишту

Другог дана свог боравка у Бањој Луци др Војислав Шешељ је заједно са својим сарадницима отпутовао на западно-славонско ратиште. Посјетио је борце на првим борбеним

положајима. Са свима се поздравио распитао се за тешкоће бораца које им је рат наметнуо и дао им практичне и корисне савјете. Посјетио је болницу у шумама Папука која је опремљена и снабдевена потребним особљем и апаратима као да је у сред неког већег града. У болници је војвода Шешељ сваког борца појединачно упитао: како је рањен, где је рањен и како напредује лијечење и зажелио скоро оздравље-

Путоказ за усташе

Четничка колона

ње. Ова посјета рањеницима унијела је међу рањенике охрабрење и оптимизам, тако да многи рекоше да се осјећају добро и да ће се ускоро вратити међу своје саборце на линију фронта. Љекари и медицинско особље у овој болници су већином добровољци из Србије и других српских крајева, који су, дошли, излажући се опасностима рата и другим неприликама, али им је жеља да помогну угроженом српском народу на овим просторима.

Када је војвода Шешељ стигао на линију фронта, међу борце у Западној Славонији, тога цијелог дана падала је киша као да се небо отворило, али ово није сметало да он посјети све положаје и посјети већину бораца. Којег год је борац видио, са њим се лично руковао. Улазио је у ровове у којима је влага, блато и вода, али су борци ведра лица, јер су свјесни да бране своја огњишта, своју дјену и све оне који нису способни да се прихвате оружја, а бране и себе и српску земљу коју су им преци у наслеђе оставили. Ови борци се заиста јуначки држе и боре, али како рекоше, да би им ипак требала помоћ са стране, да би што прије завршили рат и да би што прије протјерали усташе и фашизам са српске земље, из српских села и градова.

Ову жељу и потребу чули су Срби широм Босанске Крајине, те су се масовно почели пријављивати као добровољци војној команди бањалучког корпуса. Дobili су опрему, сврстали се у ратне јединице и одмах кренули на ратиште. Међу добровољцима има највише чланова Српске радикалне странке из БиХ. На челу одреда добровољаца отишао је на ратиште и предсједник СРС за БиХ бањалучки адвокат Никодин Чавић са своја два сина. Све послове странке оставио је, па ће их решавати последије рата у слободи, а сада су најпречи послови одбране Отаубине.

И поред свега што се предузима да се рат што прије оконча, рат се несмањеном жестином наставља и не види се крај. Жртве падају, материјална добра се уништавају, а инострани "миротворци" још више потстрекавају све оне који желе да униште Југославију као мирољубиву државу.

Али све на овоме свијету има свој почетак и крај. Само је Бог вјечан. Па ће и овоме злу које је почело доћи крај. И нека изазивачи зла и његови чиниоци запамте да је српски народ два пута пропустио шансу, али трећи пут Бог помаже.

Бања Лука, 27.12. 1991. год.

Предсједник
Српске радикалне странке БиХ,
адвокат Никодин Чавић

АМЕРИЧКИ
КОНГРЕСМЕН У
БЕОГРАДУ

ЦИМ МУДИ

ПОСЕТИО НАРОДНУ СКУПШТИНУ СРБИЈЕ

Крајем децембра прошле године, у организацији Српског академског клуба из Чикага и у друштву са његовим председником г. Првославом Андрејевићем, амерички конгресмен Цим Муди је посетио српску престоницу. Том приликом, г. Муди је, поред градских знаменитости, обишао и Народну скупштину где је присутне посланике поздравио на комбинованом српско-енглеском језику и пожелио им успех у раду и разрешавању проблема којих, на жалост, има на претек.

Цим Муди је пре 20 година био амерички дипломата акредитован у Београду, и за две године, колико је

остао на том месту, у приличној мери је савладао наш језик, а научено, за толике године одсуства, није заборавио.

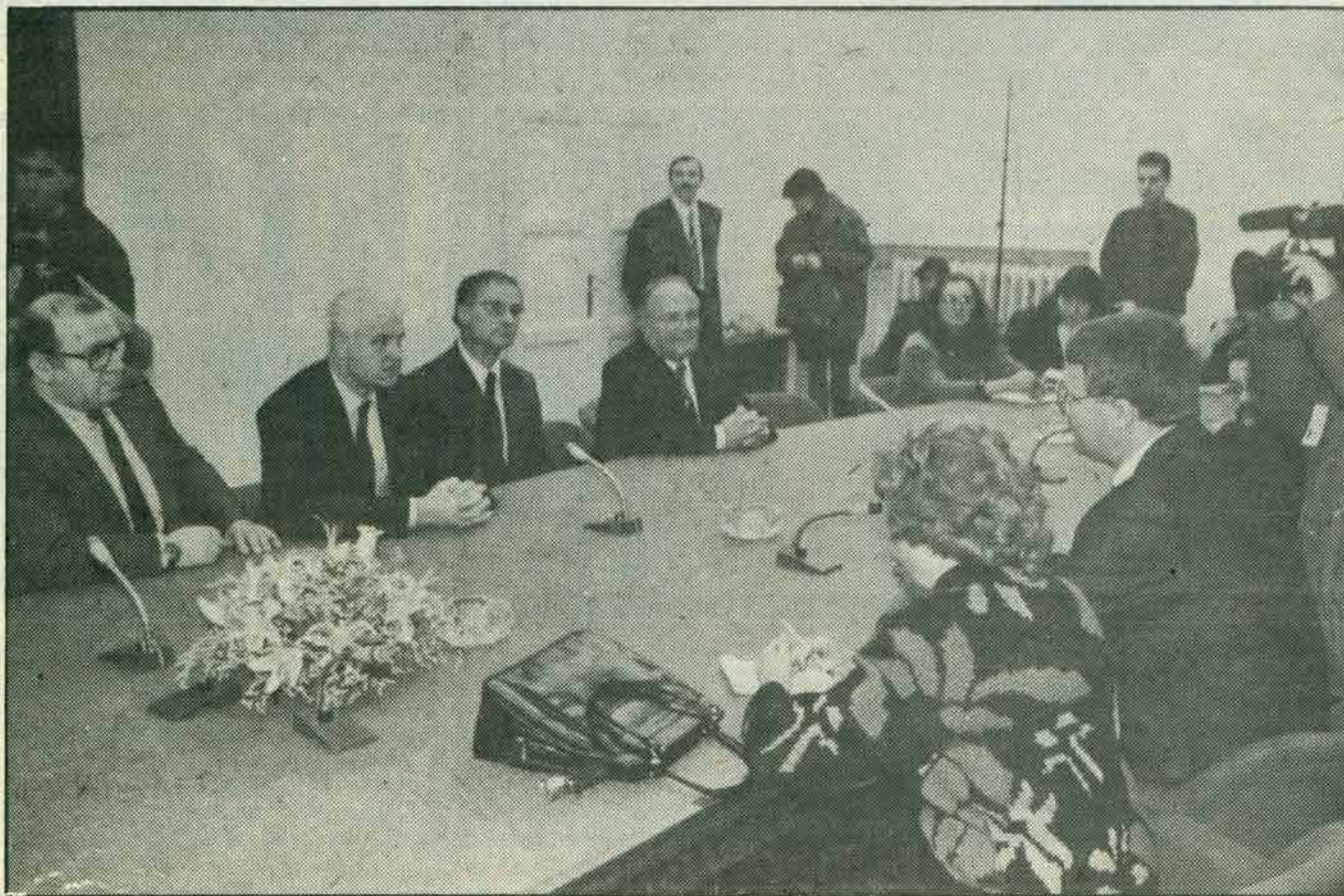
После пригодног говора са скупштинске говорнице господин Муди се у салону Народне скупштине сreo са неким опозиционим посланицима, између осталих и са др Војиславом Шешељом, са којим се задржао у дужем срдачном разговору.

Сутрадан амерички конгресмен је обишао ослобођени Вуковар и ратиште у западној Славонији.

Одлазећи из посете нашој земљи г. Цим Муди је обећао да ће у Конгресу САД све учинити да се решење "југословенског проблема" не реши на штету Срба.

Првослав Андрејевић

Цим Муди у разговору са послаником др Шешељом

Са синовима од којих један од близанаца, неуобичајено за Србе, носи његово име

Сви ћемо будно чекати да осетимо снагу првог поклича LONG LIVE THE KING! док Његово Краљевско Височанство Александар Други Карађорђевић буде крочио на тла своје огађине...!

LONG LIVE THE KING!

Ето тако нам у "Погледима бр. 92 од 28. септембра пише човек са савним српски именом и презименом.

Гле, мајку му! Зар то и баш тако Срби да вичу? Зар нам није био доста онај ЕВРИБАДИ од 9. марта? Докле тај "газдин глас"?

А када је поменути заиста крочио, опет ће "Погледи" (бр. 93):

"WELCOME, MAJESTY..."

Welcome, the, live, majesti, long, king...

За шест непотребних речи морални су Срби да се распитају само што је Алека из Лондона решио да нас посети!

Марлборо, хамбургери, кока-кола и шине—то смо већ знали, тако да се наш "краљ" мирне душе може поносити са нама; Просечан Србин зна већ десет речи "газдиног језика"!

Ипак, изгледа да од монархије—бар не у догледно време—ништа

АДИО МОНАРХИЈО

неће бити. Принц је дошао, разорио нам све илузије о нама као његовим поданицима и отишао пре него што је намеравао. Срећом, мало ко се пита зашто је уопште и долазио: Ако су пре његовог доласка многи знали да он МОРА да дође, данас то СВИ знају. А морао је јер су њему тако блиски непријатељи Српства то од њега захтевали: Србима се мо-

ра ударити квекер! Тачније, још један од оних печата које су нам по образима, челу и још којекуде већ ударили Туђман, Буш, Геншер, Драшковић, Хавел, Ентони Марк О'Вик, Виленза, Мићуновић, а који су, како се шушка, дали на израду и још неки (бело)светски (не)моћници: ПЕЧАТ БОЉШЕВИЗМА!

Господин (а шта је то тако господско у и на њему?) Александар Карађорђевић француском (а шта је још тамо француско?) "Недељном журналу" изјављује:

"У Југославији НЕМА СЛОБОДЕ И ПРИСУСТВО КОМУНИЗМА ЈЕ ЈОШ ВЕЋЕ НЕГО ШТО САМ МИСЛИО ПРЕ ПОСЕТЕ БЕОГРАДУ!"

Што би народ рекао: Напаси вола у Сурчину да те бошне у Паризу!

Наравно, доследан масонско-кмингтерновско-мамонско-ватиканском духу, принц додаје да је исто тако и у Хрватској, па су кољачи опет изједначени са својим жртвама! Братство, слобода и једнакост могу и даље да царују! Ако је пре принчевог доласка неко мислио да се можда ипак ради о наивчини која се залетела на бесплатну храну, пиће, стан и грејање уз добар испарац, данас, после његовог доласка и одласка, и најнаивнији, најдоброћуднији и најбезазленији Срби знају да се овде ради о још једном тројанском коњу кога наши непријатељи пробају да прогурају кроз светосавску српску капију која већ вековима одолева Исламу, Западу, Ватикану и бољшевизму, понекад понаособ, понекад свима истовремено.

Бећ само одбијање молбе првог човека Српства да своју посету одложи много нам говори о Александру Лондонцу. Србе каспе, кољу, а он би на престо! Што је татица у једном рату оставио, он би у другом да неприметно, у гужви, поврати. И једини утисак који је понео из Оташбине која крвари, где опет кољу српску децу са мајкама, јесте тај да је комунизам присутнији него што је он мислио!!!

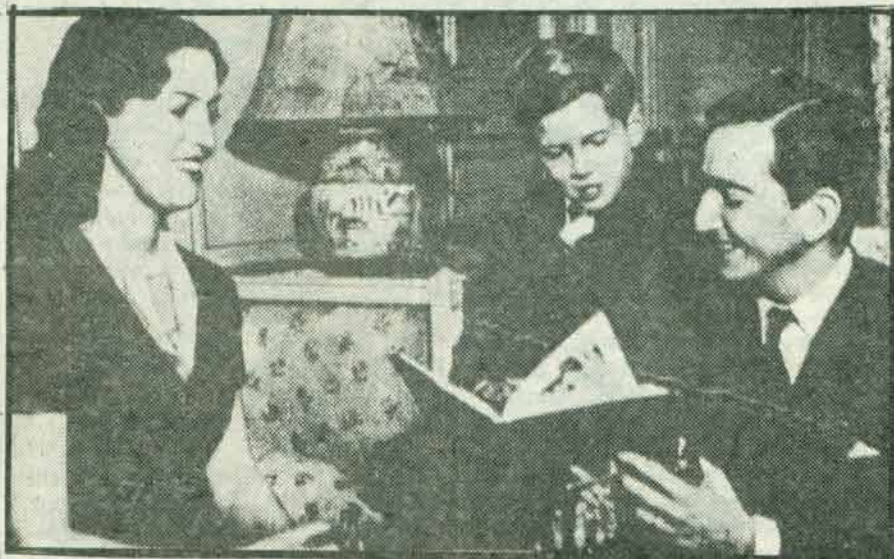
А шта се могло друго и очекивати од човека који заједно са српским непријатељима у исту тикву дува: Дошао је на позив "балконских парија" које више нико од Срба не сматра својим. Захваљује им се на позиву тиме што у "Одбор за дочек" изабира "личности и странке које су дубоко анационалне, атеистичке и антимонархистичке" (Мирко Јовић, СНО).

Крушка под крушку пада, вели народ. Нама је у посети била крушка која није имала крушку под коју ће пасти. Принчевим доласком видели смо још једну последицу трагичног марсељског атентата: Убиством Александра Првог, Краља Мученика и Покајника, Ујединитеља, у Србији је убијена и Монархија и велико је питање хоће ли она икад (правовремено) васкрснути. Са Александром Лондонцем-никада! Са Томиславом...

Краљ може да буде леп, ружан, мали, висок, млад, стар, храбар, кукавица... Он је КРАЉ! Али само једно не сме да му недостаје: Од Сокра-

Краљ Петар II и краљица Александра, родитељи "српског" принца

Мали Принц са родитељима које ретко виђао

Принц Александар II Насиоц са другом женом Катарином

та па до данас главна одлика владаоца мора да је МУДРОСТ!

Наш на брзину склепани принц, рођен у сред Лондона на такође на брзину склепаној Југословенској територији (хотелској соби), нема мудрости, бар не оне која би СРБИ-МА била од користи. Зар је мудро доћи на позив Мићуновића, Ђурића, Веселинова и Драшковића који никако да увиди да му је крајње време да отпочне са писањем својих мемоара (ако мисли да их уопште неко чита, тј. да бар нешто заради на њима).

Зар је мудро научити најстаријег пасторка своје садашње жене да се Србима, овако гладним, босим, окрвављеним, решеним да иду до краја у свој борби за самосталност, обрати са "Народе мој...!"?

Зар је мудро одбити молбу српског Патријарха и не одложити своју посету за нека боља и мало мање крвава времена?

Зар је мудро доћи нам у једном рату као син човека који нас је напустио у претходном?

Зар је мудро пред Србима правити се важан кумством са енглеском

краљицом за коју се проверено зна да није православне вере, као што се и за Србе зна да су им кумови увек православни?

Зар је мудро Србе натерати да се питају које им је то вере заправо човек који би да им буде краљ?

Зар је мудро изјавити "Нисам туриста! Моја карта за Београд биће у једном првцу!" а онда покупити се на брзину и отићи пре планираног и најављеног рока?

Зар је мудро годинама исмејавати и игнорисати европску аристократију, а онда се одједном позивати на њу и тврдити нам како је иста спремна да га помогне у сваком погледу?

Зар је мудро позивати се на Карађорђа а не знати српски језик?

Зар је мудро...

Никада-краја!

Бизнисменска, или како ми Срби то зовемо ПИЉАРСКА, природа "нашег краља" никако се не поклапа са представама које Срби имају о људима који би да их воде. Да није тако лењ (што уопште није ти-

пично за праву аристократију), г. Алекс Лондонац је могао да узме неколико дана годишњег одмора у тим предузећима по којима се врзма директорујући и да их искористи тако што би прочитао нешто о нама Србима. Тако би знао да његово пиљарисање Србима не лежи: Те дај југословенску круну, те дај српску. Ако не може Велика Србија, дај бар Осредњу или Малу. Може и београдски пашалук, а ако ни то не може да прође, дај бар отпремнину за српске тековине зване Бели двор или Опленаци—па да идем кући. Тим својим ценкањем стигао је дотле да данас може да буде једино још краљ Републике Косово.

Да је бар мало читао о нама Србима (нико жив не може да поверује да таква литература не постоји на енглеском) сазнао би за Карађорђа чије име носи и на кога се тако радо позива. Сазнао би и за свестраног Србина Милоша Обреновића. Сазнао би да вукове само курјаци могу да предводе, никако они који се на друге позивају, ма како ти други тамо негде у Европи значајни били. Знао би да ни Милош ни Карађорђе никада не би стали да МИРИШУ, ЉУБАКАЈУ или БРСТЕ ону траву и земљу коју су у оном плеху изнели пред Алекса Лондонца. Они би одважно КРОЧИЛИ на њу уз оно већ познато "Ево мене, ето вас..."

Неко ко долази на позив "балконских партија" то није ни могао ни смео. Ако је хтео да нам стави до знања да је спреман да заједно са нама пасе и једе корење—хвала му, али за то нам није потребан. Знамо то ми и без њега!

Срби су болшевици! (Као и Хрвати, уосталом).

А зашто смо болшевици?

Можда зато што немамо довољно Енглеза? ("једва чекам да се сусретнем са својим земљацима").

Или можда што, противно причама које о нама Балканцима тамо по Европи круже, немамо репове којима бисмо од среће махали кад нам дође неко ко би да нам буде краљ? (Ми их, Височанство, нисмо вама за инат сакрили. Ми их заиста немамо).

Или смо можда болшевици што говоримо словенски језик, уз то још тако прост—српски?

Или смо можда зато болшевици што један Милошевић, кад нам јави да има нешто да нам каже, окупи на Ушћу преко милион Срба, док један дуго очекивали и жарко прижељкивани "краљ" једва привуче две стотине хиљада Београђана и путника намерника?

Понајпре ће бити да смо болшевици зато што, бар моментално, живимо у најдемократскијој земљи света!

Чија је реч у данашњој Србији забрањена? Коме се не дозвољава да се вербално или писмено изрази како му је воља? Зар нам силне новине и часописи који по Србији ничу као печурке после кише не сведоче о потпunoј слободи штампе? Чији се скупови забрањују? Чија се идеологија прогони? Кома је забрањено да се политички и страначки организује? Не долазе ли у данашњу Србију хиљаде емиграната који се то раније, иако без икакве кривике, нису усуђивали? Зар код нас није дозвољено деловање чак и једном Савезу реформских снага иако је стецилиште издајника српских националних интереса? Ако се због многих часних али заведених Срба постојање СПО-а још некако и мора толерисати, шта је ако не ДЕМОКРАТИЈА то што Срби морају на својој политичкој сцени и даље да трпе крајње небулозну Демократску странку која никакве СРПСКЕ апетите не задовољава и која није ништа друго до туђа "амбасада" и бранилац туђих интереса на српском тлу? Која је то "демократска" земља толико хваљеног Запада у којој се Председник може извржавати подсмеху и руглу као у Србији, без кривичног гоњења које закон предвиђа?

Очигледно, за господина Алекса Лондонца, који појма нема како смо до недавно живели, јер се за нас раније није ни интересовао, све ово што толико недостаје толико хваљеном Западу на коме се обично две-три партије-близанкиње боре за власт и где све новине без изузетка иста мишљења и ставове имају, све то је за њега КОМУНИЗАМ! Ако је то комунизам-Боже, чувај нам га!

Тачно је: Ратујемо рат. Опет нас кољу. Гинемо. Гладујемо. Беспослица је. Смрзаваћемо се. Али, драги Лондонац би требао да зна да смо све то и раније чинили и да нас је све то и раније сналазило-без да смо знали зашто! Данас Срби знају и зашто гину, и зашто гладују, и зашто ће се смрзавати: КОНАЧНО ЗА СВОЈ СОПСТВЕНИ РАЧУН! Данас се Срби боре за НОВИ СРПСКИ ПОРЕДАК, а нови светски поредак нека мало причека. Ова демократија која је данас у Србији јесте демократија окружена многим свежим хумкама, али управо тим хумкама и дугујемо а због њих смо дужни да је очувамо и када последњег Србина склонимо од усташког ножа. Срби су најискреније примили к срцу идеју ИЗГРАДЉЕ НОВОГ ЗАЈЕДНИЧКОГ ДОМА који нам сви толико пропагирају, од Буша до Митерана, од Горбачива до Кола, од Де Микелиса до Рамиза Аљије. СВИ СРБИ У ЈЕДНОЈ ДРЖАВИ! Да то разумете, "господару", то нико од нас не очекује од вас. Једино што очекујемо је да будете мање опасни када смо ми Срби у питању. Водите

о нама рачуна колико сте и раније водили, ни мање ни више. Поздравите ваших седам западноевропских монархија које су, наводно, спремне да помогну Србији под условом не да имамо краља него да баш вас имамо за краља! Поздравите их све од реда, свих седам, и реците им да је касно. Срби су себе већ нашли! Нико данас, а понајмање ви, не можете Србе намамити "свијетлом будућношћу". Срби ја ћу ово, Срби ја ћу оно, Срби моји пријатељи и ја ћемо ово или оно... То, Височанство, не пали више. А како пролазе они који нам о неким својим (бело)светским везама говоре и на њих се позивају, то вам најбоље личним примером могу објаснити господи Мићуновић, Ђурић, Драшковић (Веселинов заиста није ни помена вредан), Лончар, Марковић... Па, верујте, чак и господи Месић и Туђман.

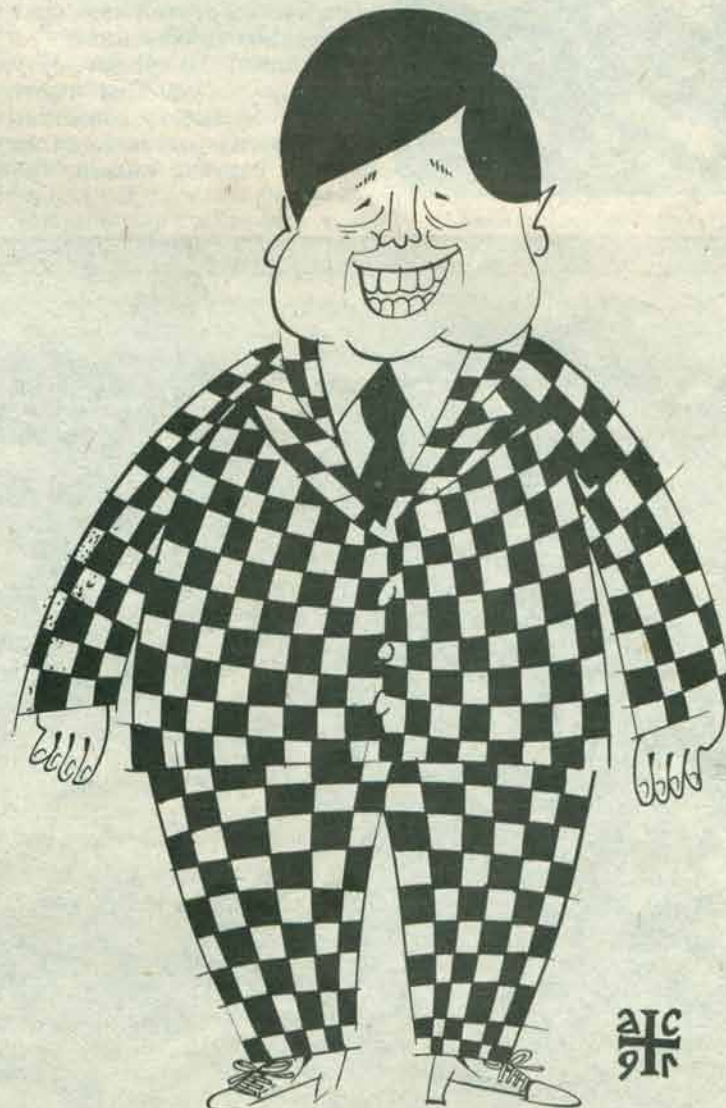
Срби не отварају више ујутро новине да виде ко им шта и какву будућност обећава. Они данас, пред спавање, размишљају ко је колико у протеклом дану за њих учинио. Чак и по цену да буду проглашени за болшевице, Срби још нису открили ниједну вашу заслугу. А већ сте дубоко зашли у пету деценију живота!

Ако вам је пиљ био да нас зауставите у нашем националном буђењу и да нам огадите монархију која би крунисала српски суверенитет, знајте да сте у томе успели, али-мо-рамо вас разочарати-само привремено. Једна ластва не чини пролеће, има дана за мегдана.

За крај, Височанство, кратак и јасан закључак који ћете, надајмо се, примити к срцу и знању: Све у свему били сте-ЂОРАК!

ПЕТАР М. ДИМОВИЋ

Краљево "ново" одело

Размене "сви за све" ослобађају ратне
злочинце

"УХИТЋЕЊЕ" УСТАШЕ

У овом рату, по речима његових учесника, прљавијем од свих досадашњих вођених на овим просторима, има свега, осим ратних заробљеника који се налазе у усташким затворима или прихватним центрима.

Ако изузмемо деветнаестогодишње младиће који су на редовном одслужењу војног рока, а које су њихови команданти издали и заједно са тешким и скупим наоружањем изручили усташкој паравојсци и, на улицама и по кућама, у рацијама ухапшене таоце српске народности, у усташким затворима нема ратних заробљеника.

Разлог за такво стање су хрватско схватање рата и њихова генетска мржња коју су на својој кожи, нашавши се у њиховим рукама (капшама) осетили заробљеници православног вероизјављивања.

Бестијална, нормалном људском уму, несхватљива мучења нових католичких инквизитора, садистичка иживљавања над завезаним људима и смрт која их, на крају, као избављење сустиже, учинили су да на хрватској страни нема преживелих ратних заробљеника!

Усташкој "тисућљетној уљуби" није ни на крај памети да поштује Женевску конвенцију на коју се, када јој одговара, на сва уста позива. Размене назване "сви за

Усташа откривен на улици

све" у којима се замењују усташе и ратни злочинци међу којима се налазе и психопате калибра др Босанац (женски Менгеле) за голобраде регруте и несрећне таоце, не могу се сматрати разменом "ратних заробљеника"! На тај начин ослобођени усташки злочинци се враћају у "војарне" и поново, са још већом мржњом, насрћу на све што је српско.

Какав је однос у броју заробљеника видели сте, недавно, после ослобађања Вуковара.

Српска страна је заробила стотине усташких бојовника. Био им је обезбеђен пристојан смештај и храна коју добијају припадници ЈНА. Испитивања су вршена без икакве принуде. Сви заробљеници, чак и доказани ратни злочинци (Магда Матић) уживали су правну заштиту СО Славоније, Барање и западног Срема.

С друге стране, у ослобођеној вароши, није пронађен ни један затвор са живим заробљеницима Србима који би били ослобођени. Није нам познато ни да су усташки бојовници, повлачећи се, са собом повели своје заробљенике!

Усташе немају заробљеника! Они кољу и затиру!

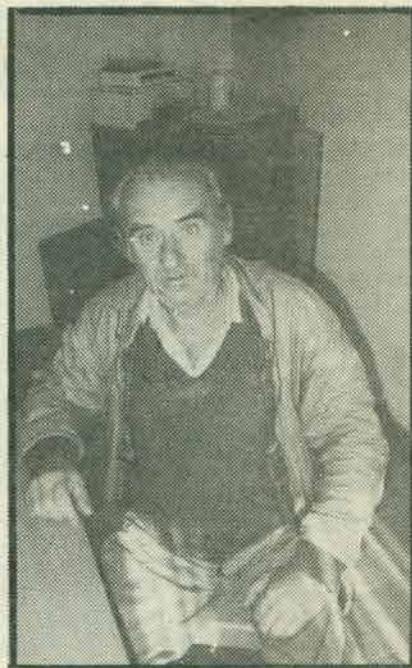
Непобитна је чињеница да, за разлику од усташких паравојних формација, српске оружане снаге имају ратних заробљеника. У ту категорију спадају и лица која нису ухваћена у униформи неке од хрватских паравојски. Уочи предаје неког места они, да би избегли заслужену казну, облаче цивилна одела. Није их тешко идентификовати јер у брзини, приликом пресвлачења, задржавају на себи доњи веш ЗНГ, МУП-а или неких "пријатељских" земаља чланица НАТО пакта.

Према њима, српска страна поступа у духу новозаветних православних схватања. Разоружани непријатељи се не малтретирају иако би, искрено речено, за многе од њих и смрт била блага казна. Срби се не свете немоћнима. Српска мржња престаје, када противник положи оружје.

Лажа и паралажа усташког бојовника

Недавно сам, приликом посете Даљу, тренутно административном центру СО Славоније, Барање и западног Срема, у дворишту зграде ТО, у просторији која је некада служила за притвор ситних преступника и трежњење пијаних бећара, имао прилике да видим ухваћене усташе и њихове доушнике.

Излежавали су се у соби са решеткама, које су биле једина затворска ознака, на јоги душецима! (Српски добровољци су у сабирном

Шпијун Јосип Волф

центру у Шиду спавали на бетону прекривеном танким слојем сламе.)

Разговор са њима омогућио ми је господин Јова Остојић, председник Српске демократске странке за Бачку и један од првих који су се, са пушком у руци, супротставили Туђманској страховлади.

Мој први саговорник био је висок, млађи човек светле косе и закрвављених плавих очију, очигледно добро обучени муповац јер после дужег разговора са њим, из ког доносим само неке делове, нисам сазнао ништа! Приликом хватања код себе није имао никаквих докумената а представио се као Милија Купрешан.

"Имам 27 година и нисам ожењен. Ништа нисам урадио. Никада нисам био члан ХДЗ-а."

Све, до сада, ухваћене усташе негирале су своје чланство у ХДЗ-у!

Бојовник Милија Купрешан

Како је, онда, господин Туђман, са тако убедљивом већином, победио на изборима?!

"Никада нисам носио ни униформу, ни пушку. ХДЗ ми је нудила оружје али ја га нисам хтео узети."

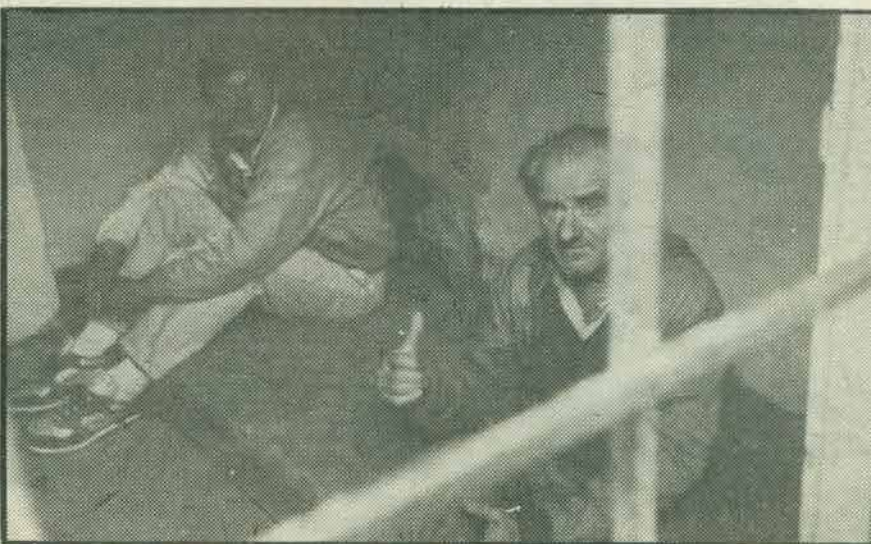
Ово чак ни сам себи није поверовао. Ипак, наставила сам да га испитујем.

Како сте се нашли у затвору?

"Ухапшен сам када сам се вратио из Београда. Био сам код ујака који је војно лице и живи на Дедињу. Документа су ми, ту у селу, код једног дечка."

Купрешан мисли да сва војна лица живе на Дедињу! Томе их је научила њихова пропаганда. Није објаснио зашто са собом није носио документа и зашто и код ког дечка их је оставио.

Рат бесни а ви путујете. Да нисте били на неком задатку? Да нисте под-

Усташки "пансион" у Даљу

метнули бомбу код "Руског цара" или "Орача" или на неком другом месту!?"

"Не, нисам био ни на каквом задатку." Одговорио је лаконски, без подробнијег објашњења.

Како су вас примили Београђани? Јесу ли вас вређали или тукли?"

"Не, нису."

Да ли су вам Срби некада, у животно, нанели зло?"

"Никада! Чак имам више пријатеља Срба него Хрвата. Имам и шогора Србина."

Шта мислите о члановима ХДЗ-а?"

"Покварени људи! И та њихова политика је покварена. Да ми дају пушку сада би ишао тући их!"

Схватио сам да је таквима све једно кога ће тући! Такви увек морају некога да туку.

Да ли сте, иако тврдите да нисте били припадник никакве војске, окрвавили руке?"

"Само кад сам клао свиње. (?) Мој отац је месар."

После свега, што сте изјавили, волео бих да се сретнемо у неким другим околностима и попијемо нешто.

"Волео бих и ја!"

Није осетио иронију у мом предлогу. После неколико дана, слушајући траку са нашим снимљеним разговором, схватио сам да ни ја нисам осетио иронију у његовом одговору!

Занста, не бих волео да се, у неким другим околностима, сретнем са њим, бар не жив! Због тога сам за време боравка у овим крајевима, носио бомбу, тзв. "кашикару" спре-

ман да је употребим, само да ме не ухвате живог.

"Пецарош" упецао затвор

Следећи саговорник је био Јосип Волф. Као и претходни, разговор смо водили у канцеларији штаба Територијалне одбране. Питања му је, углавном, са пар изузетака, постављао г. Јова Остојић јер је боље познавао прилике у том крају а и због тврдње ухапшеног Волфа да је само безазлени пецарош.

"Зовем се Јосип Волф и говорићу истину како сједим овдје! Имам 60 година. Имао сам два брака и оба два су незгодно завршила. Дјеце немам. Нисам се бавио политиком и никада нисам био члан ХДЗ-а.

Зашто су вас ухапсили?"

Па ја опће нисам ниш направио. Значи, ви сте ухапшени недужни?!"

Ја сам био доле на ушћу (Драве у Дунав), на пецану. Тамо сам увијек пецао јер има највише рибе. Мене ниш друго није интересовало. После пецанја сам легао спавати. У неко доба су ме пробудили и повели ме. Било је још њих четворо ухапшених. Они су на првом километру, тамо на камену, бацали блинкер када је наишао војни брод. Брод је стао доле, нису га видели и они са брода су сишли, дошли им иза леђа и заробили их."

Где живите?"

"Рођен сам у Осијеку а живим у Аљмашу."

Познајете ли ви неког из Аљмаша?"

Познајете ли Драгу рибара?"

"Не познајем"

Чудно за становника малог места који се бави пецањем да не познаје свог колегу.

А знате ли браћу... како се зову (провоцирао је Јова Остојић), и они исто рибаре на ушћу? Познати су.

"Коју браћу? Не знам никакву браћу!"

Знате ли ви, опште ког рибара из Аљмаша?"

"Па чујте, как се онај зове, кад се иде на Драву са лијеве стране. Как се зове, Бога му, заборавио сам му име. Зато што никог не знам они су мене звали "лењи пецарош".

Јосип Волф је, очигледно, лагао да је пецарош. Није познавао ни једног рибара а господин Остојић, који је пре рата и сам био пасиониран пецарош, га је врло брзо довео у безизлазну ситуацију.

Међутим, лукави обавештајца је причао и причао, намерно непознато да би прикрио своју праву улогу чији се последњи чин управо дешавао у Даљу.

После изјава ухапшених усташа, из којих нисмо ништа сазнали, господин Јова Остојић је све објаснио:

"На ушћу Драве у Дунав, у близини Белог Брда и Аљмаша, постављају се, обично, старији људи који шпијунирају и о свему обавештавају усташе; о кретању бродова као и о кретању свих лица која су за усташе непожељна. На те старије, који изигравају пецароше, слабије се обраћа пажња и они, на миру, раде свој обавештајни посао.

Јосипа Волфа смо ухватили и он сада, као добро обучени шпијун, све пориче. Међутим, притишњен доказима, он то неће моћи још дуго да чини.

Сада када се Аљмаш и друга приобална места налазе у нашим рукама, они опет тамо одлазе и надзиру војску; број војника, наоружање, укопавање и све што је интересно за усташе. Надзиру постављање одбрамбених линија и јављају својима који, на основу њихових исказа, планирају диверзантске акције.

Онај први са којим сте разговарали, Милија Купрешан, је усташа. Он је млад човек задојен усташтвом који је, и дан данас, спреман да убија српски народ. Очи су му збуњене и кржаве јер још не може да схвати где се нашао.

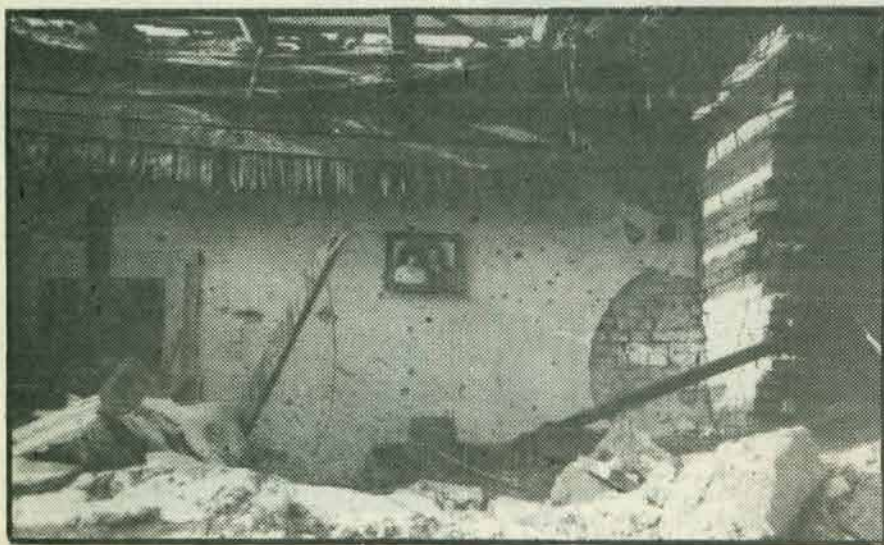
Ипак, њихова судбина није безнадежна. Вероватно ћемо их заменити за наше. Замена таквих крвника за неке ухапшене Србе је погрешна! Те злочинце, по мени, никада не треба мењати. ОНИ МОРАЈУ ДА ОДГОВАРАЈУ ЗА СВОЈА НЕДЕЛА! ТО ДУГУЈЕМО ЊИХОВИМ ЖРТВАМА!

Јова Остојић (у средини)

Синиша Аксентијевић

РАЗГЛЕДНИЦЕ СА РАТИШТА

Несаломљиви

Дан после

Трпња – четници деле храну мештанима

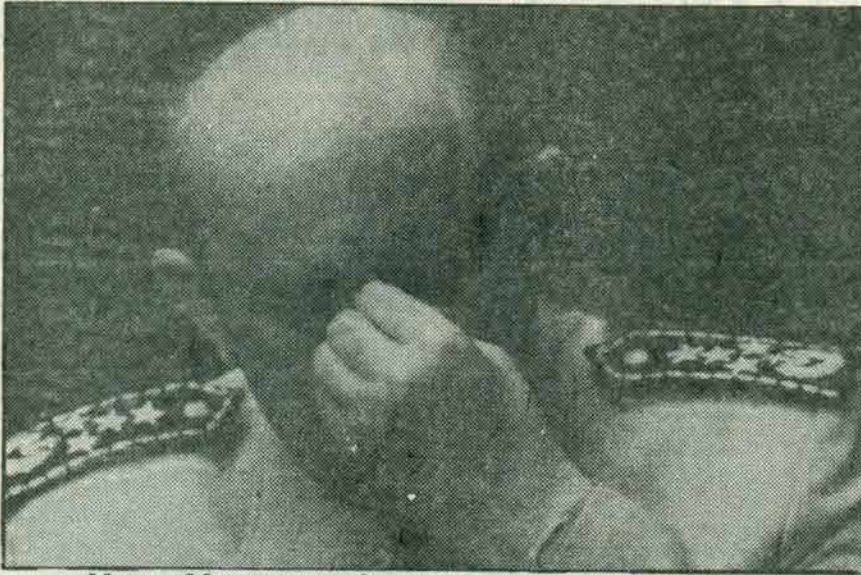

Одмор ратника

Равногорац

Снимци: Синиша Аксентијевић

Морнар Мамула показује орган за који га је повукао Туђман.

Умировљени морнар друг Бранко Мамула, један од навигатора лађе која се насукала, годинама је мукотрпно откидао од уста, наравно туђих, да би у Пули саградио кућу и у њој сачекао своју светлу будућност.

Кућа је била скромних димензија, скромно, скоро пролетерски, намештена и потсећала је на здање које је некада исто на "нашој обали" подигао император Гај Аурелије Валерије Диоклецијан.

Морнар је годинама, из прикрајка, посматрао агонију и одумирање државе не жалећи да се уплиће, крикајући све време пенезе из армијске касице-прасице.

Када се догодило оно зашта се целог живота залагао, тј. када је у лијепој њиховој победила ДЕМОКРАЦИЈА, умировљеник Бане је, а то се није надао од својих пријатеља, постао непоћудан и био принуђен да са штапом и завежљајем крене у неизвесност избеглиштва.

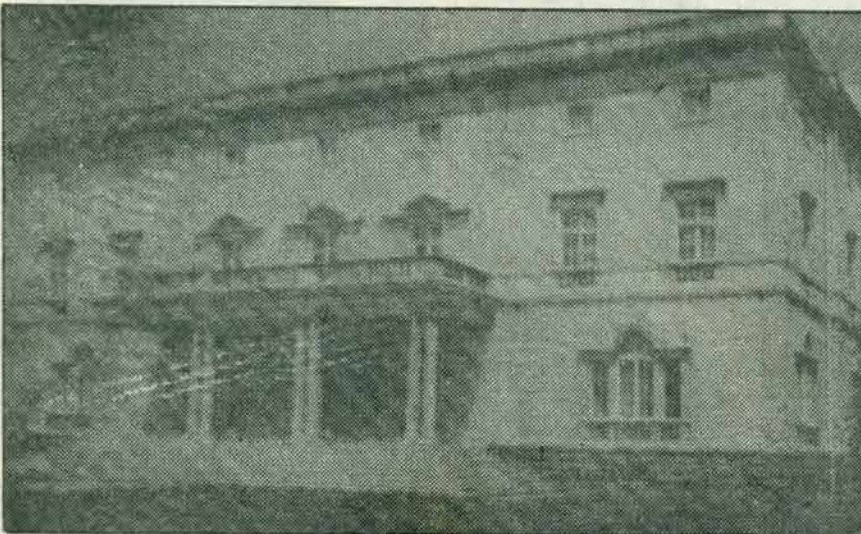
Господин Тус, који је у то време још био часник у ЈНА, му је предуретљиво ставио на располагање транспортни авион да би долетео у Београд, који га је жељно очекивао и опростио му некадашња пљувања.

Оставши без игде ичега, морнар Бане је допливао до Нушићеве 4 и од г. Бране Црчевића добио 1000 динара помоћи и обећање да ће бити смештен у неки од прихватних центара.

Пошто по нашој процени принц Александар II, иако је то жарка жеља неких сп-оваца, нема намеру да се врати на своју очевину, предлажемо да избегли морнар Мамула буде смештен у Белом двору који би га потсећао да кућницу у вољеној Пули

Тек, да не пати човек!

Синиша Аксентијевић

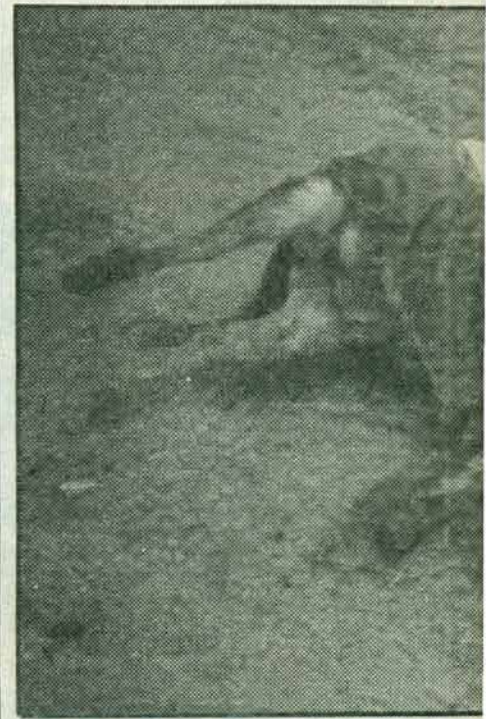

Бели двор за првог адмирала.

Ово Јај

Због постављања бомби у театру "Орач", већина јавних музичких друштава у Београду, нарочито приликом сваког улазања од куле

Европска економска заједница је европска и европска економска
 савезница Србије и Црне Горе.
 Будући да су се Србија и Хрватска, две поређане земље, још
 без српских крајина свесно у оклире мајорне месне заједнице, па-
 ружине са Србијом и Црном Гором, знају да нису нешто раније
 биле економске савезнице према којима су оне европске
 Ази шале на српску, Европски-афричку Европску заједницу нећ
 нас је још у ентитету да једно корене (PLA И ПИБЕК И ВКОМ-
 БИШАИИ СА ПРАСТАИИОМ)

К ТИТО Р

Хоффа

Синиша Анџић
 је још у ентитету да једно корене (PLA И ПИБЕК И ВКОМ-
 БИШАИИ СА ПРАСТАИИОМ)

је је митар

ТРАГОМ ВЕСТИ

АНТИСРПСКА ДЕЛАТНОСТ АНТЕ МАРКОВИЋА

ТРОЈАНСКИ
КОЊ

Шта се ради
на савезној
политичкој
"естради"?

Пажљиви читалац дневне и периодичне штампе, како оне официјелне, тако и оне која себе назива независном, затрпан је, последњих месеци, вестима из рата који се води између храброг српског народа и усташких легија. Готово никоме не пада на памет да се запита и о онима који спретно користе такву ситуацију да би плачкали савезни буџет, износили девизна средства у иностранство, о онима који од српског новца купују оружје и деле га усташким крвољцима и дешоубицама. Овај текст посвећен је њима.

Такозвано "Савезно извршно веће", или "влада" која не врши никакву ефективну власт над оним што се звало Југославија, јесте једна потпуно нелегална и нелегитимна група људи, која је сама себи продужила мандат, сама себи одређује плате и овлашћења, и пред светском јавношћу углавном заступа интересе Хрвата и Словенаца. Није ни потребно помињати да је њен председник Хрват Анте Марковић главни аутор срамног "наређења" Југословенској народној армији да на словеначке рафале одговори белим заставама. Биланс је познат, али главни кривац и даље седи у Палати (бивше) федерације у Београду. Такав потез само је врх леденог брега чији су грени облепљени српским новцем, а по којем планинаре усташе и белогардејци из Љубљане и Загреба. Јавност је ових дана обавештена и о постојању банке у Клагенфурту (главни град Аустријске покрајине Коруске) која је посредовала у куповини оружја за усташе у Јужној Африци. Место није случајно изабрано: у њему, поред Аустријанаца живи и приличан број Словенаца, а Клагенфурт, иако има свега 80 000 становника, има аеродром и јак железнички чвор. Но то је само једна од централа и иностраних испостава у које се одлива српски новац, преко Хрвата запослених у савезним органима. Једна од значајнијих филијала је тзв. "мешовита банка" која је лоцирана у Абу Дабију.

Прошле године, у току "рационализације" и наводног смањивања броја југословенских дипломатско-конзуларних представништава, ту је отворена и наша амбасада. Извори блиски ССИП-у (Савезном секретаријату за иностране послове) тврде да је наш амбасадор у том граду кум председника савезне владе и супруг новинарке Јутела, Силвије Лукс. Кога и шта заступа Јутел није потребно објашњавати. Исти извори наводе да Марковић поседу-

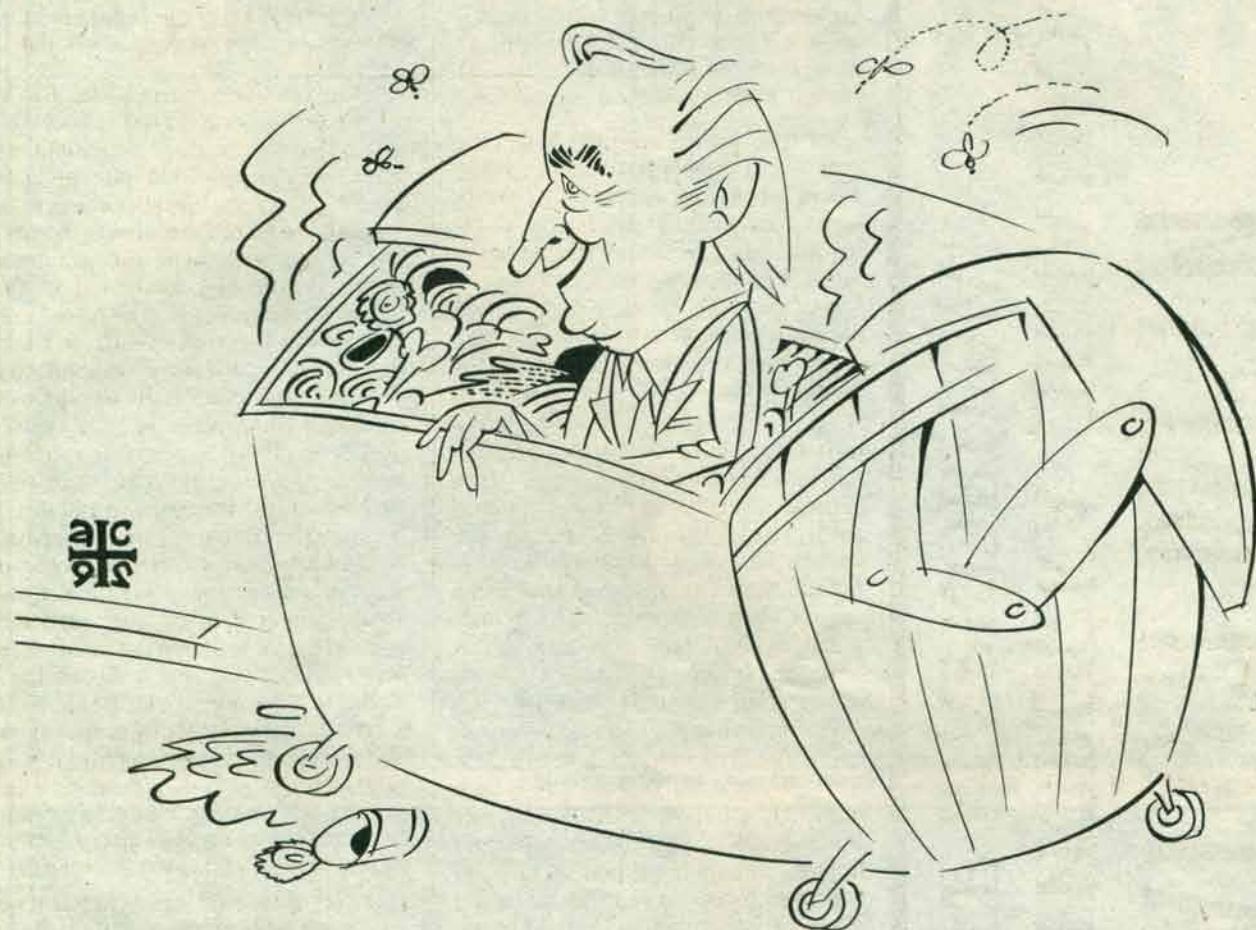
је приватну јахту, вероватно купљену новцем ове банке која иначе послује са укупним капиталом од око 27 милијарди долара. Већи део капитала контролишу западне обавештајне службе, пре свега одељење ЦИЕ за рад са Источном Европом. Када су ови подаци требали да буду објављени у штампи са утицајнијим тиражем, уследиле су многобројне интервенције, нарочито из Савезног секретаријата за информације, који је под потпуном контролом Анте Марковића.

Марковићева десна рука, Будимир Лончар, шеф је Југо - дипломатије. Његове заслуге за данашњу слику о Србији, у међународној јавности, су огромне. Именовани се ангажовао на више планова: потрудио се, пре свега, да на амбасадорска места у Италији, Немачкој и Аустрији постави људе лојалне тзв. "хрватској линији" у ССИП-у, а једно од предложених кадровских решења био је и Ресаи Сурои, амбасадор у Шпанији. Сурои се активно бавио шверцом дроге и куповином оружја за шиптарске фаланге на Косову и Метохији, и погинуо је под мистериозним околностима у дипломатском "мерцедесу", о чему је известила и штампа. Следећи Лончарев човек није, додуше, погинуо, али је и он на страни оних који губе рат. Ради се о Иву Вајглу, бившем порт-паролу ССИП-а, који је сада запослен у Министарству за иностране послове Словеније. Њега је Лончар молио да се не ставља отворено на страну нациста и сепаратиста, већ да своје "конструктивно" деловање продужи у Београду.

Вајгл је то глатко одбио, вероватно јер би онда морао да врати неколико десетина милијарди, колико је од априла до маја подигао на име фиктивних дневница за непостојећа путовања.

Круну Лончаревих смишљених потеза чине свакако и услуге које је поменути учинио Димитрију Рупелу, министру спољних послова Словеније. Рупел је, наиме, у пролеће ове године, у склопу радњи за отцепљење упутио циркуларно писмо ССИП-у, адресирано на све Словенце запослене у тој установи. Захтевао је да Словенци напусте своја радна места у иностранству и јављају се најближим представништвима Љубљанске банке у већим градовима, или да наставе рад у ССИП-у под условом да заступају само словеначке интересе. Лончар је учинио две ствари: ПРОСЛЕДИО је то писмо свима на које је адресирано, изигравајући тако курира словеначког Министар-

Прави човек на правом месту

ства, а свим запосленим Словенцима понудио годишње одморе у трајању од месец дана, да би могли у миру да размисле. У то време важила је забрана одласка на годишње одморе у савезним органима, због "стања у земљи". Тако Антина министарства служе као сервис Хрватима и Словенцима.

Престанком рада Савезне скупштине пао је и једини бедем контроле над Савезним извршним већем, које сада нико не контролише, и које никоме не полаже рачуне. Ингеренције Парламента преузела је поменута група људи, која је, како рекосмо, сама себе избрала за ову (не дај Боже!) за следећу годину. Циљ је да се Србија економски и финансијски уништи, и политички дискредитује. План се већ дуже време остварује неконтро-

лисаним увозом прехранбене робе, техничких апарата, енергије. Савезни секретаријат за трговину, којим руководи Назми Мустафа (и њега је довео Марковић) купује све и свашта, девизе одлазе иностраним извозницима, девизне резерве су се истопиле, а Србија је једина која редовно измирује своје обавезе савезном буџету. Хрватска и Словенија су "искључене" из монетарног система, не да би се казнили, већ да би се неконтролисано штампани новац пласирао у подстицање инфлације на данашњем подручју Републике Србије. Ручкови које Савезна влада плаћа Ван ден Бруку и осталим редовним гостима само су део новца који је требало да буде упућен унесрећеним српским избеглицама. Анте Марковић се, против воље српске владе, састаје и са

Јожефом Анталом, који је јавно изјавио да би Војводину узео од Србије и припојио Мађарској. У Суботици, на српској земљи, он омогућава и затворени састанак Антала и Агоштона, два мађарска "лидера". Палић им служи као место на којем се кују ситне сплетке и крупне завере против Србије и српског народа, а само пар десетина километара одатле усташе кољу српску децу, оном истим ножевина које су купили од Мађара, за време владавине Анте Марковића.

Пред нама Србима је и овакво питање: хоће ли неко, и када, протерати са српске земље "принудног стечајног управника" и његову свиту, и када ће се то коначно догодити.

СЛАЂАН КРУШИЋ

ВУКОВАРСКИ

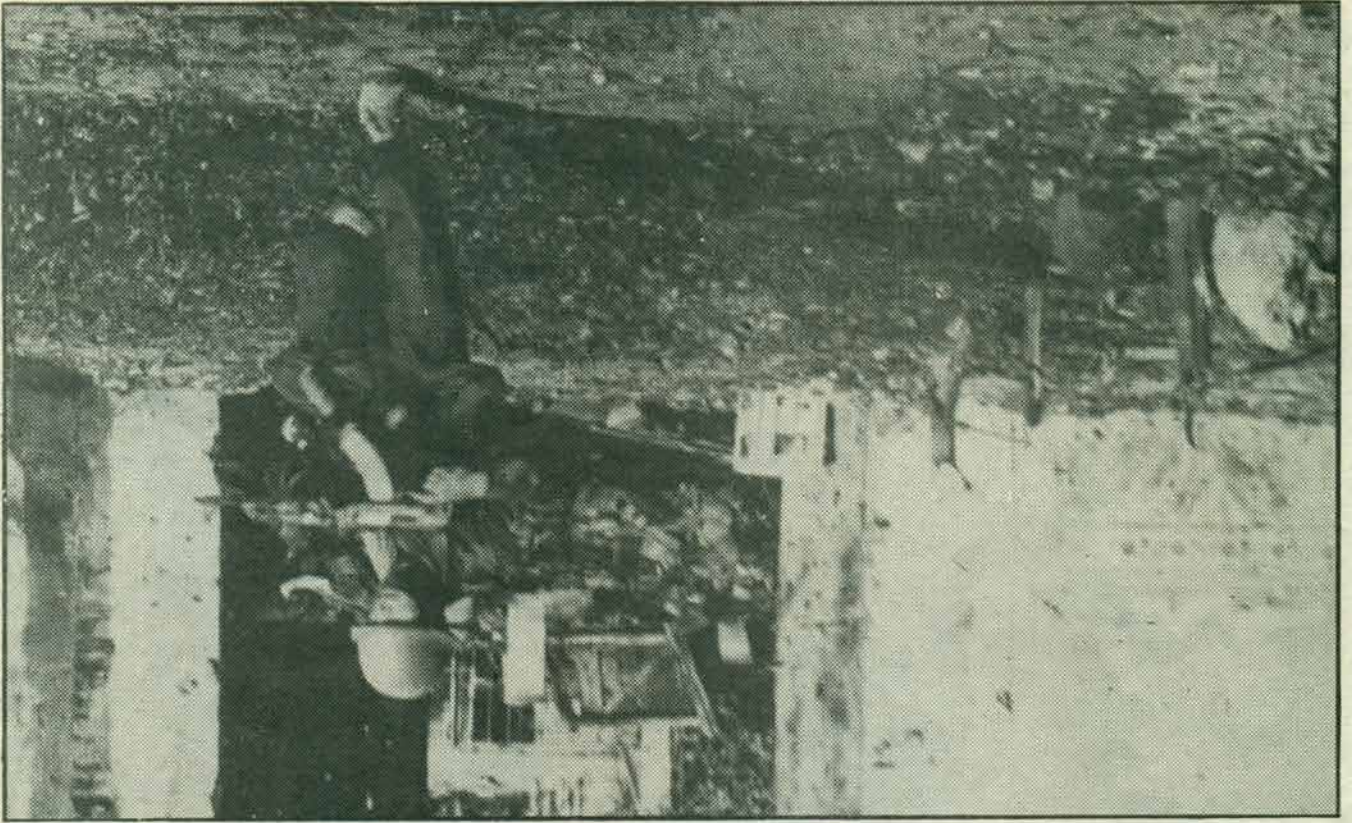

Полазак на прву борбену линију

Српска тријумфална капија

Освајање слободне

Лепцах за промену шаржера

Усташама у походе

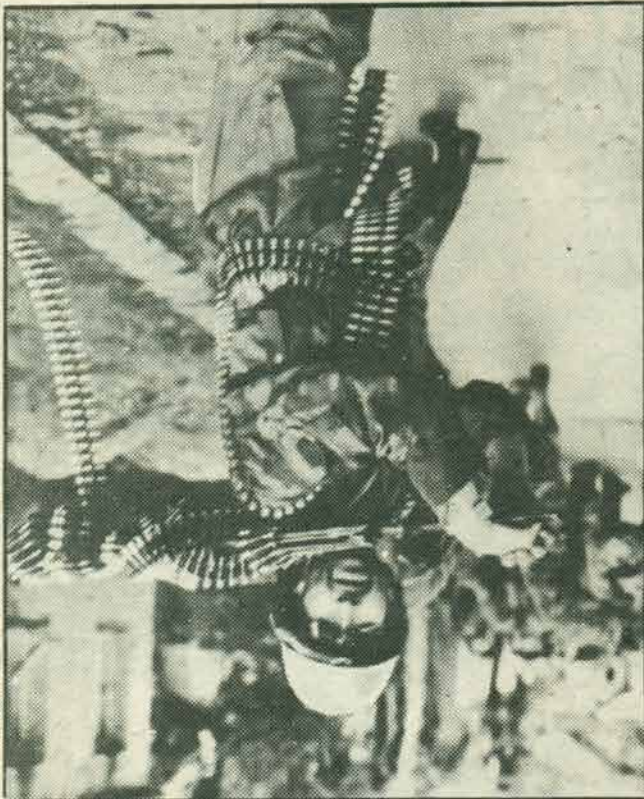

ФОТО ВИЛТЕН

ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК

Испитивање терена

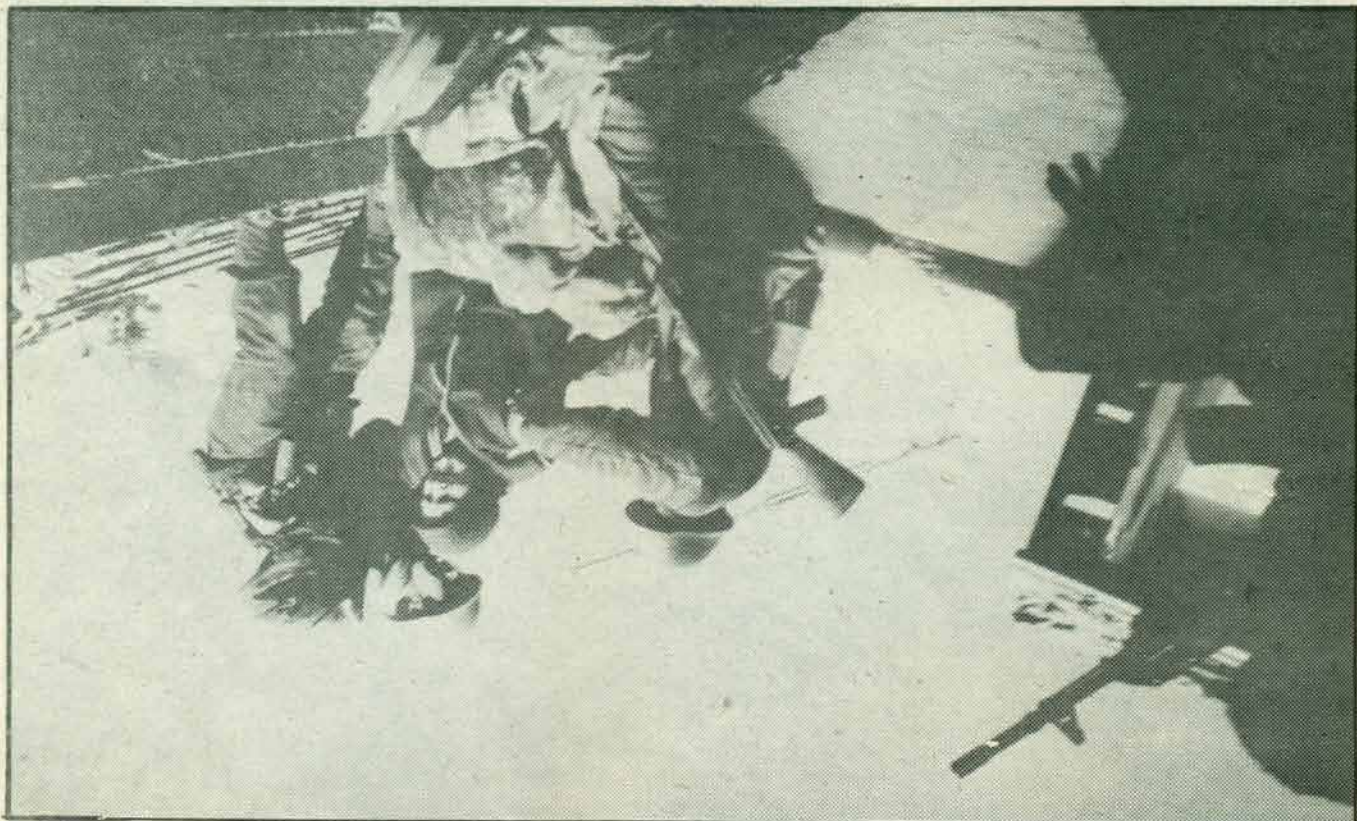
ВУКОВАРСКИ ФОТО БИЛТЕН

РАТНИ
СНИМАТЕЉ
ТОМИСЛАВ
ПЕТЕРНЕК

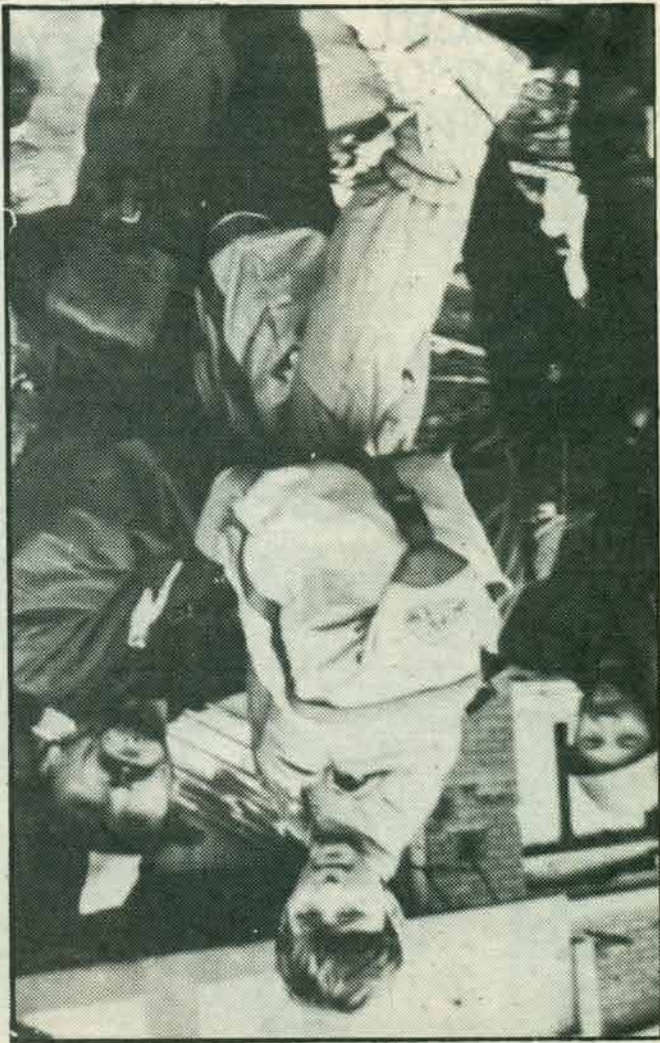

Препознавање усташког злочинца

Снавање нејачи

Лечар који је поправао пре времена

Устаници the end – препаја опржа

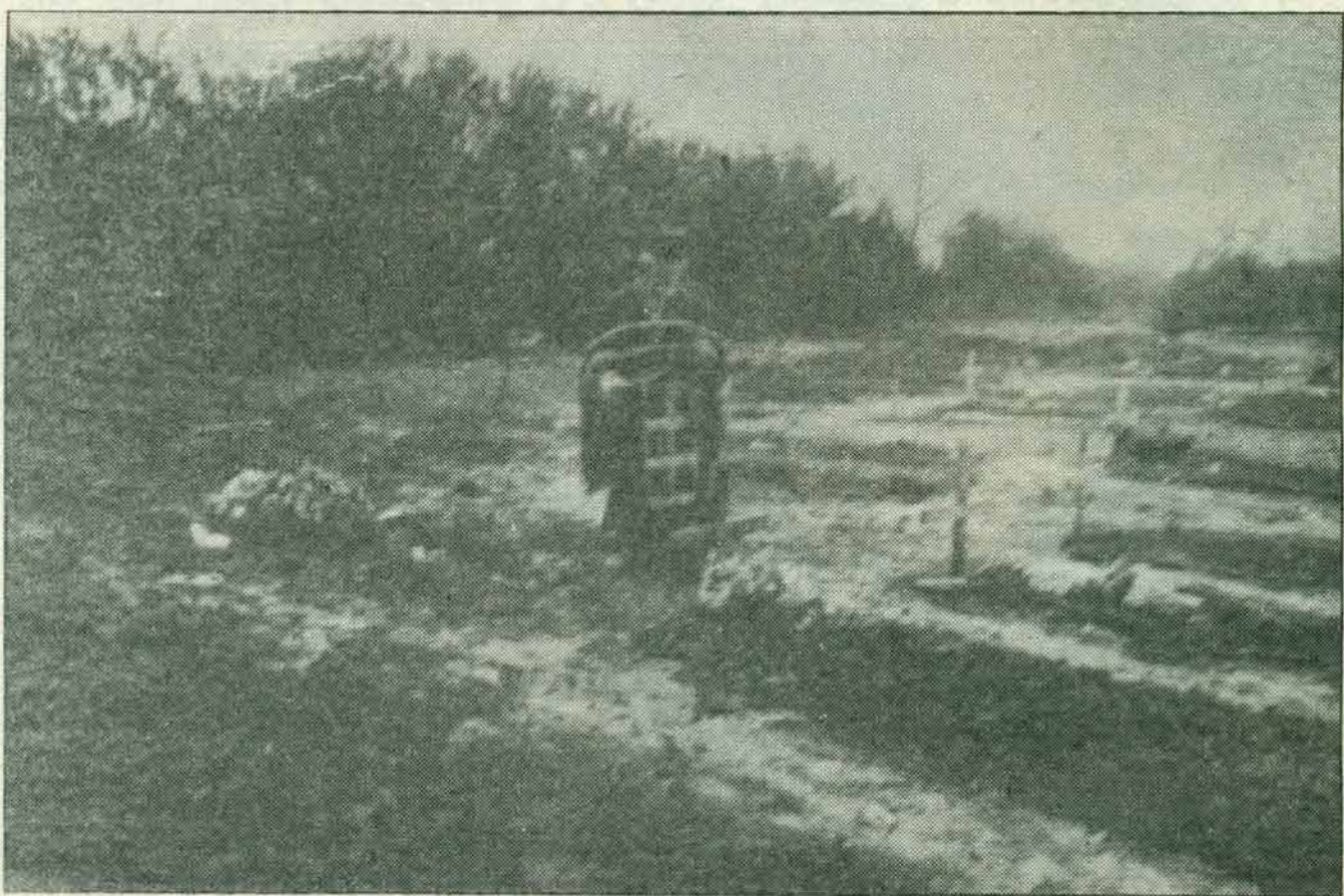

Помоћ рањеном другу

ВУКОВАРСКИ ФОТО БИЛТЕН

РАТНИ
СНИМАТЕЉ
ТОМИСЛАВ
ПЕТЕРНЕК

Првославни свештеник на гробљу вуковарских мученика

СМЕНА ГЕНЕРАЦИЈА

Погубност самоуправљачког морала
Демократски капитализам нема алтернативе

Свест о политичкој и, пре свега, економској штети, коју нам је учинио претходни – "самоуправљачки" режим, мораће врло брзо, уколико намеравамо да трајемо, да уступи место свести о неумитном доласку неког сасвим другачијег политичког времена. И што пре схватимо да нема слободе грађана без економских слобода, а што, истовремено, значи укидање доминације друштвене имовине и озакоњење општег приватног предузетништва, тим боље и по садашњи постојећи комунизовани слој Срба који, разумљиво, чека мирне пензионерске дане, а и за будуће генерације, које ће захваљујући озакоњеној слободи предузетништва морати да створе солиднију акумулацију капитала, без које Србији нема живота.

Преlaz од друштвене ка приватној својини биће исто тако болан као што је, уосталом, било и трагично укидање доминације приватног предузетништва изведено на бруталан начин актом "ослобођања". Болност те промене огледа се, пре свега, у погубности комунистичког облика свести који је током последњих педесет година разорно морално ткиво бившег капиталистичког грађанског друштва, које је, без обзира шта о њему мислили, било способно да се репродукује, а да при том није имало потребе за неком значајнијом страном помоћи. Тај прошли – "самоуправљачки" режим створио је и такве институције као што су "радио не радио, свира ти радио", обавезу обезбеђивања "личног дохотка", без обзира на дош пласман производа, обавезу новчаног задуживања код међународних банака а без обавезе домаћинског пословања, и низ других неморалних институција због којих ће многе глава да заболи. Паралелно са рестаурацијом привреде мора се, неизоставно, реформисати целокупан школски систем и тако "произвести" бар прва генерација другачије мислих људи. Он се мора утемељити, као и универзитет уосталом, на начелу егзактности и система западно европског цивилизованог света. И у просвети ће бити стре-

Војин Вулећ

сних ситуација јер је бивши режим баш њој посветио парочиту пажњу са јасним циљем да обезбеди што масовнију репродукцију болшевичких андроида. Трауматских и стресних ситуација ће бити на свим нивоима и гранама људске делатности баш захваљујући чињеници што је тоталитаристичком, комунистичком режиму било у интересу да путем комитета обезбеди апсолутну контролу свих нивоа система.

За разлику од садашњих припадника аморфне масе "самоуправљачка", којима не следује, баш, сјајна економска будућност, поготово оних који се налазе на прагу "мирних пензионерских дана", постоји и такав слој предузимљивих људи који су, баш као и ситне форме животиња, избегли последње "ледено доба". Осетљиви на време дах тог непријатног времена, а руковођени непогрешивим слухом за профит, на време су "ухватили педалу" из друштвеног сектора и нашли ухлебље у делатности која ће, за релативно кратко време, бити значајна политичка снага, на чију ће карту заиграти многе политичке странке данашње Србије. То ће, надајмо се, бити најмасовнија изборна популација у Србији, и ако се Србија, икад, ишчупа из економске буле, биће то искључива заслуга приватног предузетничког слоја, те будуће политичке снаге која ће, разумљиво, тражити и учешће у власти. Оној политичкој странци, која буде знала да артикулише интересе тог будућег средњег слоја

малих, средњих и великих предузимача, биће обезбеђена политичка будућност.

А то што се капитал преселио из тзв. друштвеног сектора у приватни, то свакако треба приписати "осетљивим" сензорима предузимљивих људи, захваљујући којима су, као што је већ речено, и избегли замке "леденог доба".

Сменом г. Михајла Горбачова и пропању руске империје, нестаје, у хегеловском смислу, и стара добра историја, а настаје нов постисторијски период досадног демократског капитализма. Ако су пропању фашизма (1945) и комунизма (1991) укинута политичке опције које нису ништа друго до псеудореалиге, како то тврди часопис "Преглед" у броју 253, онда нам предстоје дуге и досадне године демократског капитализма као једине алтернативе. "Демократски капитализам није царство Божије. То није религија, чак ни филозофија, већ само споља гледано "начин живота". Он је економски систем чија је основна покретачка сила досетљивост, откриће, предузетништво, – уkratко, стваралачка свест. Такав систем, наравно, користи приватно власништво, тржиште, профит као мотивацију, али се не може дефинисати само помоћу тих старих институција," ("Преглед бр. 253)

Приватно предузетништво, које у својој основи има "интелектуалну и моралну врлину, и креативност као општију врлину", треба да буде исходште и младог српског демократског друштва. Сваке друге економске иновације биће за нас погубне, баш као што је то и, "самоуправљачки", био.

Србија нема више времена за било каква економска експериментисања, зато јој је и потребан РАДИКАЛАН РЕЗ и успостављање новог облика економске свести, који ће истовремено да означи и болан прекид са пунчаном вршном лажног самоуправљачког схватања. Зато се и потписник ових редова задаје за институционализовање приватног предузетништва, иако иза себе има богат двадесетогодишњи "самоуправљачки" стаж.

Војин Ј. Вулећ

ПАТЊА ЈЕ ЈЕДАН ВЕОМА ПАТЊА ЈЕ ДУГ ПАТЊА ЈЕ ТРЕНУТАК

Шта о томе мисли нобеловац Иво Андрић

ДА ЛИ ЈЕ ПАТЊА СРПСКОГ НАРОДА ЊЕГОВ ОСНОВНИ
САДРЖАЈ ИЛИ КОЧНИЦА

РАЂЕНА СРБИЈА

Постанак и развој српског народа, од Растка-Саве Немањића до дана данашњег, обележен је непрекидним борбама за очување његове слободе и државности. Та историја непрекидних битака, са кратким интервалима слободе, чини српски народ особеним, и само се историја јеврејског народа може са њом упоредити. Разуме се, сваки народ је поносан на сопствену историју, али оно што српски народ издваја од других је, не само та непрекидна нит битака, већ и чињеница да је током те бурне историје развијао културу и уметност, чији су основни садржаји митологија и хероика. Неуништивост

и српска хероика били су довољан разлог да се Гете и браћа Грим заинтересују за српску културу, која представља само интегрални део историје српског народа. Мало је народа на свету који се могу похвалити да су, од свог оснивања, сачували своју државност као што је то случај са српским. Захваљујући том континуитету државности, српски народ је и стекао епитет историјског народа. А то што је он у свој својој суштини и даље митолошки народ, нимало не умањује значај његове историчности. Тај атрибут не умањује ни трагична чињеница што смо се 1918 године, па и 1945 године "одрекли" своје

историчности. Но, о том потом.

Намера овог текста, чији је наслов преузет из личне исповести једног трагичног енглеског књижевника, под насловом "De profundis", је да осветли основну етнопсихолошку премису српског народа, народа са израженом митолошком свешћу, која заузима значајно, ако не и доминантно место, како у његовој историјској свести тако и у његовој култури и уметности. Тај основни садржај историјске свести, који му је наметнут током вековних битки за биолошки опстанак, српски народ је изразио кроз своју усмену и писану поезију. Нека новија прозна

књижевна дела која такође уграђују ту битну одлику српске митолошке свести, немају толико значаја као усмена и писана поезија. Балале и романсе, као лирско-епска поезија само су настављачи те непрекидне историјске нити.

Та основна премиса, у којој желимо да пишемо, али и да расправљамо, није искључиво одлика народа са израженом историјско-митолошком свешћу, већ је она универзална. Али оно што издваја српски, ако не и остале словенске народе од других, је доминантан утицај те одлике на његову историјску свест. Да је та теза тачна доказује нам и митолошки НОБ, која је ползаећи, или боље речено манипулишући са митолошким свешћу српског народа, и наметнула идеологију која је преузела од раног хришћанства и такве појмове као што су: јединство, братство, слога, правда, једнакост. А колико се та идеологија укоренила у Србији, потврђују нам актуелне политичке прилике у нас и у Европи. Нема географског меридијана где није доживела свој коначан суноврат.

Српски народ је током своје дуге историје био страдалачки народ ПАТЊА И БОЛ, тема о којој желимо да пишемо, само су верни пратиоци његове историјске судбине, чији смо сведоци и данас, кад се, изгледа, бије одсудна битка за његово поновно уједињење.

Колико је та фундаментална особина митског српског народа помогла да изгради своју, надалеко познату културу и уметност, а колико одмогла да паралелно, изгради и своју прагматску свест, није на нама да проценујемо. Једно је ипак тачно. Народи католичке провенијенције нису имали потешкоћа да, и поред своје хришћанске вере, изграде и такве практичне особине, које им дају такву предност да је питање да ли ћемо их икад стићи. Међутим, тачно је нешто друго. На том "трулом западу" добро су се сналазили и грађани ортодоксне провенијенције, па се не би могао извући имплициран закључак да митска историјска свест инхибира прагматску способност тих народа.

Но, то нека остане тема за други пут, а ми се задржимо на основној теми наше расправе: ПАТЊИ И БОЛУ као непрекидним пратиоцима наше дуге историје.

О патњи и болу се може расправљати, посматрајући их из разних углова, не оспоравајући ни једном право на објективност. Једно је психијатријско, не превише занимљиво за ову расправу, а друго филозофско-књижевно. Ово друго је боље нашим срцима, а као повод нека нам послужи дело "ЕН ПОНТО", нашег нобеловца Иве Андрића.

Сурова патња као траг светлости

Дело "ЕН ПОНТО" по мишљењу рецензента Н. Бартуловића, спада у ред оног књижевног стваралаштва које би се могло назвати "разговор са сопственом душом". Написано је у босанском заточењу, које по својести ни мало не заостаје за, по злу познатим енглеским затворима.

По Н. Бартуловићу "ЕН ПОНТО" није само разговор са душом у часовима екстазе, разговору са љубављу својом, у сретним часовима потпуне осаме, него и оно што долази после тога, "РАЗГОВОР С ЉУБАВЉУ СВОЈОМ У ЗАЈЕДНИЧКОЈ БОРБИ ЖИВОТА". АНДРИЋ, ПО РЕЧИМА Н. БАРТУЛОВИЋА НИ САМ НИЈЕ ЗНАО КОЛИКО ЈЕ ТАДА БИО ИЗВАН САМОЋЕ, ДОК ЈЕ СИЛОМ ХТЕО ДА БУДЕ У ЊОЈ. "ОН ЈЕ УЗ ПОМОЋ СВЕТЛОСТИ СВОЈЕ УСАМЉЕНЕ ДУШЕ СИПАО У ДОЛИНЕ ЖИВОТА И НАЈГРУБЉЕ, НАЈСУРОВИЈЕ ПАТЊЕ, ДА ПОСРБЕ И ПАДА, ДА БОЛУЈЕ, СТРАДА, АЛИ ДА СЕ УВЕК ОПЕТ ДИГНЕ ЈЕР МУ ЈЕ ТО НЕУГАСИВО СВЕТЛО ПОКАЗИВАЛО ПУТ. ТО СВЕТЛО ЈЕ УПАЉЕНО У БОСАНСКОМ ЗАТВОРУ, ТАЈ УДЕС МУ ЈЕ БИО НЕШТО СУРОВИЈЕ ПАМЕТНУТ И ЊЕГА ЈЕ ТО БУНИЛО. КАО ПРОТЕСТ ТОЈ СИЛИ, ОН ЈЕ СТУПИО ТОБОЖЕ У САМОЋУ, АЛИ ЈЕ ЗАПРАВО КАО ЖЕДНА СПУЖВА УПИЈАО У СЕ СВАКУ СУЗУ, СВАКУ КАП ЗНОЈА, СВАКУ КАП КРВИ ШТО СЕ ШИРОМ ЧИТА-

Урањајући у сопствену душу, савлађујући, при том, границе и лавиринте свесног и несвесног, Андрић је упознао сву "ТРАГИКУ ЧОВЕЧАНСТВА КОЈЕ СЕ БОРИ". Ту негде је и пронашао и оговор за своју осаму, патњу и бол, рекавши: "ПАТЊА И БОЛ НИЈЕ НИШТА БЕСМИСЛЕНО ИЗДВОЈЕНО И ОСАМЉЕНО, НЕГО ЖИВИ КАО МАЛИ ДИЈЕЛАК ВЕЛИКЕ ТРАГЕДИЈЕ ЧОВЕЧАНСТВА КОЈЕ СЕ БОРИ. "Могао је Андрић да ту нелагодност потисне дубоко у подсвест, као што се то, иначе, и практикује, али је захваљујући својој меланхолији, или хипертрофији душе, како ју је он називао, успео да спозна не само сопствену личност, већ ПАТЊУ И БОЛ СОПСТВЕНОГ НАРОДА КАО "ДИЈЕЛАК ВЕЛИКЕ ТРАГЕДИЈЕ ЧОВЕЧАНСТВА КОЈЕ СЕ БОРИ".

Андрић као меланхолик

Ако смо добро разумели мисаоност Андрићевих речи, ПАТЊА И

БОЛ су природни пратиоци човечанства, и од њих не можемо побећи чак и кад бисмо хтели, а о томе како организам регулише нагли прилив патњи и боли нека просуђују психоаналитичари. Нама је довољно да знамо како је то доживео и саопштио наш нобеловац.

Знајући и сам да је меланхолик, Андрић је о њој писао као што песници пишу поезију. "МЕЛАНХОЛИЦИ СУ КАО ЈАСИКА КОЈА ДРХТИ И КАД ДРУГА СТАБЈА И НЕ ОСЕЋАЈУ ВЕТАР. У ЗДРАВА ЧОВЕКА ЈЕ ЦЕНТАР МИШЉЕЊА: ЖИВОТ И ЊЕГОВА ПИТАЊА, А У МЕЛАНХОЛИКА: СМРТ И ЊЕНЕ ТАЈНЕ. ОНИ БОЛУЈУ ОД ХИПЕРТРОФИЈЕ ДУШЕ. ОНИ СУ КАО СПУЖ КОГ ОБЈЕСНА ДЈЕЦА БАЦЕ У ТРЊАК ДА СЕ ГРЧИ И ПРЕВИЈА, АЛИ КУД ГОД СЕ МАКНЕ УДАРИ У ТРЊ. ОНИ СУ ЖИВА ДИСОНАНЦА ОВОГ БОРБЕНОГ И КРУТОГ ПЛАНЕТА."

Само човек који је својом сопственом лучом спознао своју "усамљеност као делића велике трагедије човечанства које се бори", могао је да рационализује своју патњу и бол, и да напише дело "Ен ponto", као и епохално дело "На Дрини ћуприја".

Борба и патња српског народа, која са прекидима траје и већ осам векова, је део "велике трагедије човечанства". Она је садржана у нашој историјској свести можда пренаглашеније него што је то случај са другим историјским народима. Та хипертрофијаност душе је можда и узрочник ма љка смисла за практичност, у чему, као што смо већ рекли, западноевропски свет не оскудева. Можда ћемо и ми једнога дана постати део тог практичног света, па сав живот усредсредити на бумашке, облигације, брзу акција, ренту и профит. Постаћемо у том случају само анонимни део тог суровог, безличног, информационог потрошачког, аутоматизованог светског система. Што будемо даље од тог сурово рационалног света, тиме су наше шансе за очување сопствене историјске аутентичности далеко веће. ТОМ ОБЕЗЛИЧЕНОМ СИСТЕМУ ТРЕБА ПРИГЊИ КАО УЖАРЕНОЈ ФУРУНИ. НИ ТАКО БЛИЗУ ДА ТЕ НЕ ОПЕЧЕ, НИ ТАКО ДАЛЕКО ДА СЕ НЕ СМРЗНЕШ.

Потписник ових редова, уколико би морао да бира између обиља, дакле духовног бесмисла, и живота који заловљава разумне људске потребе, изабрао би ПАТЊУ јер је она, како то рече трагични енглески књижевник, "ЈЕДАН ВЕОМА ДУГ ТРЕНУТАК".

Војин Ј. Вулетих

ПЛЕМЕНСКИ МИТ КАО ПРОПАЛИ ИЗБОРНИ ЦОКЕР

ПЛЕМЕНСКА
ОПОЗИЦИЈА

О архетипском миту

Суко између Српске партије социјалиста, и нечег, још недефинисаног, што се назива "уједињена српска опозиција", који толико подиже температуру политичке јавности, може се комотно свести на расправу о КОЛЕКТИВНИМ МИТОВИМА. Пре почетка расправе ваља рећи да нашу политичку јавност не узбурују толико ставови и реакције владајуће партије, колико то чини недефинисана и политички неартикулисана "уједињена опозиција", коју сачињавају Српски покрет обнове, Демократска странка, Савез реформских снага и Народна сељачка странка.

Чарке између њих започете уочи избора 1990 године, настављене су, свом жестином, током протеклих девет месеци, а да се, притом, ништа у самом садржају сукоба није променило. Та жестока константа, која се, тако монотono провлачи, већ, скоро пуних годину дана, подстиче пре свега, сумњу у кохерентност "удружених опозиционих странака" а пружа и повод за расправу о колективном миту, или прецизније речено, о племенском миту као његовом аспект.

Да би се схватио племенски мит, као једно од становишта колективног мита, навешћемо мишљење групе аутора (Majkl Bejdzent, Ricard Li, Henri Linkoln), писца књиге "Месијанско завештање".

"Већина колективних митова поседује архетипски и чисто племенски аспект. Сваки понаособ може бити наглашен на рачун другог, а сам мит тада постаје било архетипски било племенски. Архетипски

мит као и архетипски симболи које садржи, ОДРЖАВА ИЗВЕСНЕ СВЕОПШТЕ КОНСТАНТЕ ЉУДСКОГ ИСКУСТВА МА КАКВОГ ПОРЕКЛА У ОДРЕЂЕНОМ ПРОСТОРУ ИЛИ ВРЕМЕНУ БИО, АРХЕТИПСКИ МИТ ЋЕ ПРЕВАЗИЋИ ТАКВЕ ЧИНИОЦЕ И ОДНОСИЋЕ СЕ НА НЕШТО ЗАЈЕДНИЧКО ЧОВЕЧАНСТВУ КАО ЦЕЛИНИ. ЈЕДИНСТВЕНО СВОЈСТВО И ВРЛИНА АРХЕТИПСКОГ МИТА ЈЕ ТО ШТО СЕ ОН МОЖЕ УПОТРЕБИТИ ЗА ЗБЛИЖАВАЊЕ ЉУДИ НАГЛАШАВАЊЕМ ОНОГА ШТО ИМ ЈЕ ЗАЈЕДНИЧКО. Хришћанство је захваљујући начелу "спаситеља" који се подвргава мучеништву да би свом народу донео дар духовности, успео да се, путем мисионара, учврсти у тако страним друштвима као што су мексичко и јапанско шеснаестог века."

"ПЛЕМЕНСКИ МИТОВИ, НАСУПРОТ ТОМЕ, НАГЛАШАВАЈУ НЕ ОНО ШТО ЈЕ ЉУДИМА ЗАЈЕДНИЧКО, ВЕЋ ОНО ШТО ИХ РАЗДВАЈА. ПЛЕМЕНСКИ МИТОВИ СЕ НЕ ОДНОСЕ НА СВЕОПШТЕ И ЗАЈЕДНИЧКЕ АСПЕКТЕ ЉУДСКОГ ИСКУСТВА. УМЕСТО ДА ВОДЕ УНУТРА КА САМОСВОЧЕЊУ И САМОПРЕПОЗНАВАЊУ, ПЛЕМЕНСКИ МИТОВИ СУ УПРАВЉЕНИ НАПОЉЕ КА СЛАВЉЕЊУ И ВЕЛИЧАЊУ САМИХ СЕБЕ. ТАКВИ МИТОВИ ЗАМАХ И СНАГУ ЦРПЕ ИЗ НЕСИГУРНОСТИ, ИЗ ЗАСЛЕПЉЕНОСТИ ИЗ ПРЕДРАСУДА И ИЗ ХОТИМИЧНОГ СТВАРАЊА ЖРТВЕНОГ ЈАРЦА. ПОШТО ИМ НЕДОСТАЈЕ УНУТРАШЊЕ ЛЕЗГРО, ОНИ НУЖНО ПРОИЗВОДЕ СПОЉАШЊЕГ СУПАРНИКА СА КОЈИМ ЋЕ СЕ ТАКМИЧИТИ, СУПАРНИКА КОЈИ СЕ МОРА НАДУВАТИ ДА БИ ИЗДРЖАО ТЕЖИНУ И БРЕМЕ СВЕГА ШТО СЕ ЖЕЛИ ОДБАЦИТИ И ПРЕБАЦИТИ НА ДРУГОГА. ПЛЕМЕНСКИ МИТОВИ ОДСЛИКАВАЈУ ДУБОКО УКОРЕЊЕНУ НЕСИГУРНОСТ И УНУТРАШЊИ ИДЕНТИТЕТ. ОНИ СПОЉАШЊИ ИДЕНТИТЕТ ОДРЕЂУЈУ ПУТЕМ КОНТРАСТА И НЕГАЦИЈЕ. БЕЛО ТАКО ПОСТАЈЕ ОДРЕЂЕНО КАО СВЕ ШТО НИЈЕ ЦРНО И ОБРАТНО. СВЕ ШТО НЕПРИЈАТЕЉ ЈЕСТЕ, МИ НИ СМО, СВЕ ШТО НЕПРИЈАТЕЉ НИЈЕ, МИ ЈЕСМО.

Католичка црква се током своје историје користила и једним и другим аспектом. Једном буде "мајка" па обавља материнску улогу, а већ за време крсташких похода користи се племенским митовима, избацујући "НЕВЕРНИКА" или "ЈЕРЕТИКА" КАО ЖРТВЕНОГ ЈАРЦА. КАД НЕКА РЕЛИГИЈА ДЕЛУЈЕ НА ТОМ НИВОУ ПЛЕМЕНСКОГ МИТА, ОНА ПРЕСТАЈЕ ДА БУДЕ РЕЛИГИЈА И ПОСТАЈЕ ЊЕН СУРОГАТ".

И опозиционе партије, па нека буду и удружене, су данас прово-

Макијавелисти

диоци неких вера, баш као и црква. И оне поседују начело "спаситеља", додуше без подвргавања мучеништву јер оно, ипак боли. Оне, баш као и црква некад, манипулишу појмом АПОКАЛИПСА. Ако не изаберете нас као своје спаситеље, ето потопа, ето четири јачаца апокалипсе. Ми јесмо бели, јер је непријатељ црн. Све што је непријатељ, ми нисмо и обратно. Од децембра 1990 године до сад, из редова "Удружене опозиције Србије" не стиже ниједна поштена културна критика на рачун владајуће партије, а да није имала арому племенског мита. Уместо да ваљаност својих политичких ставова доказују "јединственим својствима и врлинама заједничких целом човечанству", они, баш као и католичка црква за време крсташких ратова, измишљају "невернике" и "јеретике" и жртвене јарце. Најемешније у свом том сукобу је то што се и неки званичници СПС служе арсеналом племенског мита, па сва та препуцавања просто подсећају на пингпонг партију. Богдан Трифуновић је, ономад, изјавио да ако СПС изгуби на општинским изборима, биће то трагедија српског народа. Ето, и с његове стране четири јачаца апокалипсе, ето афирмације племенског мита. Ако и једне и дру-

Друго паковање

ге схватимо буквално, онда из тога следи нешто заиста озбиљно, јер се са апокалиптичним изјавама није играти.

Изборна популација Србије је под доминацијом ПЛЕМЕНСКОГ МИТА. У томе предњачи, допало се

то нама или не, "удружена српска опозиција", мала није ништа другачије ни код осталих народа и, разуме се, народности. О њему сведоче многе изјаве функционера разних опозиционих странака, дате у разним приликама домаћим и страним новинарима. Када се оне дају домаћој штампи то и није замерити, али када се дају приликом званичних посета другим земљама, као што је то урадио шефрт Анте Марковића – Иван Ђурић у Мађарској, онда то може бити само потврда да свешћу "удружених опозиционара" заиста доминира племенски мит. Том страначком прљавштином, којој није место ни у земљи а камоли у прелепој Будимпешти, челници "удружене опозиције" само доказују више није опозиција, већ њен бледи сурогат.

Сада се, нужно, поставља питање: ако се обе политичке стране препуцавају истим оружјем, а успут нам предвиде још апокалиптичну судбину, уколико не будемо њих одабрали, за кога се онда одредити? Па, разуме се, за оне који се залажу за КОЛЕКТИВНО-АРХЕТИПСКО, ЈЕР ТО ЗБЛИЖАВА ЛЈУДЕ, НАГЛАШАВАЊЕМ ОНОГА ШТО ИМ ЈЕ ЗА-ЈЕ-ДНИ-ЧКО.

Војин Ј. Вулетих

О ХУМАНИЗМУ И

КАКО СРБИЈУ
ПРИКЉУЧИТИ ЗА
"КАНАЛИЗАЦИЈУ
ЕВРОПЕ"

Политичке прилике у Београду се, данас, грубо, могу свести на сукоб између пробуђене српске националне свести и нечега што се може назвати анашинална-европска. Трагови тих оштро супротстављених, засал "мирилодоски" окончаних сукобљавања, допире и до унутрашњости, али на сву срећу, тамо се ехо београдског европеизма слабо чује. Да ли је та пригушеност провинцијских "европејаца" узрокована етничком хомогеношћу српске унутрашњости, или је по среди отпор провинцијске конзервативности, ствар је анализе будућих летописаца, али је евидентно да је центар тих сукобљавања Београд.

Намера овог текста није бављење крајњим исходом сукоба домицилне и импортоване европске свести, већ просто, наговештај мотива и "погубних" последица у случају (по)беле ове друге.

У последњих неколико година непрекидно се понавља синтаagma о потреби да "ухватимо последњи

"ХУМАНИСТИМА"

воз за Европу." Чак је и стара, сад већ бишша гарнитура управљача истакла парољу "трамвајем у 21 век", мерси, при том, ножним аршином ширину београдских улица. Сва је срећа те нису затражили обнору мануфактуре, коњске запреге, и Цеме-Ватове парне машине. Тој окошталој догматској СВЕСТИ и није замерити што би да се трамвајем прикључује за Европу, али шта рећи за београдске "Европејце", који би попут Миљурине, на већ постојећи "КАЛУП ЗА ЦОКУЛЕ" да накалеме националну, што ће рећи-европску свест. Залагање београдских европејаца, који би од једног "андроида", да насидном методом направе другог, није ништа друго да наставак оних ислих "хируршких интервенција и експеримената који су на

руском народу примењени давне 1917 године. Ни мало не чуди чињеница што је већина тих "Европејаца", који би да нас прикаче за "КАНАЛИЗАЦИЈУ ЕВРОПЕ", својевремено имала активну-комесарску улогу у стварању тоталитарне свести ("калуп за цокуле", па би сад, на развалинама свог бившег система хтели да буду активни учесници у стварању, "новог врлог света". Неговани, некад, као саксијско пвеће, гро тих садашњих "европејаца" би данас да буду оно што су и, не тако давно, били – ПАРГИЈСКА ИКЕБАНА. Осетивши да дувају "повољни ветрови" зачас променише курс, те од некадашњег "украша режима" постадоше мајстори за прикључење "варварске" Србије канализацији "просвећене" Европе. Земље "трешет света", међу које спада и Југославија,

ТРАГОМ ВЕСТИ

РЕТРОСПЕКТИВА
ДОГАЂАЈА

У Београду се поодавно свашта догађа. Прво му се догодио народ, као да он пре митинга на Ушћу није ни постојао. Веле да се тај народ називао још, и аморфна маса, али било како да се пре тога звао, он се догодио и ваља га чувати. Затим су се нечијом вољом догодили избори, па убрзо после њих, деветог марта догодио се крвави пир. Опет нечијом вољом, дакако. Тринаестог марта догодио се бал вампира, или "журката на акрепи", па се истог дана догодила и парола: СВИ, СВИ, ЕВРИ БАДИ, СВИ! За правилно тумачење те пароле погледајте архивски снимак из 1941. године на коме усташки доглавници, са испружена три прста, полагају свечану заклетву. Уколико дочекамо Лимбург месец, ето и у нас реприза исте заклетве, па СВИ, СВИ, СВИ, разуме се, ЕВРИ БАДИ СВИ, У ТРИ ЛЕПЕ...

О "геразијском парламенту" који с, убрзо, догодио, данас знамо,

тек толико, да су му шефови параде били један, несумњиво, солидан филмски глумац, и једна наћефелисана новинарка, која се, иначе, у слободном времену дружи са "унучићима". Потом су се догодили избори у Раковици. Тамо се неком догодио тријумф, неким катастрофа, а свима поука.

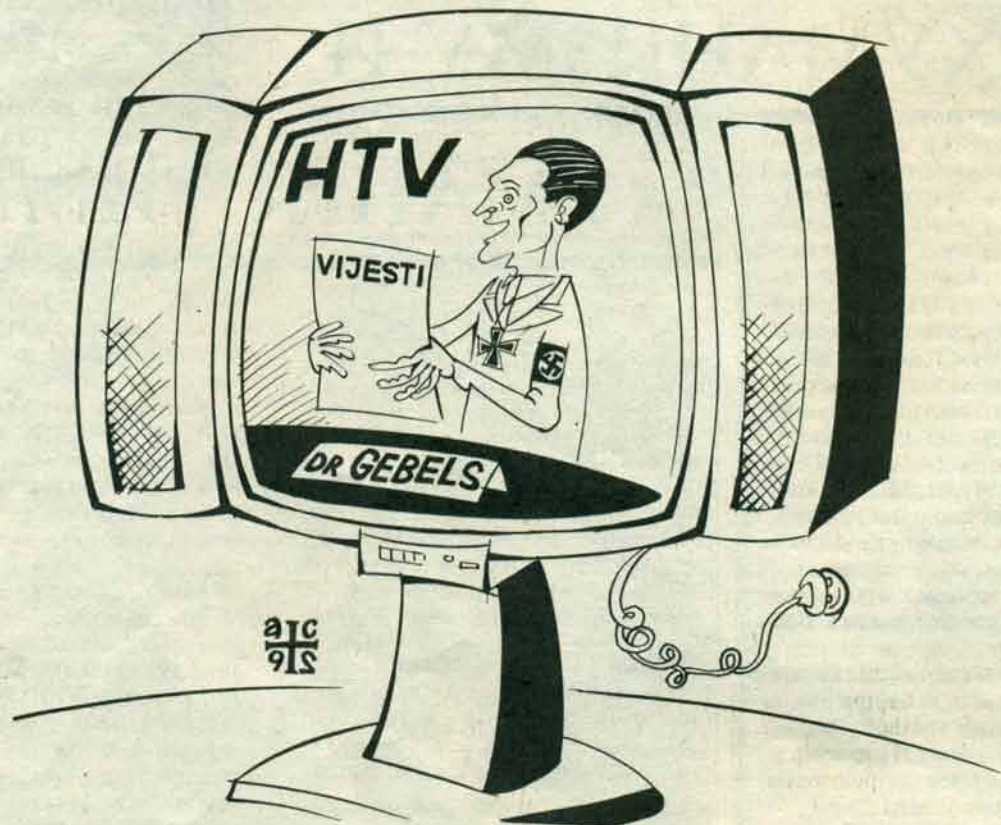
Улазак посланика Српске радикалне странке у Народну скупштину био је, несумњиво догађај сезоне. Тога дана се, тамо, толико тога догађало да се ни описат не може. Видно узбуђеним посланицима СеПеО, које ионако бије глас да немају смисла за културу дијалога, враћена је машна попречке, приватно (а можда и службено) власништво Цимермановог конобара (Ворен Цимерман, амбасадор САД). Тај скалп посланик СеПеО је изгубио у срдачном контакту са неком од револтираних тв гледатељки, а свечано му је уручена у бифеу

Скупштине. Без присуства седме силе, разуме се. Затим су посланици Удружене српске опозиције (шта ли то беше), пре времена, свечано напустили скупштинско здање, па сад уличаре јер им тај облик политичког рада више одговара. Ових дана, са пропалом београдском интелигенцијом и уз присуство београдског лумпен пролетаријата, праве алтернативни тв дневник, као да их је, у децембру месецу, народ за то и забрао. Биће да им се допала улична демократија и парламент под отвореним небом, јер су кроз ту исту школу прошли и они због којих су, летос напустили Парламент.

ХАЗАРД

У Хагу је почетком месеца септембра започела партија покера, илити Миловна конференција која има за циљ да измири оне који се никако измирити не дају. Блефира-

Информативни хорор

ње је започела, а ко би други, до Аустрија, одигравши велики пот, а придружила јој се, затим, и Немачка, одигравши репот. Добро густирајући пету карту, неизбежни Енглези одиграше супот, па сад, уз "сва права" осталих учесника, очекујемо победника тог, несумњиво занимљивог коцкарског надметања. Као што у свакој хазардној игри постоје места за кибицере, у овој Хашкој она су резервисана, а за кога друго, до за нас. Ми ћемо у њој бити пасивни посматрачи, па шта нам Бог да.

ИНВЕРЗНА ЉУБАВ

Као што је, својевремено, Марсел Пруст траго за "изгубљеним временом", тако, ових дана, и челници Удружене српске опозиције трагају за новим обликом институционализоване опозиције. Демократске, разуме се. Додуше, пише и на тараби свашта али ко ће то читат. Претпоставља се да ће се знати "Демократска опозиција Србије" или љупкије – ДОС. Колико ће та неприродна, инверзна веза бити дугувечна, показате већ наредни избори за локалне органе управе, а до тада им зажелимо срећне предбрачне ноћи. Остаје још само да се расчисте појмови "Удружен" и "Опозиција" и да се види колико која опозициона партија има чланова, па да се, тек, уз помоћ тих података види имају ли право на ДОС.

(ХАШКИ) СНОВИ

Израелци су са сновима завршили када су поново населили земљу својих прадедова. Американци освајањем Дивљег запада. И једни и други су пролазили кроз историјске Сциле и Харибде, док нису постали свој на своме. Тежња да се јединка споји са матином је исконска, али је исконска и жеља да се омеће матичне границе. Јеврејима је, остварење тих снова, покушао да онемогући Хитлер, данас то намеравају милитантни Арапи. Американци су свој сан започели коццем трагичног грађанског рата, па им је свим свеједно да ли данас живе у Тексасу, Алабами или Небраски. Јевреји данас, могу на миру да узгајају "Јафа" поморание јер су давно омећили своје границе, јер им је матица земља обезбедила грађански мир. Американци својим грађанима данас, могу да обезбеде ТВ пренос рата из Ирака, и да притом на миру грицкају "пистаћо". Лако је њима да скоче скоро девет метара у даљ кад знају да им "народности" неће забести нож у леђа.

Лако је њима, шта ће бити са нашим сновима? Оћемо ли и ми омећити наше границе па да на миру узгајамо паприку "Нишка шип-

Доброслав Парага – гласам за мир на усташки начин

ка" кад већ не можемо банане. Можемо ли се, бар, приближити Бимоновом рекорду, ако обезбедимо грађански мир. Да ли ћемо доживети то време а да се при поласку на посао не окрећемо параноично лево и десно. Хоћемо ли, икад, ослободити, сопствене цепове разних "Бровинга", "Берета", "Колтова", па да коначно, и они послуже за цепни билијар. Кад ли ћемо и ми започети наше снова?

Сад се тек види зашто се "извориште" Југословенског нафтовода налази на острву Крк. Њега је, својевремено, свечано отворио Хрват Јосип Броз, а затворио ових дана, његов пулен Фрањо Туђман, Хрват, такође. До сад су се устручавали да га затворе, али како оскудевају у ратним победама, а принуђени да полагају рачуне, одлучише се на корак очајника који ни за јоту неће променити однос снага на ратишту. Освајање Костајнице је довољан доказ (13. 9. 1991).

ПО-ЧЕ-ЛО ЈЕ, ПО-ЧЕ-ЛО!

ОЧАЈНИЦИ

Одлуком градских скупштина Источне и Старе Херцеговине основана је САО Источна Херцеговина. Своју неопозиву одлуку, каже се у њиховом саопштењу, доставиће на оверу скупштини Босне и Херцеговине. У моменту док ово пишемо није нам познато како ће г. Алија Изетбеговић прогутати ову кнедлу, и колико ће их оваких,

још, прогутати. Тако му и треба кад се до пола ноћи, неког не тако давног датума, приклонио пројекту Србије и Црне Горе а од поноћи, притиснут усташама и милитан-

тним муслиманима, окренуо ћурак наопако. И у њега вере ко у мора мере. (13. 9. 1991)

КАКО ЈЕ ДОБРОСЛАВ ПРОТРЧАО ДО ДРИНЕ

Доброслав Парага ("Дуга" 458, 13-27. 9. 1991), се нешто много љути на свога главника и његове доглавнике. За садашње руководство НДХ тврди да су болшевички шљам и да ће главник Фрањо Туђман, ускоро, одговорати за своја недела. Парагина Хрватска се, иначе, простира све до Дрине. То ће бидне "кад дођу Швабе". (16. 9. 1991)

"НА-СЛОН, НА-СЛО-НИ-СЕ..."

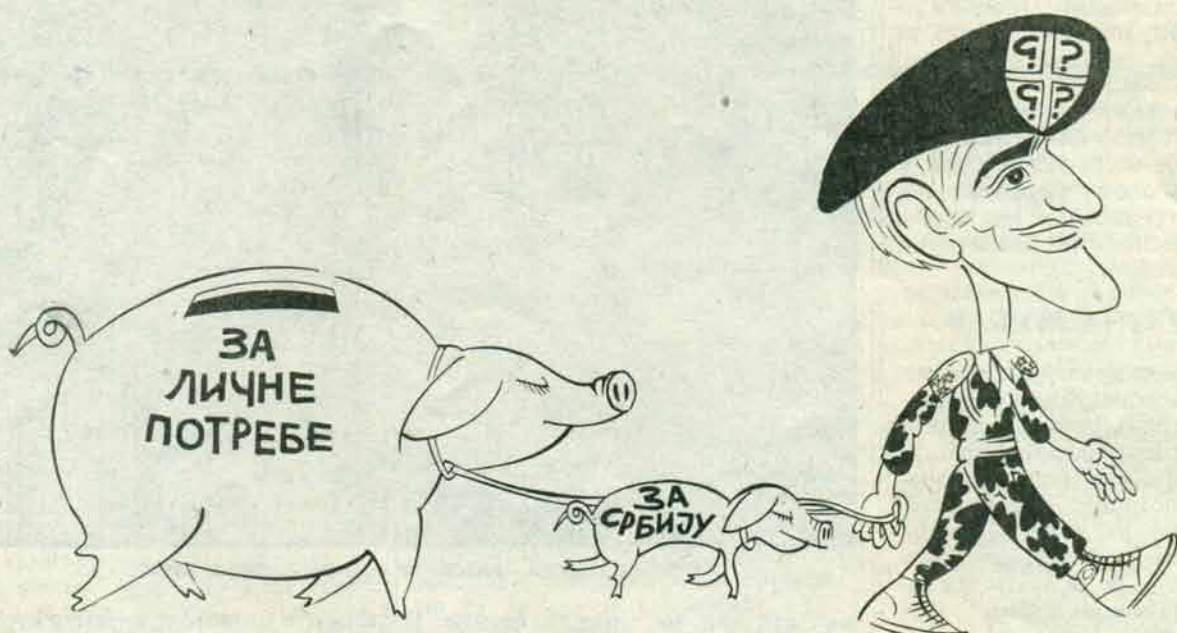
Вук Драшковић је на промоцији сопствене странке у Новом Саду, под називом "Србија јуче, данас, (мало) сутра", секући ваздух својим обрезаним ноктима, изјавио је да Срби, убудуће, морају да се наклавиру на Југословенску армију. Напредује, напредује. Још док стигне Аша II Карађорђевић, па још кад поручи шесет цеваћина, његовој срећи ниће краја бити неће. (16. 9. 1991)

ЕХ

– Како челници "Удружене српске опозиције" посредством Лиле Радоњић и НТВ Студија Б, продају Србима му.а за бубреге.

Можете ли да замислите некакву непостојећу природу у којој нема инсеката штеточина, вируса и бактерија. Природу која нема потребе за инсектицидима, хербицидима, серумима и лековима. Какав би то, тек, рај био. Амбари би били

Капетанов фонд

препуни житарица, здраве хране на претек. Транснационалне-еколошке странке би суспендовале своје активности, а деца би била поштеђена обавезног, болног, вакцинисања, док би се километарски редови у амбулантима свели само на хипохондре и психосоматске болеснике. На ред се не би чекало до исцрпљивања, па би и корисници ексцитација и седативних средстава врло брзо долазили до додатне, наменске хране.

А можете ли да замислите какав би, тек, рај на земљи био када би, неким чудом, са наших меридијана, нестали тровачи људских душа. Оних Борнија које, током последњих девет месеци, тако често срећемо и који нам, солени памет, продају сажвакана политичка решења, или, "му.а за бубреге", простије речено.

Неколико таквих Лукреција имали смо прилику да видимо и чујемо 9. септембра гледајући емисију НТВ Студио Б, а под диригентским равнањем неизбежне Лиле Радоњић. Пошто су на Боденском језеру поштено олалили јајца, а гђа Весна Пешић, уснут, и нешто друго, правећи са "просвешеним" Европљанима, Србима планове за лет у нови економски поредак. Следбеници милостиве Лукреције су се, брже, боље, појавили пред лицем радознале јавности, не би ли нам саопштили како замишљају решење српског националног питања.

Поређавши се попут билијарских кегли, поштујући нов ред политичких величина, прво се огла-

сио Војислав Коштуница. Затим су долазили на ред: Драган Веселинов, сефразеткиња Весна Пешић и, накнадно дошавши Вук Драшковић. (Њему су анђели, изгледа, дошапнули да се ауторитет стиче и на такав начин, па му то постаје навика). Током једносатног продавања подналова овог текста, сва господа били су једнодушни у ставу да се рат мора прекинути (као да је Србима до рата), и да отпочну преговори са, замислите, АБИОЈ-евских позиција. Наздравље. По замисли тих "српских миротвораца", треба, једноставно, вратити Хрватима историјске и етничке српске земље па за чојаним столом преговарти са усташама. Оно што господа "миротворци", тад, не рекоше, а што се из њихових (без)умних речи дало наслутити, потребно је да тај напаћен народ, још усташама и врати оружје па да један по један кротко чекају у ред за какве нове јаме. Права је штета што овакав свој пацифизам не проладоше Јеврејима, док су још били у рату са Арапима. Позиције Израелаца би тала биле неупоредиво повољније.

Та господа, изгледа, не могу, или неће да схвате, да својим појављивањем на ТВ и афирмацијом једне до зла бога небулозне идеје, само иду на руку српској власти. Чак и да нема демократије у Србији они би својим непријатељским ставом према СПС створили какав такав привид, па би било и "Европљани сити и Срби на броју". Поменути "миротворци" су се у Женеви држали тезе да су за рат у авнојев-

ској Хрватској криви, колико Франьо Туђман, толико и Слободан Милошевић, не схватајући да је Србима тај рат наметнут самим чином оснивања Независне државе Хрватске (НДХ). За те људе "европских манира", са изузетком Весне Пешић која је, ако судимо по њеној покислој фризури, изгубила све животне илузије, испод части је стати на страну српског националног програма. Неће они да се мешају са рајом, али ништа не смета да, на конференцијама за штампу, пуше и пију кафу док страним и домаћим новинарима образлажу своје политичке доктрине. Та данашња господа су, својевремено, стварани као што се гајило саксијско цвеће. Већина од њих служили су као добро аранжирана икебана, и, разуме се, били украс система. Данас изгледају доста увело, а хтели би да буду опет "украс баште".

Једна од таквих увелих је и Весна Пешић, која себе, те ТВ ноћи назва дамом. Да је, бар, уочи поласка у ТВ студио башила поглед у огледало, израз другарица би био примеренији, али пошто за такве нарцисе не постоји објективна слика, већ сопствена пројекција, то се и нена нокширска фризура добро уклопила у малопре поменути заштитни механизам. Та дама је, својевремено, била менена београдским дисидентима, и сваки пут је доживљавала горку судбину Андрићеве "госпође Јовановић", једне од личности романа "Госпођица". Једна и друга су "своју унутрашњу пустош" и "животни бесмисао" надок-

нађивале афирмацијом младих политичких талената и песника, и обе су се ужасавале раје. То сновско бежање од рајинског слоја није ништа друго до конверзија која се код неких препознаје, или по начину усеканја носа (прстима да-како), или, пак по нокир фризури.

Ако бисмо, даље, вивисецирали наше "пацифисте" дошли би смо до још једног занимљивог запажања: Сви су били активни учесници студентског бунта 1968. године, и сви били оснивачи "Црвеног универзитета - Карл Маркс". И "сви, сви, сви, сви бади, сви", певали Витезовићеву корачницу: лева, лева, лева. Жестина којом су се те ноћи, наши "миротворци" окомили, баш, на лево, више говори о њиховј шездесетосмашкој конзервисаности а мање о њиховј десничарској или центристичкој оријентацији.

Данас није више спорно питање да ли су нам потребне партије које, разумљиво, и постоје зато да артикулишу политичке интересе различитих слојева људи. Није спорно ни то да између политичких странака мора да постоји надметање. Али ако се оно своди на изливе жучи, на досадне стереотипе па и на апел Србима да врате, не само, оружје, већ да и капитулирају пред усташком влашћу, као што су то имплицитно захтевали наши "пацифисти", онда наш призив еколошки здраве средине, у којој не постоје такви тровачи људских душа, и није без резона. Само да не остане утопија.

"ТИН"

Српске "патриоте" су својевремено дале једној ергели име "Карађорђево". Идући истим путем, Хрвати су свом, урнебесно смешном тенку, наденули име "Тин". Песник, боем, Тин Ујевић (1891-1955), је некада складао узбуђујуће стихове, док данас бљује ватру на народ са којим је, некал давно, у Београду, делио добро и зло. То што је Тин у усташком Загребу примао помоћ у храни и новцу и није неко велико зло, јер због своје сенилности и "није знао шта се догађа", али су зачуђујући, па и застрашујући обичаји да се на овакав бедаст начин компромитују имена која су некал нешто значила у Београду. А можда је Тин Ујевић ту почаст да се данас и тенком назива, заслужио баш због честог боравка у граду, у који се, и поред честог протеривања, радо враћао. Да ли и Антуна Густава Матоша (1873-1914), Тиновог учитеља, који је Београд волео не мање од њега, очекује иста судбина.

ВАЛЕНСИНЕ БРАВРИЈЕ

Пољаци и Чеси много воле једну анегдоту. По њој, они љубе Русе јер су их солободили, а мрзе Американце јер нису били бржи. Давне 1968. године добијали су братску помоћ од Руса која их је коштала слободе, а данас еке бравар (или вариоц), и садашњи председник Пољске - Лех Валенса, нули нама братску помоћ међународних "просвећених" трупа. Они ће, по његовом мајсторском схватању, да нам реше све тешкоће. Што би рекли љути Црногорци, фала му ће чуо и ће не чуо. Туђа рука свраб не чеше.

"БОРБИНА" АГЕНТУРА

Оригинални уметници, па били они сликари, музичари, вајари, стварају дела по, искључиво, сопственој инспирацији. Уљудни, какве их је Бог дао, одбациће сваку нарубинину, па ма колика зарада, у изгледу, била. Та пристојност уметника није ништа друго до презрење, јер атеље није сервисна радионица, нити су уметници иноватори. Већина познатих сликара је скапавала од глади и немаштине, али су стварали дела по сопственом "ћефу".

Осим аутентичних, постоји, ре-зуме се, и таква сорта артиста која, надахнута туђим идејама, ствара уметничке тековине као по каквој штанц машини. По угледу на такве штанц занатлије, уметници из редакције листа "Борба" (18. 9. 1991), руковођени нечијом порукибом, сачинише једно "уметничко" истраживање, чији је циљ "утврда" блискости, односно удаљености опозиционих партија од владајуће СПС партије. Резултати истраживања су представљени на математичкој бројној линији, на којој СПС заузима нулто место, а

остале значајне опозиционе странке, у "зависности од политичких ставова", заузеле ближе или даље место од нулте, референтне мере, коју, како рекосмо, држе социјалисти. И, гле, најближи социјалисти-ма је Српска радикална странка, затим Демократе, реформисти, а најудаљеније место заузеле, а ко други, до СПО-овци. Штета што такво испитивање "јавног мњења" нису радили они из "независног" часописа "Време". По њиховом математичком атељеу, социјалисти и радикали би се скоро руковали, а СПО-вци би били негде на Северном полу.

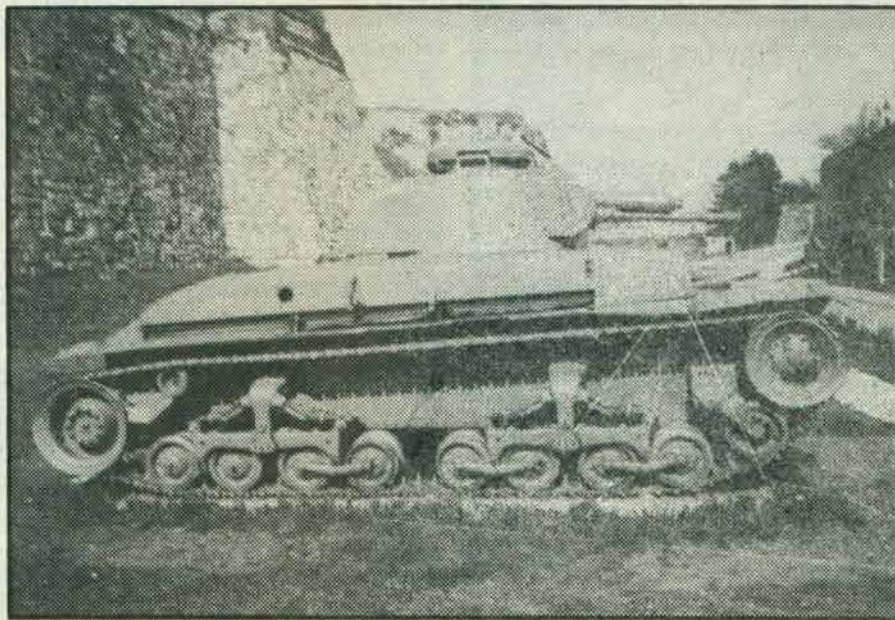
Не желећи да коментаришемо нечију порукибину, односно "Борбино" статистичко истраживање, подсетимо се, поуке ради, и марксистичког истраживања статистике великих бројева, под равнањем Енвера Хоџе:

Албанија је на једну шећерану направила још једну, па је укупан учинак 100%. Американци су на, решимо, 100 фабрика шећера изградиле још једну, па је то 1%. Годишњи биланс је према Енверу 100 :1 у корист Албаније.

Јадни Американци.

ХТВ "ЛИЛИ МАРЛЕН"

Да се, којим случајем, не зна да је песма "Лили Марлен" компонована да подигне борбени морал немачких војника у Другом светском рату, могла би, глат, да се емитује, без бојазни да ће се уредници таквих емисија, већ сутра, наћи на бироу рада. Тај сјајни познавалац психологије војника на ратишту, компоновао је дотичну песму тако да су је са чежњом слушали и војници с друге стране фронта - Американци, Французи, Енглези. Песма је компонована тако да побуди патриотски и борбени дух немачких

војника, али и њихове еротске слике, истовремено. Популарност "Лили Марлен" је садржана, баш, у њеној еротској премиси, па се не треба чудити што су је и савезнички војници "хватали" радио уређајима, сетно наслоњених глава на убојита оружја. Пека истраживања казују да еротске представе, у нормалним приликама, људима, падају на памет сваких пет до седам минута, док лепши пол, по тим истим истраживањима, ти "спопади" сваких десет минута. Све је то било познато композитору "Лили Марлен" па се и одлучно на доминирајућу еротску компоненту, толико блиску супротстављеним фронтovima.

Ових дана смо, посредством III Дневника ТВ Београд, имали прилику да саслушамо и видимо, до зла Бога бледу, копију чувене "Лили Марлен", у извођењу 138 бивших Југословена, под равањем једног од браће Калођера. Тих 138, сада већ бивших Југословена, иначе миленика и потпорника "срећног друштва", а одскора хрватских домољуба, отпевала је песму "Јеној" њиховој домовини Хрватској, не би ли и на такав начин подигли пољудани морал МУП-ована, зенгована, и прикокнувања. Да је неким случајем, композитор "Лили Марлен" имао прилику да саслуша "изведбу" хорског кабареа, у гробу би се преврнуо. А да је знао биографије 138 хориста и кости би му се смејале.

Било је, заиста, тужно посматрати те бивше путујуће "амбасадоре", културне емисаре и "утемелитеље" брионске Југославије. Тај лицемерни чин био би много примернији да га је излео неко други него Арсен Дедић, Тереза Кесовија, Габи Новак, Иво Робин, "Нови фосили" и многи други који су своје мадаксале естрадне душе ставили у службу усташке власти. Њихове морбидарије, познате, иначе, у пракси као продавање сопствених добрих услуга, нису непознате јавности. Многи јавни и културни радници су и 1945. године ставили своје знање у службу режима, па зашто би се њихови следбеници, данас, методски разликовали. Не желимо да тврдимо да ће на рушевинама Југославије "изнићи шпеће за далека нека поколења", али бар разбија идузије и "неверним Томама". Онима који су попут лене веровали у политичке бајке, и који се данас могу препознати тако што, уместо негдашњег израза надмоћи, вуку са собом тешко бреме ироније. Хрватска домољубна "Лили Марлен" и 138 лицемера све нас више у то уверавају.

Војин Ј. Вулетих

МИХАИЛ ГОРБАЧОВ

- ПУТ ОД

СЛАВЉЕНИКА ДО

ГУБИТНИКА

У политици нема поправних испита

Наивно изведен војни преврат у СССР-у, који је, по свему судећи, вешто режиран, окончано је агонију једне климаве империје, али је и означио суоврат политичке каријере г. Михаила Горбачова. Док је свет (нарочито САД, а тек Немачка) са "забринутошћу" ишчекивао расплет конфузне политичке ситуације, на развалинама бивше империје склепана је потпуно нова асоцијација нових држава. Нико не сумња да паметни, и пре свега, паметни политичари могу за релативно кратко време да се договоре о заједничким политичким интересима, без обзира на "најгори" који им је висео над главом, али брзо и запањујуће "безболно" реструктуисање бивше царевине указује на постојање претходних политичких договарања, о којима је г. Михаил Горбачов био упознат онолико колико и српска Народна скупштина о разговорима г. Слободана Милошевића са Францом Туђманом, Миланом Кучаном и ген. Вељком Кадјевићем. Сад се тек види колико је бивши председник Совјетског Савеза био наивна политичка личност, на чијим је грешкама прагматични Борис Јељцин градио своју успешну политичку каријеру.

Не зна се поуздано ко је био промотор г. Михаила Горбачова а ко г. Бориса Јељцина, али се са сигурношћу може рећи да је једна доста вешта политички режијека школа, чија је сврха проналажење и промовисање политичких личности, устукнула пред неупоредиво бољом. Резултат те друге школе је, несумњиво, г. Борис Јељцин, а најава оснивања некакве Немачке аутономне државе, коју треба да сачини немачка мањина, и то у бившој империји, само наговештава порекло те друге, вештите политичке школе. Да ли су Американци, који слову као најмоћнији полицајци света, препустили народе Совјетског Савеза "новом жандару но-

Михаил Горбачов

вог економског поретка", још се са сигурношћу не може рећи, али, уколико ускоро, не дође до сукоба надлежности над неразвијеним светом, онда се са доста поузданости може извести закључак да су земље Трећег света, па и бивша руска империја, стављене под старатељство две моћне светске силе.

Без обзира на сумње о постојању двеју политичких школа, којима је сврха инаугурисање погодних политичких личности, оба руска лидера су били глумци у вешто вођеној режијекој представи, чији је синапис написан ко зна где. Уместо да постане слављеник, Горбачов се претворио у трагичара, па сад, мирне душе, може да крика повчани износ Нобелове награде за мир, а од девиза зарађених продајом своје "Перестројке", основаће, како сам каже, сопствену фондацију. Поставши слављеник, г. Борис Јељцин је само наставио тамо где је бивши председник СССР-а застао. Можда г. Горбачов и није био дорастао великој улози коју му је исто-

рија наменила, али, бар, Русија не оскудева у "кадровском потенцијалу", коме је и сам г. Јељцин некада припадао. Да је он заиста вешт "реал политичар", доказује и његов указ којим се земља "колхоза" и "совхоза" додељује сељацима. Тај "пионирски" полухват је, тек, почетак радикалних промена и преуређења труле империје, али се свакако не може извести без распродаје природног богатства, толико потребног западноевропској индустрији. Међународне трбоње ће морати да одреше кесу и дају капитал за реструктуисање екстензивне совјетске привреде, али он сигурно неће бити толики да би се поново оживела бивша империја. Добиће новача тек толико да не пропадну у базен пун г...а, баш као и ми, па ће хорски, баш као и ми, да вапе: "НЕ ТАЈАСАЈ".

Пример г. Михаила Горбачова на најбољи начин показује да у политици нема поправних испита, и да се свака грешка скупо плаћа. Он, додуше неће завршити на Бироу рада, али оставља утисак да је политичка смрт кадкал трагичнија од физичке. Ко се једном дохвати политике као "царства небеског", тешко ће се задовољити безначајном улогом обичног шрафа у политичком мору амфорне масе. Народи који су навикли да праштају, међу које спадају и Срби, мораће, што пре, да се те лудости отарасе, уколико намеравају да, као народ, и даље трају. Разуме се, под праштњем не подразумева се хришћански садржај тог чина, већ искључиво политички.

"Трагични" случај – Горбачов морају неизоставно да следе многи српски политичари, уколико не желимо да доживимо судбину народа из романа г. Милорала Павића. Српски народ мора, за увек, рећи **ЗБОГОМ** неким политичким безумницима, јер се у супротном неће успоставити доминација моралних конвенција, толико потребна свакој младој демократској држави. "Трновит" пут једног српског политичара, који је преко сабље догурао чак до "пацифисте", жалостан је пример који бирачка популација Србије не би смела више да толерише. За разлику од г. Горбачова, коме ваља рећи **ХВАЛА** за одлазак, овај наш **САБЉАР** вегетира и даље, на општу срамоту сопственог народа. Сад се тек види колико је г. Милослав Самарџић, гл. уредник листа "Погледи" био у праву када је Централну управу СПО назвао Централни комитет. Они ће свог **САБЉАРА** и "**ПАЦИФИСТУ**", за разлику од Руса, да смене баш као што су југословенски комунисти сменили свог и **ЊЕГОВОГ** врховног команданта.

Војин Ј. Вулетиаћ

ПРИЛОГ ЗА ИСТОРИЈУ БЕЗЧАШЋА

ГЕНЕРАЛ СТЕВАН МИРКОВИЋ – АНТЕ ПОРТАС, Генерал Стеван Мирковић по ко зна који пут међ' Србима ("Деца попа Ђујића", "Политика" 9.1.1992.)

Када је Марко Краљевић, вративши се по други пут међу Србе, упознао моћ ватреног оружја, схватио је да са њим, последња фукара може да убије сваког јунака, и вратио се тамо одакле је и дошао. Схвативши сурову чињеницу да није способан да се адаптира на **НОВЕ КУЛТУРНЕ ПРИЛИКЕ**, једноставно нас је "ладно напустио чиме је себе поштедео последица технолошког и моралног стреса. У поступку Марка Краљевића треба, пре свега, потражити моралне разлоге које руководе сваког, иоле, културног човека, па се по њима људи, углавном и разликују.

Дописни члан "Политике" ген. Стеван Мирковић, познат, иначе, као оснивач генералске партије (СК покрет за Југославију), а још познатији као осажач златне олимпијске (партизанске) медаље у дисциплини "ПЕДАЛА УЗБРДО", разликује се од нашег епског јунака и по томе што је непрекидно присутан у политичкој јавности, и поред чињенице што га је прегазило **КУЛТУРНО ДОБА** и године старости. Научним дисциплинама, које се баве истраживањем психологије морала и моралних стандарда, није непознат случај "ген. Стеван Мирковић". Можда се тај случај, досад, и није тако називао, али ако читаоце "Политике" и политичку јавност Србије настави и даље да гњави својом **СЕБИЧНОМ** И **САМОЖИВОМ** природом, бојим се да ће "Карактерологија Југословена" морати да претрпи знатне измене.

Шта, заправо, у психолошком и моралном смислу значи случај "ген. Стеван Мирковић". Између њега и њему сличних, који су током дуже каријере ведрили и облачили, па се нагло стрмоглавили у **НИШТА**, нема ама баш никакве разлике. Постоје, додуше, и часни изузеци, али су ови напасници, попут ген. Стевана Мирковића, ипак бројнији. Потписник ових редова је и сам у сопственој, – надалеко поз-

Српски војвода Момчило Ђујић

Антисрпски генерал
Стеван Мирковић

натој научној фирми, упознао не мали број људи који се грчевито боре да и даље остану институтски метеоролози.

Могуће је да су тровачке активности пензионисаног генерала Мирковића последица "ситуационе неурозе", које су иначе честе код људи који су динамични по природи. Али није на нама да процењујемо клиничност било ког случаја, па ни овог о коме пишемо. Желимо само да текст "Деца попа Ђујића", који је ген. Стеван Мирковић објавио у "Политици" 9. јануара лета господњег, осветлимо из једног савним другог угла, служећи се, при том, историјским фактима. Па, да погледамо што то пише дописни члан рубрике "Међу нама".

"Запањен" што је Крајина забранила све комунистичке партије, па и ону његову – генералску, генералу Мирковићу су почеле да се привиђају "четничке банде које пале и пљачкају напуштена хрватска села", па позива да се заустави "то четничко дивљање". Језик којим се пензионисани генерал користи, пишући текст "Деца попа Ђујића", је стереотипан, онакав каквим се и писала службена историја 1941–45. Ко су деца попа Ђујића а ко војвода Момчило Ђујић, о коме Титов паралелни генерал каже да је "познати злочинац". – Дакле, тврди у тексту ген. Мирковић, деца попа Ђујића "само настављају његову политику, па ће, као и он, да заврше у из-

даји". И на крају текста, поручује нам, и **ОПОМИЋЕ НАС** носилац колајне Мирковић: "ОПЕТ ЋЕ, НА КРАЈУ, ОСТАТИ КОМУНИСТИ ДА СЕ БОРЕ ЗАЈЕДНО СА НАРОДОМ И ПОРЕД БАБИЋЕВЕ ЗАБРАНЕ".

За ген. Мирковића се не може рећи да не зна шта се последњих дана збива. Чак и крајње неуротични људи имају сачуван смисао за реалност, па откуд онда та **ПРИСИЛНА ПОТРЕБА** пензионисаног парадера за таквим бедастим лажима. Како то да је за њега војвода Ђујић издајник, а за народ Книнске Крајине јунак и спасилац. Не сврбе ли ген. Мирковића, на размеђи старог и новог историјског времена, оне историјске истине, које су сваком детету Книнске Крајине познате, а које су током последњих педесет година биле забрањене баш захваљујући **ИЗДАЈНИЦИМА** српског народа, какав је, несумњиво, ген. Стеван Мирковић. О војводи Ђујићу изашло је током последњих година дана, доста објективних текстова у којима је он без страсти и мржње изнео, баш, ону истину због које се ген. Мирковић чешће поодавно, а због које ће се чешати и многи други попут њега. Ти сервилни изроди српског рода, међу које спада и олимпијца Мирковић, мораће кад тада да одговара-

ју за сва она недела учињена свом народу у чијем сакривању је учествовао и сам генерал.

Истина, ма колико је потискивали, ипак изрони на површину, баш као и лопта уроњена у воду. Оног тренутка када је престао притисак, она је изронила свом силином и почела да гамиже кожом многих српских комунистичких изрода, изазивајући такав сврабеж од кога их ни лист "Политика" не може спасти.

Генерале Мирковићу, историјско време ствара и нову свест. Зато смо врло срећни што деца војводе Момчила Ђујића и даље трају, али смо исто тако срећни што деца комунизма, међу које и ви спадате, нестају са ових простора толиком брзином, несхватљивој вашој догматској свести.

Зато, генерале, уколико вас вид добро служи, као што вас служи ваша погана комунистичка терминологија, прочитајте причу "Марко Краљевић по други пут међу Србима". Можда ћете, том пришећком, научити нешто и о таквим егичким појмовима као што су част, јунаштво, поштење. А децу Момчила Ђујића пустите да расту у новим културним условима, да се не би опет повампирала ваша деца комунизма.

Војин Ј. Вулетих

ПОСЕСИЈА КАО НАЦИОНАЛНА БОЛЕСТ ХРВАТ (ПАТАК) ДАЧА

Постоји такав сој људи који, кад им нешто дате, тешка срца се одлучују да вам то исти врате. Када то, ипак учине, чини им се да су дали нешто што је одвајкада припадало само њима. За њих ће то бити ненадокнадив губитак, без обзира на присутну свест о туђем власништву. У посесивној љубави догађа се нешто слично, само је разлика у томе што се конфликт ствари разрешава безболно, док се љубавни конфликти, посесивне природе, каткад и трагично завршавају.

Суштину посесивност, на најупечатљивији начин, објаснио је студио "Волт Дизни" створивши лик симпатичног грамзивица – патка Даче. Тај студио је направио такву типологију личности, са тако прецизно изнијансираним карактерним особинама личности, да није никако чудо што, данас, цртане филмове радо гледају и одрасли, зрели људи. Можда, чак, чешће него деца, што и није никакво чудо када се зна да данашњи клинци рађе

гледају хорор филмове и Шварценегеровог "Терминатора". Тај симпатични посесивац, познат, иначе, по препознатљивом: "ОВО ЈЕ МОЈЕ, ОВО ЈЕ МОЈЕ", много воли паре и туђе ствари. Поготову кад, којим случајем, дође у прилику да их се домогне. Патак Дача, разуме се, није допов, али ако на пустом острву нађе брдо конзерви, његови истанчани, посесивни рефлекс га, просто, натерају на љубавни загрљај и узвик: ОВО ЈЕ МОЈЕ, ОВО ЈЕ МОЈЕ! А што брзи Гонзалес држи отварач за те исте конзерве, само је мотив више да се Дачина ПОСЕСИВНОСТ развије до патолошких размера. Он је толико посесиван да није спреман ни за какав облик трговине, ни за какав вид уступака. Његова жеља да усвоји све чега се год домогне, створила је од њега "малерозну личност", личност која због своје психолошке фалинке спада у вечите губитнике.

Посесивност је карактерна црта незрелих, себичних личности. Њена клијентела се налази широм све-

та, и није специфичност ове или оне културе, а није баш сасвим поуздано да се није налазила у колекцији, познатој под називом Пандорина кутија. И као што постоје незреле личности, може се мирне душе рећи, бар са становишта Пандорине збирке, да постоје и незрели народи, који су, баш као и индивидуе, остали прикраћени за елементарне услове нормалног развоја.

Један од тих незрелих народа је и хрватски, који нам ових бруталних ратних дана даје обиље материјала за расправу, не само о његовој геноцидности већ и о његовој посесивној природи. Она је садржана, пре свега у самој чињеници што су, вољом неког тамо Политбироа, добили у мираз оне територије које никада нису потпадале под јурисдикцију државе Хрватске, јер тако нешто никада није ни постојало. Бар не од 1102 године. Тај нечувени идиотизам, дати усташкој НДХ територије, које су од вајкада насељавали Срби, био је Хрватима дар са неба, коме се ни у најсмелијим

сновима нису могле понадати. Они су током последњих 50-так година својатања живели у слатким сновима, баш као и патак Дача кад се домогне туђе имовине, и, разумљиво, не пада им на памет да то милом врате. Посматрајући неке призоре са ратишта славонског, који се нимало не разликују од оних јасеновачких, почиње да нам бива јасније теолошко тумачење латинске речи ПОСЕСИЈА, од које је и изведен психолошки термин ПОСЕСИВНОСТ ПОСЕСИЈА, СА ТЕОЛОШКОГ СТАНОВИШТА ЗНАЧИ ОПСЕДНУТОСТ НЕЧАСТИВИМ СИЛАМА, ЦА И БЕСОМУЧНОСТ. То теолошко тумачење чини нам се доста логично јер га је доказао сам рат, а поготову БЕСОМУЧАН труд незрелих, посесивних Хрвата, којим покушавају да задрже оно што су својатали скоро пола века.

Можда ова наша "расправа" о посесивности хрватског народа и није добро утемељена, али ако постоје геноцидни народи, ако постоје масовне халуцинације, масовне индокринације, онда, свакако, постоји и посесивност као општа карактеристика неког народа. Сама чињеница што то њихово "власништво" над српским земљама није потврђено ниједним НОРМАЛНИМ ПРАВНИМ АКТОМ, и бесомучност којом покушавају да задрже туђе, говори да између Дачиног "ОВО ЈЕ МОЈЕ" и хрватске ПОСЕСИВНОСТИ има доста подударности. Разликују се само толико што Дачина нескривена ПОСЕСИЈА изазива симпатије, а хрватска згражење.

Војин Ј. Вулетих

ПОУКА БИЈАФРЕ РАЗЛИЧИТИ АРШИНИ ЗА ИСТО

У онима који имају навику да помно прате међународна политичка збивања још живе сећања на грађански рат који се збио у Нигерији, давне 1967. године. Нигерија је, по подацима "Просветине енциклопедије" (1978), "Федеративна република у чијем саству се налази 12 савезних држава. Свака држава је самоуправна и има свој устав. 1967. године Источна Нигерија се отцепила и прогласила самосталну републику Бијафру, што је довело до беспштедног рата, који је трајао до јануара 1970. године када су сецесионистичке оружане снаге биле принуђене да обуставе борбу. Рачуна се да је у овом рату умрло од глади, разних болести и погинуло у борбама преко два милиона људи."

Не знамо тачно колико је људи страдало у четворогодишњем Америчком грађанском рату, али знамо да је покушај сецесије Југа Америке, који су чиниле такође савезне државе, брутално угушен. И када би данас било која савезна држава, ма где се она налазила, покушала да изврши акт отцепљења снашла би је она иста трагична судбина која је задесила и Југ САД и несрећне Бијафранце. У свим савезним државама оружане снаге имају стриктну уставну обавезу да очувају територијални интегритет и суверенитет земље, па макар је то коштало и грађанског рата. То су општа начела легитимности којих се придржавају све модерне суверене државе, па нас, отуд, чуде протести неких европских земаља због легитимног поступка ЈНА, која има

стриктни уставни задатак да угуши акт сецесије од Хрватске. На шта би свет лично када се принципи легитимности не би поштовали, када би се државе цепаде како се коме наврне. А како би тек он изгледао кад би се којим чудом то и десило, па сецесионисти повлачили за собом и друге државотворне народе па их још проглашавају за националне мањине. Био би то, заиста, смешан правни преседан, луксуз који ниједна суверена земља не би ни у сну допустила. Па ако је то већ тако, зашто би Југославија била изузетак. Зашто се осуђује легалан поступак ЈНА а не, рецимо, упад америчких оружаних снага у, на пример, суверену Панаму. Зашто је свет, својевремено, подржавао нигеријске трупе, а не несрећне Бијафранце, а спреман је већ, данас, да регуларне јединице ЈНА прогласи окупаторским. Чему то треба да захвалимо што се према Југославији, без обзира волели је или не, користи једно накарадно а према другима опште прихваћено светско начело? Који то моћни системи вуку конце, гледају вас широм отворених очију, издају лицемерна политичка саопштења и уче нас политичкој памети. Одговор хете добити ако окренете телефон "Удружене опозиције Србије." Само је потребно да ухватите тренутак када неко од дежурних прекрађује време конзумирајући љута страна пића. Уколико вам ни то не успе, сачекајте још само мало па ће вам се само рећи.

Војин Ј. Вулетих

Краљево коло

ЗОРАН (ЋИНЋИЋ) МИЊУШИЋ
ДИЈАЛОГ
НЕРАВНОПРАВНИХ

”КО ВИСОКО ЛЕТИ.”

Својевремено је потписник ових редова, у неком од својих ранијих текстова, написао да је данас лако бити опозиционар. Поготову ако као референтна мера послуже неки посланици Српске партија социјалиста, за које се не би могло рећи да су врски реторичари. Затим је, у истом тексту, оставио и питање: шта би се догодило са елоквиентношћу тих опозиционара када би наспрам себе имали достојније политичаре. Да ли би се у тим измењеним околностима стекао утисак о високом реторичком рангу неких опозиционих посланика, или они стварно црпе снагу из туђе немоћи, односно туђе инфериорности.

До појаве посланика Српске радикалне странке, у Народној скупштини Србије се догађају вербални сукоби између две школе: уходане комунистичке и дириговане ”корчуланске”. О првој не треба трошити превише речи, док о другој ”праксисовској”, ваља рећи само толико да се одужила начелом ”критике свега постојећег”. Та ”корчуланска” реторика када се мери са оном првом, лако се слуша и памти, и освежава попут ”Кока Коле” на тронској врутини. Међутим, већ у првом општом полемичком дијалогу, који се поводом дезертерства резервиста збио у Народној скупштини у петак 27. септембра 1991., видело се да опозициони посланици нису баш толико уљудни, као што се то мислило, нити се, пак тако, добро налазе кал напуну на тврди камен. Пример посланика Демократске странке г. Зорана Ћинђића-Минђушића, је довољно илустративан да поткрепи нашу тврдњу о ”надмоћи”, односно немоћи неких посланика опозиције.

Шта се тек, заправо збило у Народној скупштини Србије 27.9. 1991 год.? Не могући да отрпи изјаву г. Војислава Шешеља, који је са говорнице скупштине, оптужио Демократску странку и Српски покрет обнове да се богирају мобилизацију и да су искључиви кривци за појаву дезертерства, посланик Демократске странке г. Зоран Ћинђић-Минђушић је, реплицирајући му, користио најприземније речи које више приличе или пијачној терминологији,

или речнику навијача са спортих стадиона. Користећи право на реплику г. Војислав Шешељ је, на алузију посланика Демократске странке о ”војвођини”, одговорио да ”данас није тешко упоредити дубину гласова” и подсетио да је г. Зоран Ћинђић, својевремено, носио минђушицу а богме и коњски репић. У ”клими” унисекса, импортованог ко зна одакле; навика неких људи да носе оно што краси прелепе београдске девојке, и није нешто поражавајуће. Али је било тужно и чемерно гледати покиселог г. Зорана Ћинђића-Минђушића како обореног носе слуша реплику свог скупштинског колеге.

Андерграунд псовачки речник посланика Демократске странке потписника ових редова неодољиво је, подсетио, на један догађај који се збио, једног летњег поподнева у атару базена Кошутњак. Едем, тог поподнева, док су се Београђани кварцовали, изненада се на базену појавила једна расна купачица додуше не у цвету младости, и то толико напирлитана да је, једностранно, морала побудити пажњу лењих купача. Пажњу Београдских гуланфера нису привукли толики њени расни габарити, нити напуле са високим потпетицама, а још мање њена огромна торба која се почесто одбијала од њених изазовних кукова, колико је то побудила њена беспрекорна салонска фризура и огромне тамне наочаре којима је штитила себе од урокљивих погледа. Та њена фризура очигледно скоро изашла из фризерског салона, била је у нескладу са атмосфером спортског центра ”Кошутњак”, и више је приличила некој другарској вечери или, пак, ауди позоришта. Та жена чулног изгледа и беспрекорног држања, пишући изазовно куковима, пела се према празном месту, трудила се да својом атрактивном природом остави што упечатљивији утисак, све док напулама није закачила овећи бусен. То травнато узвишење је било доста видљиво, али је због урокљивих погледа београдских рашомонана и њених тамних наочара, било је ван домашаја њене свести. Падајући, тој ”бедевији” се распала фризура, одлетеле наочаре, испао садржај

фројлајн
Минђушић

огромне торбе, распало се, дакле, све оно што је претпостављало стожер њене атрактивне фигуре. Затим су, као по инерцији, уследиле и њене вулгарне псовке и неизбежни женски плач. И распад целог система, дакако.

Да се ова, неоспорно атрактивна лепотица није СПОТАКЛА О БУ-СЕН, и да се није догодила непријатност, после које су уследиле бујице псовки, остао би, заиста, пријатан естетски доживљај. Ни са случајем напирлитаног г. Зорана Ћинђића-Минђушића није ништа другачије. И он се 27. септембра ове године СПОТАКАО О Г. ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА, после ког дуела се сав систем његове вредности распао. Притеран у теснац сопственом глупошћу и инерцијом, у недостатку ваљаних аргумената потеже за оном врстом непријатности, односно лажи, која, иначе, не приличи људима његовог ранга. Прави мајстори реторике никад себе неће довести у ситуацију да уместо муниције користи хорке. А поготову да пред очима радозналост ТВ аудиоторијума, изговоре такве безочне лажи којих би се сав нормалан свет постидео. Он је као носилац високе академске титуле, пао на тако ниске гране да је, уместо свог ”богатства знања”, преузео приземну терминологију ”Српске речи”. Такав луксуз, онај ко држи до свог образа, неће никад себи допустити. То може да уради, још, само егзибициони г. Никола Милошевић, показујући београдској фукари кесу пуну корења.

Војин Ј. Вулетих

РАТНЕ АКЦИЈЕ КРАГУЈЕВАЧКОГ ЧЕТНИЧКОГ ОДРЕДА

ПРИЛОЗИ
ЗА
ИСТОРИЈУ
Из дневника
добровољаца

Крагујевачки четнички одред формиран је дана 07. 07. 1991. год. у селу Грошници код Крагујевца. На први задатак део одреда упућен је од стране команде СЧП-а дана 19. 07. 1991. године. Задатак одреда је био да се са осталим добровољцима Србије стационира у селу Пригревици и ту изврши додатни део обуке који би се састојао у познавању пешадског наоружања, тактичког маневра одељења (напад и одбрана) и специјалног физичког васпитања.

Обука коју су држали командир чете Лавадиновић Мирко и командир другог вода Радовановић Срећко завршена је успешно. После савладане обуке чета јачине 34 борца била је спремна за борбене задатке. Дана 25. 07. 1991. године прво одељење јачине 13 бораца прелази реку Дунав и под командом командиром одељења Илић Шпире ставља се под командом Територијалне одбране села Тења.

Део чете од 21. борца под командом командира чете Лавадиновић Мирка и командира водова Радовановић Срећка и Синадиновић Сава услед врло непогодних услова у немогућности је да пређе реку Дунав па је приморан да се врати у логор у Пригревици где остаје до 29. 07. 1991. год. када у јутарњим часовима прелази реку Дунав код села Вајске и у Борову ступа у везу са Територијалном одбраном села Аде. Истога дана јединица је стигла на подручје истога села и прикључила се јединици Територијалне одбране. Том приликом је јединица наоружана доста застарелим пешадијским наоружањем модела 1939. год. 1940, 1953 и 1956. године. Чета није располагала другим оруђима и оружјем сем пешадијског лаког наоружања.

Ту је чета прихватила задатке одбране који су се састојали у систему страже и утврђивање (израда ровова и митраљеских гнезда). Обзиром да је систем одбране био тотално неизграђен командир чете је са командирима водова и командатом одбране села Аде формирао штаб који је израдио комплетан план система одбране села.

Са наше стране у том периоду предузет је низ извиђачких акција у циљу откривања снајперских позиција непријатеља (непријатеља који су постали нарочито опасни за становништво села) као и митраљеских гнезда са којих су стално узнемираване наше истурене страже. У том периоду дошло је до низа чарки које по наше борце нису имале последнице, мисли се на мртве, рањене и изгубљену технику (непријатељ је имао једног мртвог).

Ослобађање села Шодоловци

Дана 02. 08. 1991. године у 17,30 сати из команде штаба села Маркушица Штабу команде села Аде приспело је наређење да одељење добровољаца из Аде учествује у ослобађању Српског села Шодоловци које је било под контролом снага МУП-а Хрватске. У штабу команде села Ада одлучено је да у тим борбама учествује вод добровољаца из Крагујевца. У склопу јединица Територијалне одбране села Маркушица, групе мештана села Шодоловци (избеглих из села да не би били заробљени од стране МУП-а) и вода добровољаца из Крагујевца у једном налету ослобођено је село и том приликом је заробљено 3 припадника МУП-а Хрватске 1 аутобус и 3 путничка возила (све власништво МУП-а). По заузимању села Шодоловци наређење ми је да

Група добровољаца у Силашу

Војвода Шешел врши смотру добровољаца

преузем команду на линију одбране села према хрватском селу Коритна у коме је према казивањима заробљеника било стационирано око 200 припадника збора националне гарде од 20-30 припадника МУП-а и око 100 наоружаних цивила. У том моменту под мојом командом налазио се вод добровољаца јачине 12 бораца и добровољачки вод из села Станишића јачине 14 бораца који је на лице места стигао сутрадан. Та два вода по наређењу штаба формирају чету односно прву линију одбране села.

Одмах након формирања чете, са чијег командира постављен одлуком штаба, за командира првог вода одлуком добровољаца постављен је Продановић Драган добровољац из Крагујевца а за командира другог вода Баца Душан добровољац из села Станишића. Формирао сам четни штаб у који су ушли командири водова и излао наређење да се уради систем одбране села од правца села Коритно по плану који сам већ припремио (план одбране прилажем уз овај извештај). Комплетан систем одбране са одбрамбеним насипом (урађен механизацијом УЛГ-2) и бункерима (од дрвене грађе прекривени пластиком и слојем земљишта) урађени су у року од 7 дана. У том периоду од ослобођења села

па надаље функционисала је стража и патролна делатност као сталне активности а одељења у оквиру водова изводила су повремени извиђачке акције у циљу прикупљања података непријатеља, распореду његових снага бројчаном стању љутства на барикадама и тако даље.

Дана 15. 08. 1991. године у штабу одбране села Шодоловци, Петрова слатина долази до кадровских промена. Због неиспуњавања обавеза и одређених задатака постављених му од стране штаба, оставку је поднео Друловић зв. "Црногорац" а на место команданта одбране села постављен је Ркман Ђорђе (пређашњи командант одбране заробљен од стране МУП-а 07. 07. 1991. године приликом пада Шодоловца) а за његовог заменика командир I чете Радвановић Срећко.

Нови штаб је сачинио комплетан план одбране села и предочили га командантима одбране села Копривне (Смедеревац добровољац СЧП) и Кулић Јовану резервном капетану ЈНА (добровољац из Новог Сада) команданту одбране села Петрова слатина. Том приликом урађен је систем одбране оба села Петрове слатине и Копривне. План се састоји у изградњи насипа вис-

на од 100 до 150 смиза којег су изграђени бункери од дрвене грађе и земље а испред насипа је скидањем летине тањирачом у појасу од 400 до 500м добијен чист простор. Тако изграђеним одбрамбеним просторима могли смо да се са успехом супроставимо 5 до 10 пута надмоћнијем непријатељу.

Поред сталних дневних активности јединице су давале обезбеђење комбајнерима при скидању летине у непосредној близини ватрених линија непријатеља штитећи их од снајперске и митраљеске ватре. Уз нашу помоћ скинута је пшеница са 80 посто парцела и ускладиштена у инпровизоване силосе. У току ових операција долазило је до честих ватрених чарки између наших и непријателских бораца и у тим акцијама ми нисмо имали губитака ни рањених.

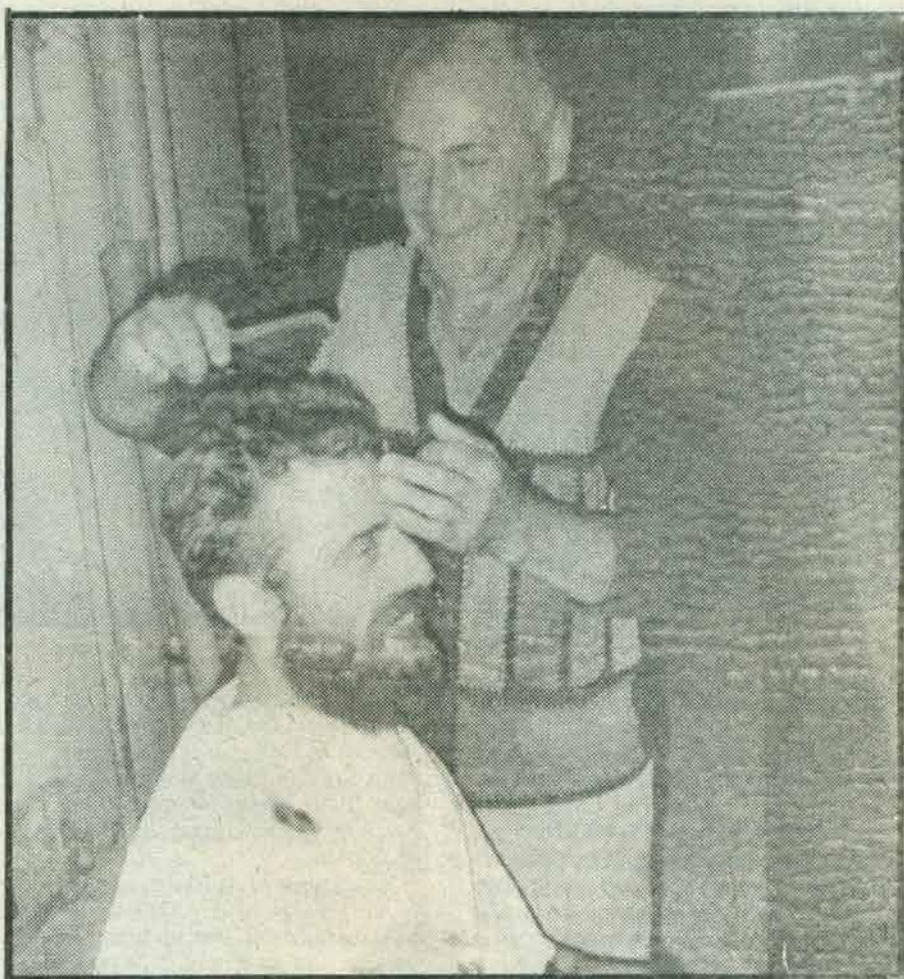
Одбрана ослобођеног села — неуспех усташа

До жестоког окршаја дошло је дана 24. 08. 1991. године око 17,00 х када су снаге МУП-а Хрватске извршила напад на комбајнере у атару села Петрова слатина. Обзиром да је већ раније командант одбране села Шодоловци, Петрове слатине и Копривне Ркман Ђорђе отишао на лечење на ВМА преузео

сам све послове команданта одбране навелених села. По добијању обавештења да је, како је напред речено напад извршен, дао сам знак за узбуну прикупио борце и са потребним наоружањем хитно се упутио ка бојишту. У исходу те операције написао сам извештај штабу у Маркушници и уз овај извештај прилажем један примерак.

После ове операције са командантима одбране села Петрова слатина (Кулићем) и Копривне (Смедеревцем) извршио сам анализу догађаја којом приликом су уочене неке грешке и поставили смо нове односе и основе будућег дејства јединице у борби.

После ове борбе јединице су имале 2 дана одмора где су се одвијале само основне активности (стража и патрола) а затим су предузимане сталне активности на узнемиравању непријатељских снага појачаном војном активношћу у близини њихових положајева. У том периоду добио сам информацију од нашег лекара добровољца из Краљева др. Радета Вукашиновића који ме је обавестио да је дошао до сазнања од једног активног војног лица да је од стране армије ухваћена депеша из села Ернестинова у чијој смо близини ми водили борбу предходног дана да су снаге МУП-а и из збора националне гарде у окршају са нама имале 23 мртва и тешко рањена борца.

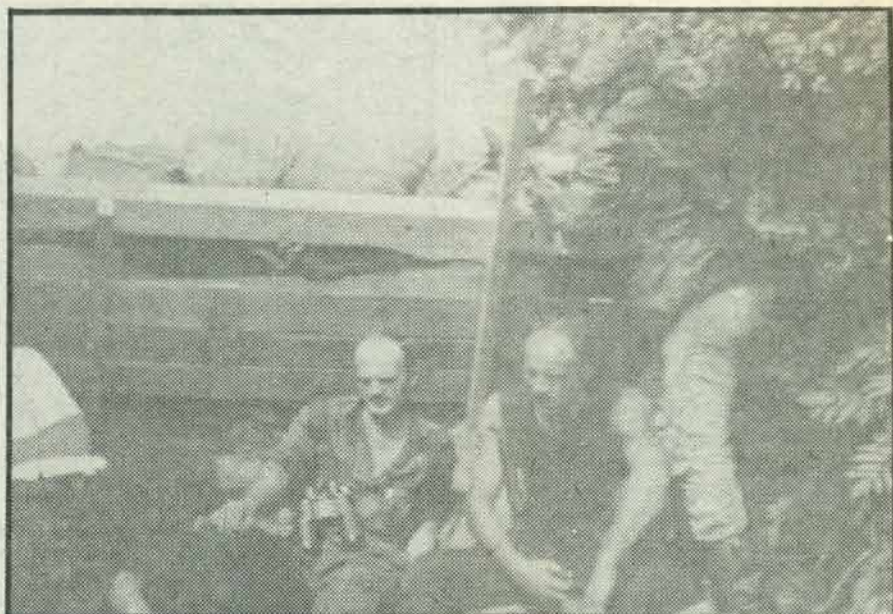
И на ратишту се води рачуна о личној хигијени

Српски добровољци

После окршаја на црпној станици село Петрова слатина је у више наврата жестоко тучено минобачком ватром калибра 120мм из правца села Ернестинова. Обзиром да су према том селу и наши одбрамбени положајеви издао сам наредбу да у време и после минобачког напада сви борци буду на положајевима како би спречили могући пешалиски напад на село.

Дана 31. 08. 1991. или 01. 09. 1991. године у селу Маркушицу приспео је члан штаба из Београда Ранкић Зоран и са добровољцима обавио разговор и том приликом пренео наредбу штаба Српског четничког покрета да у року од неколико дана морамо бити у својим местима, одакле ћемо се јавити штабу, и добити нове инструкције, обзиром да су биле припреме у пуном јеку за свеобухватну акцију Територијалне одбране и добровољаца ка селу Венделову и Ласлову а план је припреман на нивоу главног штаба за Славонију, Барању и западни Срем а да смо ми добровољци из села Шодоловци, Петрова слатина и Копривна као јединствен штаб у том плану имали врло комплетне задатке одлучио сам да јединицу повучем са ратништа по окончању борбе. У том периоду одржано је више састанака команданата одбране околних места у селу Палачи на којима су подељени задаци и ута-

Одмор између две битке

начени сви детаљи напада. На тим састанцима били су присутни команданти одбрана села Палача, Борово, Бобота, Тење Маркушица, Силаш, Шодоловци, Подриње, Ада као и Аркан као командлајући своје групе бораца.

Одлучено је да напад почне дана 04. 09. 1991. године у 07,00 х минобачком ватром као артиљерском припремом за напад. У 08,00 х престаје артиљериска припрема и

креху пешалиске јединице из правца Подрињског пашњака (једна група) и села Палаче (друга група). Групе су имале задатак да у два правца очисте село Венделово а затим и село Ласлово које се географски ослања на село Венделово. Ја сам добио задатак да са снагама 3 вола око 45 бораца пресечем комуникацију, друмску и железничку између села Ласлова и села Ернестинова. Поред тога добио сам зада-

Упознавање са оружјем

так да организујем минобацачки напад са три оруђа калибра 82мм на село Ернестиново. Изabrao сам локацију за минобацаче у селу Петрова слатина, одредио ориентире напада и наредио да напад почне тачно у 08,00 сати како би онемогућио концентрацију непријатељских снага у том селу и слање евентуалне помоћи нападнутим непријатељским селима Венделову и Ласлову. За командира батерије бацача одредио сам Вујановић Ђорђа активног заставника ЈНА који се ставио на располагање ТО села Шодоловци.

Из састава 3 чете лоцираних у селима Шодоловци, Петрова слатина и Копривна наредио сам издвајање по 15 бораца добровољаца за извршење постављеног задатка док ће остали бити у стању строге приправности на линијама одбране села. Новоформираном јединицом командовао сам ја а својим одељењима командовали су Кулић Јован и Смедеревац. Разрадио сам комплетан план постављања јединице и командирима Кулићу и Смедеревцу дао конкретне задатке за размештаје јединице. Кулић је имао задатак да спречи, постављањем заседе, пристизање појачања непријатељу асфалтним путем из правца Ернестинова као и хватање непријатељских војника који се извлаче

Необичан реквизит за ратиште

из села Ласлова. Смедеревац је са својим водом имао задатак да постави јединицу лево и десно од пруге Ласлово-Ернестиново, да спречи сваку комуникацију непријатеља као и хватање непријатељских војника у повлачењу из села Ласлова. Ја сам обзиром да сам морао одржавати везу са свим јединицама пренео команду над првим водом Продановић Драганом и наредио да постави заседу у линији пољског

пута из правца села Ернестинова према селу Ласлову и такође сам му дао задатак да све непријатељске војнике који се буду извлачили пред нашим јединицама зароби.

Битка за Маркушицу

Дана 03. 09. 1991. године у 19,00 х (уочи нашег напада) на села Маркушицу, Подриње и Аду почео је жесток минобацачки напад из оруђа калибра 120мм. Напад је био

За уморне ратнике несаница је луксуз

Тењски графити

дуготрајан и сконцентрисан на оне положаје са којих су наше јединице требале да крену у правцу Венделова и Ласлова. Обзиром на такву ситуацију штаб је одлучио да се планирани напад одложи и о томе обавестио све локалне штабове.

У току поподнева дана 04. 09. 1991. године добио сам обавештење од штаба одбране села Маркушица да је планирани напад одложен за 24 х па сам наредио груписање јединица у селу Шодоловцима истога дана у 24,00 часова. Командиру минобачког одељења Вујановићу наредио сам да дана 05. 09. 1991. године поступи по наређењу од предходног дана.

У 24,00 сати дана 4/5. 09. 1991. године јединице јачине 45 бораца окупљена је у селу Шодоловцима на челу са својим командирима водова. Наредио сам да се јединица смести у 3 камиона и јединицу сам преко села Маркушица пребацио у село Аду одакле је у маршевском поретку а уз помоћ водича јединицу требало спровести кроз атаре села Ернестинова и Ласлова на платном означене положаје. Из села Аде јединица је кренула у 02,00 часова. Прешли смо реку Вуку и ушли на територију непријатеља. У 04,10 часова трећи вод оставио сам на положају (јер је колона била тако планирана – формирана да водови који остају на положају буду задњи) односно делу асфалтног пута Ернестиново Ласлово и командиру вода Кулићу још једном поновио задатке. Колона је продужила напред па сам након 600 до 700 м наишао на железничку пругу где сам оставио други вода командиру вода Смедеревцу још једанпут пре-

дочио задатак и правац постављања љутства. Са првим водом и водичем продужио сам даље и после дужег тражења (водич се био изгубио у оријентацији) нашли смо пољски пут којим се непријатељ повремено користио јер је сматрао да је асфалтни пут за поједине транспортне несигуран. Ту на погодној локацији распоредио сам први вод и командиру вода Продановићу дао конкретне задатке. Након тога вратио

Први брци Славоније

сам се и обишао све положаје. Напомињем да сам приликом постављања положајева имао у виду да се водови визуелно ослањају један на други (јер је услед широког пространства било немогуће одржати физичку везу) као и њихов распоред да се неби десило да будемо у пољу сопствене ватре.

Јединице су у борбеном распореду односно положајевима биле у 05,30 часова. Са свитањем дана уочио сам да је први вод у борбеном распореду изнад села Венделова и Ласлова, гледајући из правца нашег напада, на удаљености од око 600 до 700 м. На удаљености од око 100 до 150 м десно од њега према селу Ернестинову развијен је други вод а на удаљености од 800 до 1000 м од другог вода био је остављен 3 вод. Уз овај извештај достављам и скицу распореда јединице.

Алтиљериска припрема почела је према предвиђеном плану напада у 07,00 х минобачком ватром на положају непријатеља из оруђа 120мм и трајала је до 08,00 х када се чула брза ватра из пешадијског наоружања па сам закључио, обзиром да са осталим јединицама нисам имао никакву везу, да је почео наш напад на село Венделово а затим и Ласлово. Ватра је била жестока. Према интензитету ватре и њеном размештају могао сам да се оријентишем како напредују наше јединице.

У међувремену око 09,00 часова у заседу трећег вода улази моторно возило комби који је кроз заседу пропуштено с обзиром да су у њему била 2 лица. Непосредно након тога из правца Ернестинова према трећем воду дошла је формација од

око 20 припадника МУП-а са којом је трећи вод ступио у борбу и том приликом уништено је једно непријатељско инпровизовано митраљеско гнездо а остатак јединице одбачен је у правцу села Ернестинова. У тој акцији непријатељ је имао и мртве и рањене док са наше стране није било губитака.

Око 10,00 часова нашим положајима, са леве стране првом воду, пришле су јединице из села Палаче (незнајући за наше положаје) па сам ступио са њима у контакт, са наших положаја подржао њихову ватру јер нису могли да савладају простор тучен из једног непријатељског митраљеског гнезда. После дужег осматрања опазио сам добро камуфлирано митраљеско гнездо па сам путем снајперског нишана (преношењем висине и величине) одредио растојање и дао елементе нишанији на ручном ракетном баачу. Из једног хитца гнездо је уништено. Обзиром да су јединице из Палаче после ове интервенције кренуле напред ја сам извршио маневар првим и другим водом померајући их у десно према трећем воду, тако да смо сала дејствовали у једној линији.

Заробљене усташе предате ЈНА

Око 13,00 сати у заседу првога вода улазе петорица припадника Збора националне гарде. На команду "стој" и "руке у вис" четворица су поступила по наредби а пети је покушао да се спасе багством, па је у том покушају и ликвидиран. Од заробљеника сам дошао до сазнања са су наше јединице заузеле село Венделово и више од половине села Ласлова а да су они испред наших јединица имали намеру да се повуку у село Ернестиново.

Око 14,00 часова стална пушчана ватра је утихнула и чуло се кретање моторизоване јединице ЈНА у селу Ласлову, па сам претпоставио да је у село ступила ЈНА, што значи да престају све ратне активности са наше стране. Јединицу сам окупио и у једноврсном маршевском поретку заједно са заробљеницима, заобилазећи села Венделови и Ласлово, довео у село Палачу. Заробљенике сам предао штабу у Палачи.

У штабу села Палаче дошао сам до сазнања да је у овој борби било петорица мртвих, од којих двојица добровољаца СЧП-а (Лавединовић Марко и Јошић Слободан), двојица

припадника Арканове јединице и Командант одбране села Маркушица (Илија - Леки), да је било шест рањених и осам несталих бораца. Моја чета у овој борби није имала мртвих нити рањених, изузев тројице несталих.

После краћег одмора истим превозним средствима која су у међувремену приспела из села Аде јединицу сам вратио у матично место село Шодоловце. Истога дана у 18,00 часова све добровољце стациониране у селима Шодоловци, Петрова слатина и Копривна, који су били под мојом непосредном командом распустио сам и наредио да се по доласку у своја места у којима пребивају обавезно јаве Штабу странке у Београду, а то су они свакако и учинили. Тако сам поступио по наређењу Главног штаба.

При крају овога извештаја морам да напоменем да је наш пријем српских добровољаца код мештана био изванредан. У свим ратним акцијама уз нас добровољце све је више и више добровољно се јављало мештана, тако да је између нас створена једна изванредна братска веза. У разговору са њима безброј пута су ми поновили да је то где ми ратујемо српска земља и ако би неким случајем са те земље ми морали да одемо и они би спаковали своје ствари и пошли за нама.

На тим просторима Славоније, Барање и Западног Срема а конкретно у местима Шодоловци, Копривна и Петрова Слатина ратовало се под обележјима "Двоглавог белог орла са четири оцила". Ти симболи су прихваћени код 90% становништва а остали су ратовали без икаквих симбола.

У нашој добровољачкој јединици дисциплина је била на врло високом нивоу, тако да су од стране добровољаца поштована сва војна правила и обавезе. Због неиспуњавања обавеза односно због конзумирања алкохола и спавања за време стражарске дужности разоружао сам и стражарно спровео до Борова а затим у Србију добровољца Миловић Небојшу из Крагујевца.

Наша јединица у току ових активности се углавном самофинансирала и прикупљала средства путем добровољног прилога. На овим пословима прикупљања финансијских средстава и прикупљања и регрутовања нових добровољаца радио је Одбор СЧП-а и СРС на челу са Димитријевић Томиславом и Николић Томиславом.

Овим је извештај завршен.
С'вером у Бога - за Краља и Отаџину!

ИЗВЕШТАЈ ПОДНОСИ:
Командир чете Српске добровољачке војске Срећко Радовановић

Резвијем за шаховницу

Четници побеђују крстом

МОЛИТВЕ НА РАТИШТУ

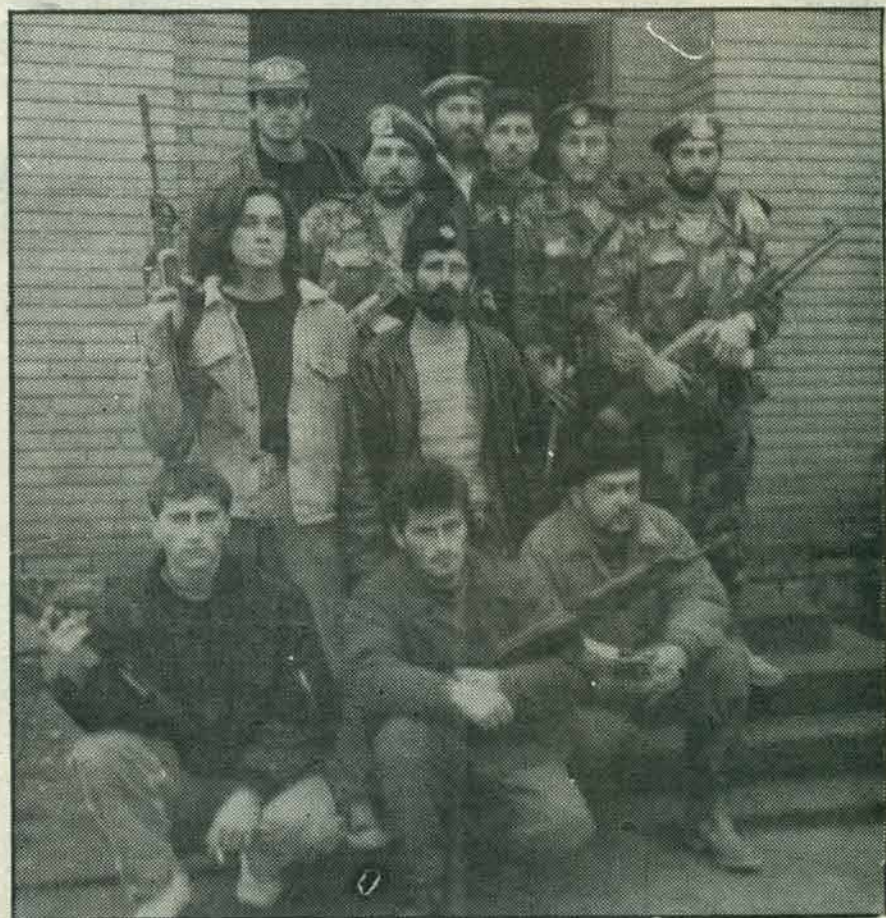
У Старој Тењи, селу надомак Осијека, у цркви ЛЕТЊЕТ СВЕТОГ НИКОЛЕ, јереј Српске православне цркве Драган Јеремић је, после неуспешног напада на Дивош, који је у другом покушају, неколико дана касније, ослобођен, прочитао молитве благодарности и захвалности Богу за повратак живих и молитве за исцељење рана рањених и покој душа погинулих.

Свети Никола из Патаре је био мир-ликијски архиепископ и живео је крајем III и, у првој половини IV века после Христа.

Највреднији и најревностији у својим дужностима, учио је народ вери и помагао га у невољи. Тешио је и обилазио болесне и од некрштених откупљивао робове. Био је заштитник и слава свих лађара и морепловаца.

Свети Никола је крсна слава највећег броја српских домаћинстава и слави се 19. децембра по новом, Грегоријанском календару.

Летњи свети Никола се празнује 22. маја у спомен на дан када су мошти светитеља, из града Мира у Малој Азији, испред исламске најезде, пребачене у јужну Италију, у Бари који је, тада, био под јурисдикцијом Васељенске патријаршије (XI век)

Четници испред тењске цркве "СВЕТИ НИКОЛА ЛЕТЊИ"

У тењској цркви СВЕТОГ НИКОЛЕ подигнутој на развалинама старе цркве коју су усташе порушиле у II светском рату и која је, поред многобројних граната и бомби бачених на село, остала нетакнута, окупио се велики број добровољаца, припадника Српског четничког покрета.

Пошто су запалили свеће за покој душа погинуле браће и за здравље рањених и преживелих, четници су присуствовали служби и беседи коју је одржао пакрачки свештеник-добровољац отац Драган Јеремић. У молитвеном миру православне богомоље одзвањале су речи народног свештеника који је своје саборце учио хришћанским врлинама, јунаштву и чојству.

На крају, отац Драган је заветовао присутне четнике да у случају његовог привременог или вечног одсуства сами читавају молитве Господу. За такву, нежељену, прилику на певници је оставио "Требник" са свиленом вршом између 475. и 476. странице.

Синиша Аксентијевић

Молитва

Јереј Драган Јеремић са групом сабораца

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА ПРИСТУПНИЦА

Име и презиме: _____ год. рођ. _____

Занимање: _____

Адреса: _____

Општина: _____ Тел: _____

Потпис: _____

Пристапнице се достављају месним одборима или, до конституисања месних одбора у општинама где они још не постоје, Главном одбору на адресу: Маја Гојковић, Петра Драпшина бр. 5, 21.000 Нови Сад.

Годишња чланарина је 200 динара, а плаћа се благајнику месног одбора.

СРПСКИ ЧЕТНИЧКИ ПОКРЕТ

ПРИСТУПНИЦА

Име и презиме _____ тел: _____

год. рођ. _____ занимање _____

адреса _____ општина _____

_____ потпис

ЗА ВАСКРС СЛОБОДНЕ СРБИЈЕ!

СРБИЈА ЈЕ ВЕЧНА ДОК СУ ЈОЈ ДЕЦА ВЕРНА!

СА ВЕРОМ У БОГА – ЗА КРАЉА И ОТАЉИНУ!

РАВНА ГОРА ПОБЕДИТИ МОРА!

Пристапницу доставити на адресу:

Војин Вулетић, Булевар Лењина 199а, Београд

Чланарину у износу од 100 динара на текућу годину уплатити на адресу: др Ђорђе Николић, Кнеза Милоша 28/1, Београд

ОБАВЕШТЕЊЕ

Просторије
Српске
радикалне
странке налазе
се у Охридској
улици бр. 1.

Тел.

(011)444-88-67

Тел. ратног
штаба

(011)457-745

ВЕЛИКА СРБИЈА

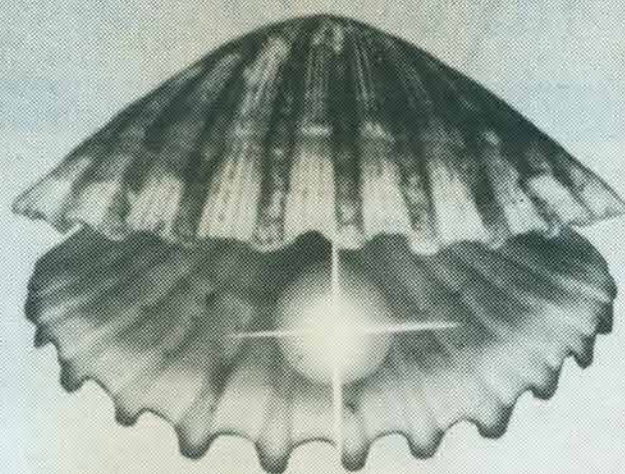
Новине Српског четничког покрета • Оснивач и издавач: Војвода др Војислав Шешељ • Главни и одговорни уредник: Војин Вулетић • Заменик главног и одговорног уредника: Синиша Аксентијевић
Редакција: Мр Љиљана Стошић, Слађан Крушић, Зоран Дражиловић, Александар Стефановић, Дејан Анђус, Дарко Ђирић, Драган Тодоровић, Петар Шанић, Мирко Вујичић, •
Председник Издавачког савета: Др Ђорђе Николић • Секретар редакције: Јадранка Павловић

Техничко уређење: "АБЦ-ГЛАС"

Штампа: НИПТ "АБЦ-ГЛАС", д.д. Влајковићева 8, 11000 Београд •

Редакција прима пошту на адресу: "ВЕЛИКА СРБИЈА" – Охридска 1, 11000 Београд •

Решењем број 413-973/90-01 Секретаријата за информације СР Србије од 25. јула 1990. "Велика Србија" је ослобођена од плаћања основног и посебног пореза на промет.

ЈУГОИНСПЕКТ БЕОГРАД је стручна, независна и неутрална међународна организација специјализована за контролу квалитета и квантитета роба, постројења и техничких материјала у светском промету.

ЈУГОИНСПЕКТ БЕОГРАД и његови стручњаци су ваши заступници који обезбеђују да увек добијете оно што сте уговорили.

Четрдесет година пословног искуства, специјализоване професионалце, модерне лабораторије и најновију опрему ЈУГОИНСПЕКТ БЕОГРАД ставља у службу ваших интереса, сигурности и профита у послу.

11000 – Београд
Трг Републике 3/1
телефон: 622-187; 620-214; 180-094
телекс: 11 836; 72 274; 11 424 JUGINS YU
телефакс: (011) 633-526

СПРЕМТЕ СЕ, СПРЕМТЕ ЧЕТНИЦИ, СИЛНА ЋЕ БОРБА ДА БУДЕ!

ПРОСЛАВА ГОДИШЊИЦЕ III СРПСКОГ УСТАНКА НА РАВНОЈ ГОРИ, 12. МАЈА 1991.

ДЕМОНСТРАЦИЈЕ ИСПРЕД СКУПШТИНЕ ПРОТИВ ИЗБОРА СТЕЈПАНА МЕСИЋА
ЗА ПРЕДСЕДНИКА ПРЕДСЕДНИШТВА СФРЈ, 15. маја 1991.